

Кралете на трилъра®

От автора на БИБЛИОТЕКАТА НА МЪРТВИТЕ

ГЛЕН КУПЪР

ПОКАНА ЗА

ЗАДГРОБЕН ЖИВОТ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

ГЛЕН КУПЪР
ПОКАНА ЗА ЗАДГРОБЕН
ЖИВОТ

Превод: Асен Георгиев

chitanka.info

Милано в днешна Италия. Предстои най-сериозната криза, пред която светът някога се е изправял. Смаяни, хората се питат какво ще правят сега, когато най-голямата мечта на човечеството се е превърнала в кошмар.

Бостън, няколко месеца по-рано. Най-сложното разследване, което Сайръс О'Мали е водил — специалният агент на ФБР се опитва да разбере защо сериен убиец пробива дупчица в главите на жертвите си след смъртта им.

Англия, 1988. Алекс Уелър преживява автомобилна катастрофа, в която загиват родителите му. На прага между живота и смъртта момченцето вижда река от светлина, а на другия бряг — баща си, който радостно му маха да отиде при него. Алекс обаче не може да помръдне и изведнъж се озовава обратно в света на живите.

От този момент Алекс има една цел: да се потопи отново в онова преживяване. Дори ако се наложи да убива.

Глен Купър е роден на 8 януари 1953 г. в САЩ. Има бакалавърска степен по археология от „Харвард“ и участва в археологически разкопки в Англия. Защитава магистърска степен в университета „Тъфтс“ и специализира вътрешни и инфекциозни болести, тропическа медицина. Автор е на много сценарии и е продуцент на независими игрални филми. Книгите му са преведени на 31 езика. Задълбочените му познания в различни области, научният му подход се съчетават с блестящо перо и живо въображение, запазена марка на този завладяващ писател. Живее в Гилфърт, Ню Хемпшир.

Романите на Глен Купър са бестселъри по целия свят.

Тиражът им достига 10 млн. копия и продължава да расте.

ПРОЛОГ

ТРИ ДНИ

Мястото беше подходящо за телевизионен репортаж с религиозни нотки. Миланската катедрала се издигаше богато украсена и заострена — цяла гора от островърхи църковни кули и шпилове, много красиви на фона на небето.

Репортерът от новинарския канал на РАИ грижливо четкаше гъстата си коса, вторачен в огледалото, което държеше неговата продуцентка Даниела Персано. Времето в края на март се оказа необичайно топло. Беше избрал неподходящо сако за топлия ден и се потеше, а това го правеше раздразнителен.

Огледа площада и туристите, които гледаха глуповато настройките на цифровите си фотоапарати.

— Гледай да не попадат в кадър — изръмжа той.

— Да, да — съгласи се тя. Бяха заедно от години и бе наясно с настроенятията му.

Вече бяха записали достатъчно интервюта с местни жители и туристи, за да запълнят времето. Имаше нужда само от няколко завършващи кадъра.

— Готови сме, когато ти кажеш — каза Персано.

Той стисна микрофона, вторачи се в обектива и започна, когато видеооператорът вдигна пръст.

— Аз съм Морено Стази, в Милано съм, за да говоря с обикновените хора за кризата, която помита града, страната и по-голямата част от света. Катедралата — този древен символ на религия и култура, където хората идват, за да се молят и медитират — е най-доброто място за обсъждане на катаклизма, пред който сме изправени, на предстоящите трудности.

Той спря и попита:

— Така добре ли е? Да не е твърде мелодраматично?

— Не, добре е — увери го Персано, като се опитваше да бъде позитивна. — Продължавай.

Той прочисти гърлото си.

— Този часовник, този интернет часовник, който е в главите на всички ни, отброява трите останали дни. До какво? Това терзае нашите умове. Затова днес задавам на хората тук въпроси: Изпитвал ли си блаженство? Имаш ли си приятел или любим човек? И какво според теб ще се случи със света в неговия последен ден?

Той отдръпна микрофона от устата си и го подаде на Персано.

— Само минутка. — Запали цигара и дръпна няколко пъти, преди да я загаси върху тока си, след което я остави върху един камък. — Добре, а сега да заснемем завършващите кадри.

— Почни, когато искаш.

Той облиза устни, за да ги навлажни, и прие подходящото изражение, за да продължи от мястото, където спря.

— Пред катедралата чухме различни хора, някои уплашени, други обнадеждени, а трети са просто объркани. Никой не знае какво ще се случи в неделя следобед, но едно е сигурно. Мнозина ще посетят тази сутрин литургията и ще се помолят на Бог, защото той никога не е бил толкова важен през съвременната ни история. Аз съм Морено Стази с репортаж от Милано.

— Добре — каза Стази и запали отново цигарата си. — Дай го на Антонио за редакция.

— Антонио? — стресна се продуцентката.

— Защо не?

— Мислех, че знаеш.

Той поклати глава и внезапно изпита страх.

— Антонио се самоуби снощи.

Стази дръпна дълбоко от цигарата си.

— Божичко, още един.

1.

Месеци по-рано

Кучетата подушиха, че идват. Започнаха да лаят и вият, когато мъжете вече бяха доста надолу по коридора и им оставаше да преодолеят още три заключени врати. Когато двамата влязоха в помещението с клетките, бигълите вече бяха изпаднали в полуда и изправени на задните си крака, притиснали месести носове в мрежата, надаваха трескав, пронизителен лай.

По-дребният от двамата притисна с длани ушите си, направи гримаса и повиши глас:

— Можеш ли да ги накараш да спрат?

С ръце на хълбоците по-високият сериозно се обърна към животните:

— Моят приятел Томас иска да спрете да лае — гъгнивият му ливърпулски акцент беше смекчен от годините в Америка.

Думите му не оказаха никакво въздействие.

Мъжът сви рамене.

— Не мога да ги спра, но те ще се успокоят сами.

Той отключи вратата и поведе Томас към съседната група помещения. Те бяха шумоизолирани и лаят стана приглушен. Томас се отпусна леко, когато светна луминесцентното осветление и беше в състояние да попие познатите гледки: операционна маса, апарати за анестезия, монитор за сърдечна дейност, стерилни хирургически комплекти, лекарства.

— Видя ли? — възкликна Алекс. — Казах ти, че е истинска операционна зала.

— Масата е твърде малка.

— Аз ще се приготвя.

Томас си свали сакото и започна да събира нужните му неща от лавици и чекмеджета, и да ги подрежда върху операционна количка.

Алекс следеше с очи оплешивяващия мъж, особено привлечен от неговите дълги, женствени пръсти. Беше ги забелязал още преди,

защото му напомниха ръцете на пианист, които могат да се разтегнат най-малко с една десета.

— Има всичко, нали?

— Задръж — изсумтя Томас. — Къде е комплектът за гръбначна упойка?

Алекс му посочи един от шкафовете.

Томас счупи стерилния печат, разгъна комплекта и си сложи чифт хирургически ръкавици, за да вземе тънката игла на Квинке^[1].

— Предназначен е за големи животни — мрачно отбеляза Алекс. — Трябва да свърши работа, нали?

— Размерът е подходящ.

— Добре. Хайде да побързаме. Аз ще приготвя епруветките.

Докато Томас завършваше подреждането на работното си място, Алекс събра епруветки за мостри и ги надписа с черен маркер. На първата написа: „А. У. Изходно ниво“, а на втората „А. У. 2:00 минути“. Следващите четири епруветки бяха обозначени с интервали от петнайсет секунди, а последната с „А. У. 3:00 минути“. Той си представи как на следващата сутрин в собствената си лаборатория ще обработва шест скъпоценни епруветки с неговия собствен ликвор.

Томас беше завършил със своята подготовка, но стоеше неподвижен, вторачен в операционната количка.

— Готови ли сме? — попита Алекс.

— Така мисля.

— Тогава какво има?

— Алекс, виж...

— Нищо няма да ми стане. Не се тревожи. — Думите се изплъзнаха от устата му повече заповедни, отколкото успокоителни. — Само не забравяй ризата ми, разбра ли?

Томас кимна.

Алекс се съблече до кръста. Беше висок и слаб, ребрата му се брояха. Видя, че Томас се беше вторачил в голямото петно набръчкана кожа на рамото и гърба му.

— Не ти ли казах за изгарянията ми?

— Не.

— По-нататък ще наваксам. — Събра с ръка своята дълга до раменете коса и я хвана с ластик. — Готов ли си?

Томас покри хирургическата маса със зелен чаршаф.

— Трябва да легнеш на дясната страна, обърнат към вратата.

Алекс видя, че в тази поза ще е с лице към големия часовник и неговия плъзгащ се напред секундарник.

— Добре.

Масата не беше предвидена за хора и се налагаше да балансира с глава, опасно люшкаща се от ръба на масата. С прилепени плътно към гърдите колене беше в безопасност, но не можеше да се каже, че позата му е удобна. Удобството обаче не беше най-важното в случая. Томас прикрепи електродите за следене на сърдечната дейност към гърдите му и мониторът заработи. При всеки удар на сърцето издаваше приятно писукане. Когато започна да му обяснява какво се готви да направи, Алекс го прекъсна. Не искаше текущ коментар на ставащото, а да се оттегли в себе си.

Контролирай дишането си.

Намери своя център.

Ти си петънце във вселената, прах по вятъра.

Почувства как изненадващо студеният тампон с повидон йод почиства гърба му, след това как стерилният операционен чаршаф залепва на торса. Томас не можеше да спре да говори.

— Ще почувстваш убождане.

Острата болка в кръста от иглата на спринцовката с лидокаин продължи няколко секунди и изчезна.

— Трябва да заемеш стегната ембрионална поза: коленете докрай нагоре, брадичката на гърдите. Ще вкарам иглата между трети и четвърти поясен прешлен.

— Томас, по дяволите. Спести ми това. Правил съм повече лумбални пункции от тебе. — Пое си дълбоко дъх, задържа го малко и издиша. — Продължавай.

Почувства натиск, но не болка и любопитното осъзнаване, че десетсантиметрова игла прониква между гръбначните прешлени на път към неговия гръбначен мозък. Чу се ясно доловим пукот, когато жилавата обвивка, заобикаляща гръбначния мозък, беше пробита.

Томас изтегли сондата и на върха й увисна капка от бистрата гръбначна течност на Алекс, задържала се там заради повърхностното напрежение.

— Сега събирам изходното ниво.

Лепкави капки се плъзнаха в пластмасовата епруветка.

— Добре ли си?

— Никога не съм се чувствал по-добре — изръмжа Алекс в отговор.

Томас вкара сондата обратно в кухината на иглата, за да спре теча, и съобщи:

— Взех пробата.

Алекс си пое дълбоко дъх и когато издиша, прозвуча като въздишка.

— Добре, шоуто започва.

Той забърка из предните джобове на джинсите си, протягайки малко крак, за да позволи на ръката да се напъха, като внимаваше да държи продупчения си гръб колкото е възможно по-неподвижен.

— Трябваше да ги извадя предварително — отбеляза ядосано.

В ръката си държеше две неща: прозрачен найлонов плик и ролка изолирбанд.

Томас беше зад него, така че Алекс не можеше да види лицето му, но чу как дребният човек вдишва през носа с колебанието на кон, който не иска да излиза от обора си. Явно се нуждаеше от още окуражителни думи.

— Томас, готов ли си?

— Не искам да го правя.

— Това вече го обсъдихме и затова сме тук.

— Знам, но ме е страх.

— Няма от какво. Всичко ще бъде наред.

— Промених си мнението.

— Вече ти платих.

— Ще ти върна парите.

Долови слабостта в гласа на Томас и изпита отвращение. Мразеше това качество у човека, но разбираше, че ако покаже гнева си, може само да навреди.

— Обещавам ти, че всичко ще бъде наред. Аз съм здрав и силен. Мога с лекота да изтърпя три минути. Четири обаче биха били проблем.

— А ако нещо се обърка?

— Нищо няма да се обърка. Просто се погрижи да получиш първата проба на втората минута и след това на всеки петнайсет секунди до третата минута. После ме свести и ще идем да пием по

бира. Тази нощ ти и аз ще напишем малко история. Това не те ли вълнува?

— Не знам. Може би.

— Добре. Хайде да свършваме. Запази спокойствие и внимавай за часовника.

Не изчака отговора. По-добре да върви напред и да докара нещата до естествения им завършек. Секундомерът приближаваше горната част на кръга. Без друга мисъл, Алекс нахлузи найлоновата торба на главата си, закрепил я и я запечата плътно около врата си с парчета изолиран банд. Секундната стрелка премина над дванайсетицата.

— Нулева точка! — извика той през найлона.

Торбата веднага се замъгли заради кондензацията.

Томас пристъпи към горната част на масата, за да може да наблюдава едновременно лицето на Алекс и монитора за сърдечната дейност. Онова, което видя, го ужаси. Гледката на зяпащата за въздух уста, засмукала найлона, после издухването и повторното засмукване.

— Сигурен ли си, че искаш да го направиш? — извика Томас.

Той кимна. Беше сигурен.

Двайсет и три години.

Това идваше в продължение на дваайсет и три години. Все още виждаше пламъците и чуваше съскането на горящата пластмаса.

Борбата с паниката от задушаването беше по-трудна, отколкото си беше представял. Трябваше да остане спокоен, неподвижен. Да се насили да отстъпи.

Ужасът беше съкрушителен. Горещият мокър найлон влизаше в устата му. Целият въздух от торбата вече беше изразходван. Тялото му беше програмирано за оцеляване и той искаше да вдигне ръка и да разкъса найлона, обаче неговият разум беше по-силен. Трябваше да стигне до края. *Трябваше да знае.*

През замъгления найлон виждаше размазания образ на Томас, вторачен в дивите му очи и паникьосан като него. Чуваше далечни викове, но мозъкът му не ги отбелязваше. Беше близо — усещаше идването му.

Бъди силен!

Наоколо падна сива сянка, все едно беше завъртян реостат, и ужасът избледня.

Мрак. Чист мрак без дори фотон светлина.

Обгърна го и той заплува в него. Беше отново ембрион и мракът беше неговата околоплодна течност.

Усещаше дишане, светлина. Вдигна ръка и докосна челото си. Лицето и косата му бяха мокри. Плика го нямаше. Лежеше по гръб, дългите му крака се полюшваха от края на масата. Почувства се крайно безпомощен и объркан, и тогава видя Томас, седнал на стол до него, смутен, насълзен, с кислородна маска в скута.

— Взе ли пробите?

Томас не отговори.

— Взе ли ги? — Той седна на масата. Главата му пулсираше. Съзнанието му не трябваше да е толкова празно, колкото беше. Нещо не беше наред.

— Не.

Не можеше да повярва.

— Как така „не“?

Томас плачеше.

— Не можах да стигна до края. Мислех, че ще умреш.

— Колко време бях в безсъзнание?

— Четиридесет секунди... може би петдесет.

— И това е всичко?

— Съжалявам. Не можах. Свалих торбата, дадох ти кислород.

Алекс се изправи на несигурните си крака и се надвеси над дребния човек.

— Нима искаш да ми кажеш, че минах през този ад за нищо?

— Помислих си, че ще умреш!

Врълетя го най-големият пристъп на гняв, който някога беше изпитвал. Никога досега не беше удрял човек, но усети юмрука си да се свива сам и ръката му да се изтегля назад. Юмрукът се стрелна напред с цялата му тежест, вложена в удара, и се стовари странично върху лицето на Томас в центъра на бузата. Болката от удара изстреля ръката му нагоре и върна здравия му разум.

Какво бе направил?

Томас нададе болезнен вик на изненада, докато падаше настрани, отстъпвайки пред гравитацията. Другата страна на главата му беше първата част от тялото, която се удари в пода. Тя се блъсна силно в

заобления ръб на лабораторната маса. Чу се гнусният звук на трошаща се кост, той промълви едно просто „ох“, след това се свлече на пода. Имаше конвулсии в продължение на не повече от десет секунди, след това застина.

Алекс клекна до него и го повика по име, разтърси го за раменете, но тялото беше безжизнено. Една от зениците му вече се беше разширила почти напълно — студена черна чиния. Другата бързо я следваше. Нарастващата маса кръв задушаваше мозъчния ствол.

Пулсът на шията едва се долавяше. Можеше да опита дихателна и сърдечна реанимация, но му трябваше помощ. Пръстът му се зарея около 9 в 911. В този момент видя часовника и започна да изважда приблизителния брой секунди от удара в главата. Гневът му се върна. Беше му неприятно това жалко създание да умира в краката му.

Изправи се и видя лумбалната игла на количката, все още лъщяща от неговите телесни течности. Напълни една спринцовка с физиологичен разтвор, проми я два пъти и след това събра неизползваните епруветки за пробите, като през цялото време не изпускаше часовника от поглед.

Една минута отмина, друга започна да я следва.

Обърна Томас настрана и запретна ризата му. Гръбначният му стълб беше костелив като опашката на влечуго. Напипа пространството между два прешлена и проби кожата с иглата.

Веднага удари в нещо твърдо. Опита отново и отново. Не можеше да извие безжизненото тяло достатъчно, за да се отворят пространствата между прешлените. Опита пак. Друго сухо почукване. Ръцете му започнаха да треперят.

Секундарникът започна да доближава границата на втората минута. Отчаяно опита отново, после се отказа с отвращение.

Ето там — пластмасово куфарче на една от масите. Той го отвори. Инструментът от неръждаема стомана заедно с акумулаторчето си легна тежко в ръката му.

Изправи се над Томас, мислейки свирепо, в борба със своите чувства.

Две минути и десет секунди. Времето изтичаше.

Дръпна спусъка на хирургическата бормашина и тя заработи с вой, карайки ръката му да вибрира и да се чувства жива. Той се

наклони напред и остави бормашината да се рее на два сантиметра от черепа на Томас.

Направи го, заповяда си.

Затвори очи и натисна силно.

[1] Георг Квинке — германски лекар, който изобретява иглата за лумбална пункция. — Б.пр. ↑

2.

Сайръс О'Мали се чувстваше като чужденец. Това не беше неговата черква. Седеше на една от задните пейки край пътеката, така че да може лесно да се измъкне, ако промени мнението си. Тълпата се състоеше от по-възрастни, бледи сбръчкани дами с воали и добре охранени мъже с шкембета, прелели над коланите. Имаше много малко деца. Това беше старата школа — средновековната.

Не беше сигурен какъв инстинкт го беше завладял и накарал да намери черква, в която се служи Тридентска меса^[1] — нещо рядко днес. Вторият ватикански събор ѝ беше видял сметката. Сега неделната меса беше прогресивно дело, провеждано на местния диалект под звуците на народни китари. Напълно разводнена. Той имаше нужда от по-силно лекарство.

Седнал там, докато латинският език ехтеше из старата черква над дюшемето, парфюмирано от възрастта, той се почувства потопен в древна религия и това успокояваше нервите му като масло върху изгоряло място. Свещеникът беше изненадващо млад, гласът му бе почти женски, а тялото — широко и закръглено.

„Pater noster, qui es in coelis, sanctificetur nomen tuum: adveniat regnum tuum: fiat voluntas tua, sicut in coelo et in terra panem nostrum quotidianum da nobis hodie; et dimitte nobis debita nostra, sicut et nos dimittimus debitoribus nostris: et ne nos inducas in tentationem.“

(Отче наш, Който си на небесата! Да се свети Твоето име; да дойде Твоето царство; да бъде Твоята воля както на небето, така и на земята; насъщния ни хляб дай ни днес и прости нам дълговете ни, както и ние прощаваме на длъжниците си; и не въведи нас в изкушение.)

Сайръс и паството запяха в един глас: „Sed libera nos a malo“.
(„Но избави ни от лукавия.“)

„Спаси Тара от злото — помоли се той. — Спаси я, Господи.
Спаси я.“

Отвън свежата утрин се разстилаше с оранжевото на издигащото се слънце. Помайваше се, защото не беше свързан с паството, но въпреки това усещаше утеха, защото се намираще сред тях и слушаше разговорите на възрастните хора за обедните им планове. Той нямаше подобни планове. Остатъкът от празната му неделя лежеше пред него. Неговият тънкостенен апартамент му докарваше гадене. Предполагаше, че би се опитал да почете, но днес „Пейтриътс“^[2] имаха мач и играта щеше да прониква от двете страни. Нямаше смисъл да моли съседите си да намалят силата на звука — за тях това беше голямото събитие, което ознаменуваше края на седмицата. Слушалките помагаха само до известна степен. Тропането с крака и виковете така или иначе проникваха до него. Щеше да е хубав повод да заведе Тара на кино и след това да хапнат сладолед, но не беше неговият край на седмицата. Вероятно просто щеше да се качи на колата, да избере някоя посока и да изгори малко бензин. Може да се отбие в някоя книжарница, а после да намери тихо кафене.

Свещеникът вдигна очи и се откъсна от група богомолци. Тогава забеляза атлетичния непознат, мъж на неговите години — в края на трийсетте или най-много на четиридесет — прекалено красив и представителен, за да се рее сам по стъпалата на непознатата черква. Около него имаше аура на меланхолия, която помаха на мисионера у свещеника.

Макар Сайръс да беше едър мъж, изглеждаше по-дребен от физическите си размери — сякаш смален от настроението: широките рамене бяха увиснали под кафеникавия блейзър, кафявите очи бяха полузатворени и вперени надолу, устата се извиваше в получумерене. Свещеникът го наближи с откровено любопитство, а белият му филон се развяваше на вятъра.

— Здравейте, аз съм отец Донован.

— Казвам се Сайръс О’Мали, отче. Приятно ми е.

Свещеникът се наведе приятелски към него. Дъхът му миришеше на литургийно вино.

— Роднина ли сте на Боб О’Мали от Нийдам?

— Доколкото знам — не.

— Не сме ви виждали друг път.

— За първи път ми е. — Той се поколеба и намери обяснение от две думи. — Латинският език.

— Радвам се, че го оценявате, защото не е лъжица за всяка уста.

— *Forsitan non, tamen ego utor Latin* — отговори Сайръс. „Може би не, аз обаче си служа с латински.“

Свещеникът беше смаян.

— От семинарията не съм попадал на човек, който говори латински. Учен ли сте?

Сайръс се усмихна на въпроса.

— Едва ли. Агент от ФБР съм.

— Е, това ме изненада, признавам. Още на първата ни среща вече си признавам пред вас! Сайръс, ходите ли редовно на черква някъде другаде?

— Аз съм, така да се каже, по средата. Ходех в „Сейнт Анселм“ в Съдбъри.

— При отец Бонър. Той държи хубави проповеди. Значи ви харесва латинската меса. Изглеждате ужасно млад за подобно нещо.

— Детски спомени.

— Откъде?

— Брайтън. „Сейнт Питър“.

— Значи сте местно момче. Е, Сайръс, ще се радвам да ви видя отново тук. — Донован помахна на тръгващите си богомолци. — Значително намалихте нашата средна възраст.

Телефонът на Сайръс изчурулика.

— Вдигнете спокойно — каза свещеникът и докосна рамото му. — Радвам се, че си поговорихме.

За самоличност беше изписано: Авакиян. Представи си как косматите предмишници на Пит стърчат от ръкавите на ризата за голф.

— Какви са ударите? — попита Сайръс.

— Дълги и наляво. Улучени феървей^[3] — нула. Къде си?

— На черква.

— Аз също се моля. За моите леки удари към дупката.

— Какво искаш? — За тях откровеността беше равна на приятелство.

— Просто да те предупредя. Стенли има нещо ново за нас. Утре ще го представи.

— Не го искам.

— Казах му, че не искаш. Той е скапан играч на голф, но не е лошо момче. Симпатичен е.

— Но...

— Сайръс, това е свършен факт. Каза, че те е пазил, но е нямал друг избор. Ред е на нашия номер.

Сайръс въздъхна достатъчно високо, за да го чуе Авакиян сред шумотевницата, която вдигна, докато поръчваше четири буритос в откритата закусвалня.

— Колко кофти са нещата?

— Изглежда като голям случай.

[1] Традиционна литургия изключително на латински, която от известно време не се служи. — Б.пр. ↑

[2] Ню Ингленд Пейтриътс — професионален отбор по американски футбол. — Б.пр. ↑

[3] Участъкът от по-къса трева, откъдето би трябвало да се нанасят ударите. — Б.р. ↑

3.

— Скъпи, какво ще правим тази вечер?

Тя отпрати въпроса, сякаш приемаше поръчка зад щанда на деликатесен магазин. Мъжът в колата я погледна с безизразно лице.

— Не знам... обичайното.

— Няма такова нещо — поучи го тя нетърпеливо. — Не мога да чета мисли. — Беше бяло момиче в началото на двайсетте, леко пълничка, а лицето ѝ бе покрито с твърде много фон дьо тен, за да скрие загорелите кратери от акне. По найлоновите ѝ чорапи имаше бримки, които изчезваха някъде под полата. Одеколонът ѝ беше изветрял преди часове. Миришеше на цигари.

— Може би свирка?

— Петдесет долара. Приемаш ли?

Той се поколеба няколко частици от секундата по-дълго, отколкото на нея ѝ беше приятно. Тя отново огледа клиента си. Беше го преценила като достатъчно безопасен, за да се качи, след като се беше навела през прозореца на колата, за да проучи лицето му за следи от неприятности, докато мъркаше въвеждащите реплики с фалшивия си изкуствен глас. Изглеждаше чист, с едро, красиво лице с характерни черти: изпъкнали скули, високо чело, големи кафяви очи, гладка вдадена брадичка и дълга кестенява коса, вързана на конска опашка. А и ръцете му бяха чисти, не като на някой грубиян. Изглеждаше умен — не приличаше на обичайната ѝ клиентела. Беше ѝ станало навик да проверява задните седалки. От задна седалка, покрита с опаковки от храна за въщи, стари дрехи, мазни инструменти и скрити под одеяла буцести неща нищо хубаво не можеш да очакваш. Неговата беше празна.

— Няма проблем — съгласи се той, отделяйки се от бордюра, след като беше погледнал в огледалата и подал мигач като дете, което държи шофьорски изпит.

В два сутринта по Масачузетс авеню нямаше движение. Улиците бяха хлъзгави от вечерния дъжд. Тя се загърна в якето си, за да се

стопли. Той, изглежда, забеляза и като джентълмен пусна парното.

— Къде отиваме? — попита тя.

— Не искам да паркирам на улицата. Мой приятел има гараж в Кеймбридж. Не искам да повторя случилото се с Хю Грант.

— Кой е тоя?

— Британски актьор. Хванали го по време на акта в колата му.

— И ти говориш все едно си оттам. Или поне не оттук.

— Аха — кимна той. — И други са ми го казвали.

— Знам безопасни места, където можеш да паркираш. Няма нужда да ходим чак до Кеймбридж.

— Не е далеч. Трябва само да пресечем моста.

Тя изкриви предизвикателно уста.

— Не обичам шума в гаража.

Той спря на светофара и се усмихна нерешително.

— Разбирам. Работата е, че съм на важна служба и не мога да рискувам да ме хванат. Ще ти дам стотачка. Ако се чувстваш кофти, ще те оставя тук да слезеш. Без лоши чувства.

Тя извади цигара, без да поиска позволение да запали.

— Добре, но не се дръж перверзно с мен, защото утре имам рожден ден.

Той извади от джоба на ризата парите и учтиво ѝ ги подаде.

— Можеш да ми имаш доверие — каза, после отвори прозореца, за да може димът да излиза, и подкара към реката.

Тя забеляза кокалчетата на ръцете му — бяха бели от силното стискане на волана. Беше виждала това и преди. Някои от клиентите бяха като натегнати пружини — отпускаха гарда само за малко, преди да дойдат.

Скоро смениха Мемориал Драйв с тясната, защитена мрежа на Кеймбриджпорт. По тесните улици от двете страни имаше спрели автомобили със залепени на тях нощни разрешителни за паркиране. Жилищният район представляваше клаустрофобична бъркотия от триетажни кооперации, фамилни къщи и ниски, приклекли жилищни сгради. Повечето прозорци бяха тъмни, с изключение на студентските или на хората, които страдаха от безсъние. Той направи няколко леви и десни завои, след това намали пред двуетажна къща, боядисана в бяло. Прозорците бяха тъмни.

— Тук ли е? — попита момичето.

Той кимна и навлезе в късата и широка автомобилна алея. Слезе, като ѝ каза, че след секунда се връща.

Остави колата да работи на празни обороти и плъзна вратата на гаража да се отвори. Когато се върна, момичето отбеляза:

— Там, където живея аз, не би могъл да го направиш.

— Да направя какво?

— Да оставиш гаража незаключен.

— Районът тук е безопасен.

Постройката беше по-скоро барака, отколкото гараж. Беше твърде тясна, за да може да паркираш по средата и да отвориш шофьорската врата, без да опре в стената. Тя забеляза веднага, че стената беше прегърнала плътно нейната страна и от там нямаше измъкване. Докато палеше нервно друга цигара, клиентът с гърчене излезе от своята страна, щракна ключа на лампата над главите им и затвори вратата на гаража.

Когато се качи отново в колата, каза:

— Там. — Сега изглеждаше по-спокоен.

Тя остави цигарата в посочения от него пепелник.

— Много пушиш — отбеляза той.

Момичето не му обърна внимание и посегна към чатала му.

Той ѝ каза да почака.

— Защо?

— Искам първо да поговорим.

— Да поговорим?

— Да.

— За какво?

— За каквото и да е.

Тя се намуси.

— Времето е пари. Трябва да се върна на моята пряка.

Все едно го беше планирал, той имаше още една стотачка от навити и готови банкноти по двайсет. Тя прие с подозрение парите и бързо ги прибра в своята чанта.

— Добре, започвай да говориш — нареди тя.

Мъжът отговори с равен глас, че той плаща и иска тя да говори.

Момичето сви рамене и попита за тема. За нейна изненада, той спомена нейния рожден ден.

Това предложение я накара да се почувства неловко.

— Какво за него?

— Разкажи ми за най-хубавия рожден ден, който си имала.

Тя извади цигарата от пепелника и дръпна здраво.

— Знаеш ли, че си странен?

— Възрастта няма значение — каза той любезно. — За най-добрия, който си спомняш. Това искам да чуя.

Тя прие задачата и за малко се умълча, докато прехвърляше спомените, после даде знак, че е намерила търсеното, стискайки решително устни.

— Рождениите ми дни винаги са били смесени с Все светии, защото се падат толкова близо. Когато бях на осем, моите леля и чичо имаха хамбар зад къщата и след вечеря мама и татко ми казаха, че ще получи торта в къщата на леля. Вместо да влезем обаче, те ме заведоха в хамбара. Мама отвори вратата. Вътре беше тъмно, като се изключат тиквените фенери. По тях бяха изрязани усмихнати лица, осветени от свещите вътре. Имаше и голям надпис: „Честит рожден ден, Карла!“. Там бяха леля, чичо и братовчедите. Имаше и торта.

Той я изненада, като произнесе нейното име:

— Карла. — После добави: — Как те накара да се почувстваш това?

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Почувствах се обичана.

— Какво има?

— Няколко години след това мама умря.

Той каза, че съжалява, после измърмори, че му е студено, докато слагаше кожени ръкавици. Тя едва ли забеляза, защото точно в момента дръпна дълбоко от цигарата. Издиша голям облак дим, който се удари в арматурното табло, после се оттласна назад към очите ѝ. Тя ги затвори, за да изчака дразненето да мине, и в този миг мрак видя отново онзи магически хамбар и сияещата си майка. Потънала в мисли, щастлива и тъжна, тя неохотно премигна и се върна отново на пътническата седалка в колата на своя клиент.

Отвори очи част от секундата преди ръцете му да се сключат около шията ѝ.

Почувства как ларинксът ѝ болезнено се чупи под натиска на неговите мушкащи палци.

Това не се случва, помисли си.

Не можеше да свърши така.

Завладя я паниката от глада за въздух, заглуши болката. Не можеше нито да вдиша, нито да издиша.

Тогава реши да се предаде, без да води битка, без всякаква съпротива.

Почувства как ръцете ѝ отслабват.

Беше направо озадачена как с лекота зарязва живота си, докато не осъзна, че е пленник на неговия хипнотичен глас, който я успокояваше, докато я убиваше, мълвейки през напрежението от полаганото усилие:

— Карла, чуй ме. Не се ядосвай и не се плаши. Точно в момента си толкова обичана, колкото никога досега. Толкова много, колкото през деня, за който ми разказа. Обичам те, малко момиченце. Обичам те. Твоята майка те обича. Знам, че ме чуваш. Сега искам да отидеш при нея.

Тя виждаше усилието в изскочилите му очи, почти изпита съчувствие към болката, която сигурно чувстваше в треперещите си ръце, и в последните си мигове тя знаеше, че той прави всичко възможно последните думи, които щеше да чуе, да прозвучат предразполагащо.

— Върви при нея, върви при нея, върви при нея.

Тогава, през последните си мигове, тя видя човек, внезапно обхванат от нещо необикновено прекрасно, нещо, което накара лицето му да омекне, а очите да се навлажнят.

— Ти си късметлийка — каза той замечтано.

Какво си мислиш, учуди се тя, докато изпадаше в безсъзнание.

4.

Англия, 1988

Алекс се беше свил на кълбо до брат си на задната седалка в семейния „Воксхол Кавалиър“. Никой от тях двамата не смееше да отвори уста. Момчето беше минало отвъд разочарованието, обаче баща му беше в друго състояние на гнева — безмълвно страдание. Майка му беше останала неловко скована от мига, когато Дики ѝ се озъби преди трийсет и няколко километра. Нейното престъпление: смирено беше предложила на съпруга си опакован сандвич, докато мракът ги надминаваше по магистралата М6 в северна посока.

Топлият пролетен ден беше започнал с надежда и с обещание за великолепен край. Когато още преди разсъмване Дики Уелър влезе с тежки стъпки в стаята на децата, те вече бяха по червено-белите комплекти на „Ливърпул“ и нямаха търпение да поемат дългия път до „Уембли“, за да гледат могъщите шампиони на първа лига срещу скромния „Уимбълдън“ в мач за купата на Футболната асоциация. За бога, „Уимбълдън“! Пълна смешка! Всички се чудеха как успяха да бият „Лутън“, за да стигнат до финалите, обаче резултатът от този мач беше предрешен въпрос.

Въпреки това Уелърови, както и десетки други поддръжници на „Ливърпул“, не горяха от желание да станат свидетели на драма. Те бяха доволни от сигурността, че няма защо да бързат, докато техните момчета постигнат ясна победа и в края на редовния мач влязат завинаги в анализите на историята.

В сектора на „Ливърпул“ преди мача момчетата се бяха облегли един на друг и се повдигаха на пръсти, за да имат добра видимост към красивото зелено игрище. Слушаха с удоволствие освиркването и хулите, които се сипеха върху жалките поддръжници на „Уимбълдън“, струпани от другата страна на огромния ревящ и вълнуващ се стадион. Баща им, едър и як под червеното си кепе, помахаше с ръка като генерал, който оглежда противниковата армия, и извика достатъчно силно, за да го чуят:

— Гордеете ли се с баща си, а? — Гордееха се. — Скоро няма да забравите този ден! — изкрещя той.

Беше спечелил четирите лелеяни билета от Бодингтън, защото можеше да точи най-много халби горчива бира „Кейн“ от всички собственици на барове в Мърсисайд. Неговата награда „Кръчмар на годината“ висеше над полицата на камината в „Куинс Армс“ до снимката с усмихнатия представител на пивоварната, който му връчва плика с билетите. Момчетата винаги се бяха наслаждавали да живеят над много популярния им пъб, чувстваха се като парченца масло, избити от млякото. По пътя към „Уембли“ искряха от звездния статут на техния баща.

В края на първото полувреме десетгодишният Алекс се наведе да вдигне знаменцето, което беше изпуснал точно когато Санчес от „Уимбълдън“ вкара с глава свободния удар, бит от Уайз, за едно на нула. Алекс трепна от рева и видя замръзналата от ярост физиономия на баща си и кокошето цупене на майка им. Брат му Джо, който беше пет години по-голям, го удари силно по рамото, сякаш той беше виновен за гола, защото беше отместил поглед.

По време на нервното второ полувреме, когато играта вече беше стигнала отметката от един час, Безант, вратарят на „Уимбълдън“, влезе в историята като първия във финалите за купата спасил дузпа. Това беше краят. Вместо да разгърне мощта си и да грабне победата, през последния половин час „Ливърпул“ се огъна и единствено успя да се спаси от унищожителна загуба.

Когато прозвуча последният сигнал на рефера, юмруците на баща му бяха свити в гневен отказ да повярва как един свършен ден за фамилията Уелър беше напълно и неумолимо прецакан. По време на дългото и болезнено връщане на паркинга очите на Алекс пареха от сълзи. Мразеше израза на отчаяние по зачервеното лице на баща си и крехкото спокойствие на майка си. И ненавиждаше брат си, който беше способен толкова лесно да преживее загубата, че веднага да насочи изцяло вниманието си как да завърже разговор с двойка руси момичета с червени пуловери.

Малко след Бирмингам Алекс беше отпуснал глава на прозореца и сънливо гледаше хипнотичната верига фарове, които се носеха към тях по разделената на две магистрала. Почувства как скоростта намалява, когато баща му трябваше да се нагоди към бавно движещия

се камион, изтрополял в дясната лента от рампата за качване на магистралата. Точно зад камиона едно волво комби светна със стоповете, а баща му наpomпа няколко пъти педала на спирачките, за да запази дистанцията от задницата на волвото. Той изруга под нос и погледна в страничното огледало, за да провери безопасно ли е да мине в средната лента, но не беше. Край колата им профуча мотоциклет „Ямаха“ и се изравни с волвото.

На шофьора на волвото, изглежда, му беше хрумнала същата идея да задмине камиона, а мотоциклетистът вероятно се беше озовал в мъртвата точка, защото когато смени лентата, се блъсна право в мотоциклета. Това отключи първата брънка от поредица фатални събития, която щеше да мине с леки вълнички през времето и най-неочаквано да промени света. Странна работа.

Вратата на волвото целуна задната гума на мотоциклета и запрати шеметно малкото превозно средство към лентата за изпреварване и тревната ивица, където мотористът падна и си счупи врата. Човекът зад волана на волвото реагира инстинктивно и го завъртя рязко надясно. Навлезе обратно в крайната дясна лента и удари силно и под ъгъл предницата на воксхола на Дики Уелър.

В момента на удара Дики, който виждаше какво става, изруга високо:

— Мамка му!

Следващите няколко секунди Алекс преживя в странно забавено движение. Веднъж се беше качвал на самолет по време на семейната почивка в Тенерифе и усещането, че колата се издига във въздуха, му припомни момента на излитането. Баща му винаги беше смятал, че предпазните колани са коварна част от патерналистичната държава, и никой от тях не си ги беше сложил, когато започнаха да се търкалят.

В началото Алекс беше повече омаян, отколкото разтревожен. Безтегловността и усещането, че долу е горе във въртящата се кабина, създаваха впечатлението за возене на влакче в лунапарк. В ужас го хвърляше само противното хрущене при контакта с павирания банкет. После нямаше нищо.

Докато...

Колата беше изправена, колелата стъпиха отново на земята.

Осъзнаваше болката — жестока болка — в левия крак и замаяно туптене в главата. Ергономичната седалка на майка му беше паднала в

неговия скут и тежестта на седалката и на нейното тяло не му позволяваха да мръдне. Тя стенеше — ниска, примитивна вибрация, която го уплаши. Видя лявата ѝ ръка да виси отпуснато между седалките, а по хубавата ѝ гривна срещу магии да се стича кръв. От бащата не се чуваше никакъв звук. Главата на Дики беше наклонена напред и почиваше върху волана. Ливърпулското му кепе по някакво чудо беше все още на главата му.

По някаква причина Алекс можеше да мисли само за брат си, който странно защо вече не беше в колата.

— Джо! Джо!

Задният прозорец беше избит и сега оттам нахлуваше със свирене свеж вечерен въздух.

Огънят започна с пукот, който повдигна цялата кола няколко сантиметра във въздуха, преди да я стовари обратно на четирите ѝ гуми.

Бензинът от скъсаните бензинопроводи беше избухнал някъде под шофьорската седалка и пламъците се бяха върнали обратно по тях до резервоара. След ужасния тътен от експлозията Алекс усети горещината с краката си, а дробовете му започнаха да се пълнят със смрадливите изпарения на горящия бензин.

Да не говорим за ужасните жълти и сини пламъци.

Той опита да се измъкне с извиване, обаче краката му бяха заковани, а долната част на тялото му сякаш беше обездвижена в бетон. Пластмасата на арматурното табло и около предните врати започна да пращи и цвърчи като яйца с шунка в тигана за закуска.

Почувства как пламъците облизват гърба му, чу отвратителното шумолене, докато полиестерният му суитшърт се топеше, вдъхна серния мирис на горящи косми и миг след като огненото мъчение беше започнало, всичко се промени.

Вече не беше в колата.

Вече не изпитваше болки.

Рееше се над магистралата и гледаше надолу, обхванат от непреодолимо детско любопитство.

Добрата стара семейна кола беше отнесла здраво блъскане и из нея бляскаха пламъци. Джо се намираше на тревиста ивица и пълзеше

настрани от опасността.

Искаше да извика:

— Давай, Джо! Ще се справиш!

Коли спираха и хора се приближаваха.

Сцената под него се замъгли и потъна в мрак, все едно се беше спуснала мъгла. Сега се рееше над двуизмерен, съвършено кръгъл диск от мрак, който изведнъж стана триизмерен. Макар да не виждаше нищо, съвсем нищичко, не изпитваше страх. Направо забележително, след като още не можеше да заспи без нощна лампа. Имаше усещане за движение и тясно пространство, все едно се носеше из огромна тръба като капка моторно масло при доливане.

Сега десетгодишното му тяло летеше с невероятна скорост, а може би то беше неподвижно, а черният тунел се движеше покрай него. Чуваше се шумът на фучащ вятър, подобен на зимна буря, която плющи откъм Ирландско море. Той замига от почуда, когато неясните стени на тунела започнаха да оживяват от бляскави светкавици, напомнящи проблясването на инкрустирани гроздове диаманти.

Отпред точка истинска светлина растеше ли растеше в съвършен кръг все по-голяма, докато накрая не беше изплут за меко кацане в пълна белота — толкова успокоителна, колкото излизането от вана и загръщането в една от ония големи пухкави мамини хавлии, току-що извадени от сушилнята.

Белотата избледня в прозирност и той се озова в просторна зелена местност, която като че ли леко поддаваше под неговите стъпки. Беше почти сигурен, че това не е трева. Небето, ако това беше небето, бе толкова светлосиньо, сякаш художник бе смесил напръстник лазур с кофа бяла боя.

Чу нещо, което пробуди емоциите му.

С вълнение, напомнящо втурването надолу по стълбите сутринта на Коледа, той тръгна към канещото бълбукане на вода.

Не приличаше на никоя от реките, които беше виждал. Всъщност дори не изглеждаше като вода. По-скоро бързо движещи се потоци от блещукащи светлини, начупени на водовъртежи и диги от пътека блестящи камъни за стъпване. Камъните се простираха от бряг до бряг, прекосявайки едно разстояние от около петнайсетина метра — горедолу разстоянието на нещастно спасения наказателен удар за „Ливърпул“.

Когато за пръв път хвърли поглед към отсрещния бряг, не видя нищо, освен безкрайна равнина от хладна зеленина, която се сливаше със светлосиньото небе. Макар и неизразително, то като че ли притежаваше безгранично обещание и той беше притеглен към другата страна с нарастващо вълнение.

Когато погледна за втори път, видя човек.

Едър мъж, който диво и радостно махаше с ръце.

— Татко?

— Алекс! — Едва успя да чуе името си от шума на носещата се бързо река.

— Татко, какво се случи?

— Сине, мъртъв съм.

— Какво? — Той сложи длан на ухото си, за да чува по-добре.

— Мъртъв!

Думата не му направи впечатление на страшна. Той сви ръцете си като фуния на мегафон.

— Какво да правя?

— Ела отсам! Ела отсам, момче!

Дики махаше с ръце, както беше постъпил, когато момчето правеше първите си непохватни крачки върху килима в хола или първите залитащи завъртания на педалите без помощни колелца.

Камъните за стъпване се извиваха през бързо движещите се светлинни лъчи. Изглеждаха хлъзгави, но той беше сигурен, че ще се справи, и най-много искаше да бъде прегърнат от очакващите го обятия на неговия баща. Предпазливо и нетърпеливо стъпи с левия крак на първия камък.

В този момент баща му изглеждаше толкова щастлив, все едно „Ливърпул“ бяха обърнали мача и бяха победили с 2 на 1. Той също се чувстваше щастлив, завладян от усещане за чисто блаженство — помогъщо от всичко, което беше преживял в своя млад живот.

Точно се готвеше да прехвърли тежестта си и да вдигне десния крак от брега, но не успя.

Дърпаха го назад, настрана от реката.

— Ей!

Всичко потече обратно с удивителна скорост. Намери се отново в тунела, летеше в противоположната посока, обратно на магистралата, отново на мястото на катастрофата, пак при горящата кола и когато се озова там, усети, че го теглят за раменете от задната врата откъм пътническата страна. Болеше го силно навсякъде и беше разтърсван от болезнени пристъпи на кашлица.

Хора крещяха.

Той гледаше в лицето брадат непознат.

— Момченце, чуваш ли ме?

Кашлицата спря за достатъчно дълго, за да изломоти:

— Моля, пуснете ме да се върна — Не искаше да е тук. Отчаяно искаше да бъде там.

Непознатият изглеждаше объркан.

— Мястото, където ще ходиш, е болницата. Скоро линейката ще дойде. Лежи спокойно. Сложи глава на якето ми.

Той се закашля отново и каза с продран глас:

— Искам да се върна при татко.

Мъжът погледна към спасителите, изправени над потрошения труп на баща му, които поклатиха глави. Други бяха клекнали около майка му и се препираха за техниката на обдишване уста в уста. Наблизо, но въпреки това на достатъчно безопасно разстояние, колата беше напълно обхваната от огъня. Чуха се викове, когато някой откри брат му да пълзи из храсталаците.

— Съжалявам, сине — каза мъжът с треперлив глас. — Сега си в безопасност. Ще се справиш.

Той се опита да седне.

— Искам да се върна! — настоя предизвикателно.

— Никъде няма да ходиш. Лежи спокойно, докато дойде линейката.

Момчето легна обратно на земята, обърна глава на другата страна и се разрида.

— Искам да се върна.

5.

Сайръс задържа в ръка снимката от местопрестъплението и я проучи, преди да я остави върху растящата купчина. Авакиян продължаваше да ги изпраща: дузини кадри на напълно облечено бяло момиче в крайпътната канавка, привлекателно, колкото са привлекателни трупове. Беше открита от екип по поддръжката на магистралата. Плътта ѝ беше добре запазена в захладнелия есенен въздух. От някои ъгли изглеждаше така, сякаш можеше да бъде събудена с едно здраво сръчкване.

Ако семейството искаше отворен ковчег, определено можеше да бъде изпълнено.

Седеше на малката конферентна маса, вкарана с вазелин в кабинета на Авакиян — мършав символ на старшинството на по-възрастния мъж. Неговият собствен кабинет беше още по-малък. Гардеробната на бившата му жена беше по-голяма. За малко откъсна очи от снимките и погледна навън през прозореца към лунния пейзаж на Управленския център — грозна общинска бетонна шир, която постоянният дъжд караше да изглежда още по-сива. Той въздъхна и неизбежно вдиша одеколона на възрастния мъж, тази гадна миризма на подправки, както правеше ден след ден, месец след месец, година след година. Авакиян беше човек на повторението: едни и същи вратовръзки на райе, всеки ден един и същ обяд в плик, всеки ден едни и същи неодобрителни истории за неговата жена и деца. Има блестяща лисина и бе много силен, физическото възплъщение на куршум със сплескан побойнически нос и черна вандайкова брадичка, спретнато подстригана и напръскана със сиво.

Двамата имаха обща история повече от десетилетие. В службата нямаше система за формално партньорство, но когато отделите за контраразузнаване и борба с тероризма се разраснаха след 11.IX.2001, тези за големите кражби и престъпления с насилие се свиха. Сайръс винаги беше успявал да избегне прехвърлянето в друг отряд. ФБР разполагаше с множество експерти сред служителите си:

счетоводители, адвокати, компютърни манияци, специалисти по глобализация. Сайръс беше много възхвалявано ченге. Същото важеше и за Авакиян. Със стопяващия се запас от специални агенти, които да се борят срещу обикновени престъпници, оказа се, че Сайръс работи с Авакиян през по-голямата част от времето. Не че имаше нещо против. За него Авакиян беше много неща — повечето приятни.

— Последният комплект е от аутопсията ѝ.

И в най-добрите си години Сайръс не обичаше да гледа снимки на млада жена, разрязана върху метална маса — а сега годините не бяха добри. Той стисна зъби и неохотно протегна ръка. Първата снимка показваше главата ѝ отстрани. Имаше красив профил, приятна извивка на носа, хубава брадичка. На дясното ѝ слепоочие беше избръснат спретнат триъгълник от помощника на съдебния лекар. Върху скалпа ѝ беше сложена стоманена рулетка. В центъра на бледата плът на избръснатия участък имаше малка, съвършено кръгла и напълно черна дупка. Следващата снимка беше в крайно близък план и черната дупка изглеждаше неанатомична, безкрайно дълбока и неизразимо пагубна.

Той направи опит да се откъсне от изображението, задавайки банален въпрос:

— Какво е това? 4,76-милиметрова бургия?

Докладът беше у Авакиян.

— Същата като при останалите. 4,76-милиметрова бургия. В нея няма нищо особено. Може да се купи от всеки железарски магазин.

Майнът се вмъкна зад тях и остана за миг загледан как работят. Тъканта на дрехите му беше пропита с миризмата на ароматен тютюн и двамата мъже се обърнаха при това сетивно подсещане. Той ги попита как вървят работите.

С безизразно лице Авакиян отговори, че ще свършат до обяд.

Около Майнът имаше известен ореол на учен. Беше трудно човек да си представи, че някога се е класирал на стрелбището или курса с препятствия в Куантико. Беше до крайност кльоцав — благословен или прокълнат с бърз метаболизъм, който му осигуряваше липиден профил на младеж, но го държеше в такъв непрекъснат студ, че винаги носеше жилетка под сакото. Дори през лятото. Заради оредяващата коса, която поляка се обезцветяваше, розовите рамки с бифокални стъкла, които рамкираха сълзящите очи, приличаше по-скоро на

бостънски banker, отколкото на човек с кобур в чекмеджето на бюрото и значка в джоба.

Той докосна ръката на Сайръс по същия начин като свещеника по-рано днес и попита:

— Как е дъщеря ти?

— Вкъщи. Всичко е както си беше.

Майнът посочи папките.

— Щеше ми се да не се налагаше да ти давам това.

Сайръс сви рамене в знак, че го разбира.

Авакиян му подаде снимката на пробития череп, след това я последваха фотографии от аутопсията на две млади чернокожи жени със същата рана.

— Това е болен тип — изръмжа той. — Джефри Дамър не дупчеше ли жертвите си с бургия?

Сайръс знаеше подробностите. Помнеше подобни неща.

— Инжектирал киселина в челните им лобове. Искал да ги превърне в секс зомбита, но очевидно не е бил голям учен. Всички умрели.

— Нещо подобно ли имаме?

— Никой не смята, че са били въведени чужди вещества — уточни Авакиян.

— Тогава какво?

Авакиян потърка голата си глава с разперени пръсти като мъж, който още има коса.

— Стенли, това тепърва ще се изяснява.

След обяда се повозиха. Тъй като трябваше да почнат отнякъде, решиха да започнат с последната жертва — Карла Луиз Гослинга, двайсет и една годишна проститутка от Бостън, чието тяло беше намерено миналия петък в Хуксет, Ню Хемпшир. Вероятното й транспортиране през междущатските граници поставяше престъплението на федералната карта. Случаят така или иначе се очертаваше юридическа бъркотия: първата жертва беше намерена на земя щатска собственост — на бреговете на река Чарлз в Нютън, така че беше на Масачузетската щатска полиция. Втората жертва беше открита на един свободен парцел в Колумбия Пойнт, недалеч от библиотеката „Джон Ф. Кенеди“, затова случаят беше притежание на бостънския отдел „Убийства“. Сега, когато третият случай предизвика

участието на ФБР, всички бързаха да се отърват от базите си данни и да оставят на федералните главоболието и разходите по разследването на сериен убиец.

Мястото беше прав участък на излизане от Бостън и северно от междущатско шосе 93. Авакиян караше една от гаражните коли, а вниманието му бе идиотски съсредоточено върху спортната станция. През това време Сайръс седеше с уморено отпуснати върху коленете ръце и с очи, вторачени между въртящите се чистачки в скучния пейзаж на магистралата. Въпреки че пролетната зеленина се беше появила преди седмица или малко повече, мокрият следобед и сумрачната светлина обезцветяваха палитрата на горите. Авакиян се караше с радиото, наричайки един от водещите идиот, но Сайръс успя да изключи, като дочуваше само смътно потока логорея.

Когато пресякоха щатската граница, Сайръс извади доклада на щатската полиция на Ню Хемпшир с точното местоположение на трупа. Трябваше да отидат точно на мястото, така че в плана бе включена бърза разходка из местопрестъплението, макар това да означаваше мокри крачоли.

Когато минаха край изхода за шосе 3-А, Сайръс се протегна и изгаси радиото, като така предизвика Авакиян да го наругае.

— Малко по-малко от пет километра — обясни той.

— Там има голямо езеро. Внимавай да не го отминем.

— Мога да карам и да слушам радиото — изръмжа Авакиян. — Не е толкова сложно.

— Този боклук те подлудява — отбеляза Сайръс, имайки предвид футбола.

— Нашата атака не я бива. Нужен ни е по-балансиран състав.

— Не, ти имаш нужда от повече баланс.

— Да бе — възрази Авакиян, — дървеният философ ще ми казва, че имам нужда от повече баланс. аз обичам пълнокръвните американски спортове, а ти — библиотеки. Ти ми кажи: кой от нас двамата е нормален и кой има нужда от помощ.

Сайръс накара Авакиян да слезе от платното на банката веднага след като зърна началото на езерцето Пинакъл между влажните дървета.

Да намерят мястото, където беше открито нейното тяло, беше лесна работа, защото възел от жълтата полицейска лента беше останал

на едно дърво наблизо. Сайръс носеше снимка, направена с широкоъгълен обектив, на която тялото лежеше във вдлъбнатина до пътя. Затова той и Авакиян успяха да застанат над точното място: близо до тревиста ивица, която се спускаше надолу по естествен склон в плитка вдлъбнатина, пълна с вода.

Сайръс посочи към магистралата.

— Единственото, което е трябвало да направи, е било да спре на банкета, да извади трупа от колата, да го издърпа на метър разстояние и да го бутне по склона. За по-малко от минута е свършил и си е заминал.

— Не са могли да снемат отпечатъци от гуми — допълни Авакиян. — Тревата е прекалено гъста и през последната седмица не е валяло.

— Няма и свидетели — отбеляза Сайръс. — Вероятно е бил тук късно през нощта, когато движението е слабо.

— Дватамата се мокреха.

— Добре, видяхме го — каза Авакиян и тръгна обратно към колата. Сайръс не го последва. Опитваше се да реши дали да скочи в мократа канавка.

— Те са претърсили мястото — умолително настоя Авакиян. — Да не мислиш, че там долу ще намериш портфейла на извършителя? За бога, хайде да си вървим.

Отново в колата, докато Авакиян подсушаваше плешивата си глава с носна кърпа, Сайръс сподели своята оценка.

— Качил я е в Бостън от нейната обичайна територия, вероятно не е правил секс с нея, удушил я е, направил е дупка в главата ѝ по някаква причина, докарал я е тук и е спрял на случайно избрано място, когато в огледалото му за задно виждане не е имало никакви фарове, изхвърлил я е толкова далече от пътя, колкото да не бъде веднага забелязана, на следващия изход е слязъл от магистралата и се е върнал обратно в Масачузетс.

— Защо без секс?

— Защото не е направил опит да скрие тялото, като го зарови или покрие. Или да го издърпа още дващестина метра и да я хвърли в езерото. Това показва увереността му, че няма да намерим негова ДНК по тялото ѝ. Точно като при другите две. — В този момент прецени, че

е прекалено самоуверен, и веднага заговори с не толкова уверен тон. — Може и да бъркам, възможно е да е използвал презерватив.

Авакиян изръмжа и пусна отново радиото.

— Ти продължавай да мислиш, а аз ще карам. — Той усили звука. — Нямам проблеми с егото заради това.

Дъждът се изливаше толкова силно, че Авакиян благоволи да използва паркинга и спря под козирката на „Холидей Ин“ в Конкорд. Слезе и показа значката си на служителя. Младият мъж не му се озъби, вместо това развълнувано хукна, за да каже на колегите си, че на тяхна територия се намират двама агенти на ФБР.

Помощник — патологът, който беше извършил аутопсията на момичето през уикенда, участваше тук в конференция и се съгласи да се срещне с двамата агенти на ФБР без предварителна уговорка само ако това стане в хотела. Всички патолози от Южен Ню Хемпшир и техните помощници бяха ангажирани през целия ден за запознаване с нов софтуер, от който се очакваше да направи живота им по-лесен. Въпреки това доктор Айвън Химъл се беше оплакал по телефона в стил поток на съзнанието, че нищо му няма на софтуера, който вече имат и че щатът Ню Хемпшир никога нищо не успявал да свърши както трябва.

Докторът изглеждаше ужасно благодарен, когато някой от екипа организатори го извади от хотелската бална зала. Той се приближи към Сайръс и Авакиян като щастливо кутре, после ги поведе към маса близо до мястото, където щеше да се сервира следобедното кафе.

— Напред към печивата — обяви той с ликуване. — Вземайте. Те са за моя сметка.

Химъл беше от онези позастарели мъже, които сякаш никога не излизат от юношеството и макар да беше едър, шейсет и пет годишен и изтупан като музеен експонат с червена папийонка, тиранти и бяла риза с къси ръкави, той маниерничеше по юношески: топеше сладките с шоколадова глазура в кафето и чистеше трохите от пухкавите си устни с опакото на покритата си със старчески петна ръка.

Той сръбна от кафето си и отново се извини заради мястото на срещата, преди да се впусне в тирада за неефикасността на щатското правителство. В първия удобен момент Сайръс го върна на земята.

— Причината за смъртта беше асфиксия, нали?

— Да, ларинксът ѝ беше счупен. Фронтално с ръце. Натъртванията съвпадаха с чифт палци. Не е лесно да убиеш някого така, освен ако не е дрогиран или мъртвопиян.

— Вероятно още не разполагате с данните от токсикологията? — попита Авакиян.

— Здравсти! Това е Ню Хемпшир. Знаете ли какъв ни е бюджетът? Бюрократите идиоти харчат парите за софтуер, а не за най-необходимите консумативи.

Намеси се и Сайръс, поемайки по допирателната.

— Кое е било първо: асфиксията или раната на главата?

— Виж, ако по време на нападението е била в съзнание, ще кажа със стопроцентна сигурност, че първо е била удушена, после надупчена с бормашината. — Той изобрази с ръка бормашина, насочи пръст към черепа си и изрева едно мощно „бррррр“, карайки двамата агенти да се вторачат невярващо в немирника. — Не можеш да вкараш бургия в нечий череп, без човекът да окаже малко съпротива, а нямаше никакви следи от връзване. Ако първо е била упоена, залагам отново на първоначалната последователност. Ако сърцето ѝ още е биело, пробиването щеше да предизвика истински гейзер. На местопрестъплението нямаше никаква кръв, значи със сигурност е била убита някъде другаде. Освен това по косата и скалпа ѝ също нямаше много кръв, така че сигурно вече е фибрилирала, когато е била трепанирана. Ще знаем повече, когато пристигнат лабораторните резултати, но както вече казах, това ще отнеме време.

Авакиян присви очи срещу него.

— Трепанирана?

— Дупка, направена в главата — каза бавно Химъл, все едно Авакиян беше детенце. Сайръс беше сигурен, че на партньора му се иска да удари този тип в носа.

— Разкажете ни за пробиването на главата — намеси се той бързо.

— Отдавна се занимавам с тази работа и не съм виждал досега подобно нещо. Трябва да знаете, че това е повече от трепанация. Сигурен съм, видели сте в моя доклад: имаше отвор, който проследих, може би два или три милиметра в диаметър, преминаващ от парietалната кост през целия ляв парietален^[1] лоб в левия

латерален^[2] мозъчен вентрикул. — Химъл се облегна удобно и зачака тяхното удивено мърморене.

— Докторе, моля обяснете — помоли Сайръс.

— Вентрикулите. Кухини в средата на мозъка, където се образува церебрално-спиналната течност и след това циркулира около външната част на главния и гръбначния мозък. Течността служи като възглавница на мозъка — все едно амортизатор.

— Убиецът внася ли нещо, или изнася? — попита Авакиян.

— Добър въпрос. — Патологът изглеждаше изненадан. — Трябва да ни върнат токсикологичните проби и тъканните препарати. Казано най-общо, не видях забележими доказателства за инжектиране на чуждо вещество. Например киселина.

— Точно като в другите случаи — отбеляза Авакиян.

— Какви други случаи?

Сайръс смяташе, че бе споменал за тях по телефона, но може и да не беше. Ядоса се на себе си, че не си спомня: не беше в негов стил.

Мобилният му телефон започна да звъни. Извади го от вътрешния джоб и видя, че беше Мериън. Включи го на вибрация, пъкна го обратно в джоба и го остави още няколко секунди да бръмчи по ребрата му.

— През последните шест седмици в Масачузетс бяха намерени още две удушени проститутки с пробити в главите им дупки с 4,76-милиметрова бургия — обясни той, докато вадеше папка от чантата си. — И двете имаха, както беше описано, отвор в центъра на мозъците си. В случай че искате да ги видите, имам снимки от техните аутопсии.

Химъл лакомо сграбчи микрографските^[3] снимки и се зае да ги разглежда точно когато следобедното заседание свърши и колегите му започнаха да излизат от балната зала. Един мъж, явно скован от артрит, тръгна към тяхната маса и седна без покана. Беше горе-долу на същата възраст като Химъл, но по-слаб, с измъчено лице — още една белокоса реликва, приближаваща пенсионирането си.

— Защо не вземеш кафе? — попита го Химъл.

Другият мъж се протегна за една от сладките на Химъл.

— Стенли Майнът още ли е в бостънското бюро?

— Той ни е шеф — отговори Сайръс.

— Предай му, че Лени Адлър му праща много здраве.

— Казах му, че ФБР ще дойде да се видим — обясни Химъл на агентите. — Той вече се представи по своя несръчен начин. Неловко ми е да кажа, че това е моят най-стар приятел. Аз отговарям за окръг Меримаг, а Лени за Рокингъм. Лени, остави сладките ми на мира.

Адлър не му обърна внимание, а насочи погледа си към разпръснатите по масата снимки.

— Какво е това?

Химъл се усмихна, оголвайки големи, пожълтели от кафето зъби.

— Излиза, че съм наред много интересен случай на серийни убийства — изфука се той. — Получих жертвата си в петък. Тези са от други случаи в Масачузетс. Завиждаш ли?

Адлър изпръхтя, взе една от снимките и започна да се бърка за очилата си. После започна да изучава увеличеното микроскопско изображение на разреза на тънкия иглен отвор през сламеножълтото вещество на човешкия мозък. Когато остави снимката на масата, подхвърли:

— Кажете ми, че не е била пробита дупка в парияталната кост!

Сайръс се стегна. Почувства се странно объркан, все едно беше обект на умела словесна атака.

— Как е възможно да знаете?

— Защото преди два месеца имах подобен случай.

— Какво? Удушена проститутка?

— Не, не. Беше млад мъж със счупен череп. Фелдшер. Намерили го отвъд магистрала I-95, малко след щатската граница. Полицията в Сийбрук не разполага с нищо. Нищичко. — Адлър открадна още една сладка и самодоволно огледа увисналите челюсти около масата. — Май вие, момчета, ще се заинтересувате от това.

Телефонът на Сайръс започна отново да вибрира. Извади го, погледна екранчето, беше отново Мериън. Реши, че няма да е хубаво втори път да не вдигне, затова обяви на хората около масата:

— Извинете, но трябва да се обадя. Изчакайте ме. Докато я слушаше, дишането му се ускори, гърлото му се сви.

— Защо не ми се обади, когато се случи? — След това отрони едно екзистенциално: — Мамка му! — След него: — Аз съм на час път от теб. Идвам.

[1] Теменен лоб. — Б.пр. ↑

[2] Страничен. — Б.пр. ↑

[3] Снимки, направени през микроскоп. — Б.пр. ↑

6.

Сайръс подсъзнателно следваше лъкатушещите коридори като лабораторен плъх, който е запомнил сложен лабиринт. В стаята на сестрите от неврологичното отделение на деветия етаж го разпознах веднага заради предишните му посещения. Почувства как стомахът му се свива, защото му се догади от миризмата на телесни течности, маскирана от дезинфектанти с лимонов дъх.

Сестрата не се обиди от неговата безцеремонност — разбра и каза само:

— Деветстотин и деветнайсет.

Стигнал пред вратата, разпозна стаята като помещение за изолация. Всъщност много живо си спомняше, че преди няколко месеца беше в същата стая. Имаше затворена чакалня, където човек можеше да си закачи палтото, да сложи маска, ръкавици, калцун и хартиена престилка. Той започна ритуала и се опита тайно да махне през стъклото, но жена с престилка скриваше горния край на леглото. Жената беше твърде слаба, за да е Мериън — просто беше някоя от безкрайния поток от лекари, сестри и студенти по медицина.

Жената свърши с онова, което правеше и когато се дръпна от леглото на Тара, момичето го зърна през стъклото и безсилно махна с ръка — малък тъжен жест в смисъл „ето ме отново тук“.

Жената влезе в чакалнята и свали маската си.

— Здравейте — поздрави тя. — Вие ли сте бащата на Тара?

Той кимна, докато пазеше равновесие и същевременно се опитваше да си нахлузи единия калцун. Не я позна, а беше сигурен, че би запомнил това лице.

— Аз съм доктор Фрост — представи се тя, завършвайки с лека музикална извивка. Беше по-възрастна и самоуверена от студентка по медицина или лекар стажант, но все още беше млада жена. Тя свали ръкавиците си и започна да развързва вързалките на престилката, докато той връзваше своите. Имаше нещо странно интимно мъж и жена да се обличат и събличат в малко помещение.

— Каква лекарка сте: неврология, инфекциозни болести?

— Психиатрия.

Той беше смаян.

— Какво ѝ е?

— Нали знаете, че тази сутрин е имала припадък и е приета отново с нисък брой кръвни телца и треска.

— Психически — настоя той. — Имах предвид психически.

— В емоционално отношение нищо извън очевидното.

— Тогава защо сте тук?

— Преглеждала съм Тара и преди. Майка ѝ поиска консултация по време на последната хоспитализация.

— Каква консултация?

Тя го погледна право в очите и обясни:

— Помагам ѝ да се бори със страховете си.

Сега, когато престилката беше развързана, видя, че е дребна и има тънка талия. Снимката на служебния пропуск, който висеше, закачен на джоба, я показваше дори още по-млада: новачка с дълга коса, която се спускаше зад раменете ѝ. Сега беше къса — делова прическа, но имаше същия цвят като на снимката — светлина, минаваща през древен кехлибар. Притежаваше естествена красота, която се нуждаеше само от намек за грим — толкова различна от Мериън, която обикновено нанасяше слой след слой. Тя посрещна вече очевидния му гняв с блестящи сини очи и обезоръжаваща смесица от твърдост и деликатност, които проличаха в начина, по който вирна малката си брадичка.

Въпреки това той се извисяваше гневно над нея — заплашително присъствие в малкото затворено помещение. Сложи си яростно хирургическата маска.

— Какво, по дяволите, разбирате под страховете? — попита той твърде високо, но веднага сниши глас, за да не тревожи Тара. — За умиране ли говорите?

Тя не отстъпи и тихо каза:

— Дъщеря ви страда от мозъчен тумор във финална фаза. Тя е малка, но знае за какво става дума. От опита си знам, че е от полза за децата, когато могат да говорят за своите чувства и страхове.

— Искам да ви кажа нещо — изстреля той през маската в шепот, напомнящ вик. — Тя няма да умре и аз не искам да ви виждам тук

повече!

Тя беше свалила и хвърлила в кошчетата своята стерилна екипировка, и запази спокойствие. Отговори професионално с равен глас:

— Мисля, че трябва да си поговорите с майката на Тара по този въпрос.

— Разведени сме.

— Това не значи, че не може да вземете отговорно решение за вашата дъщеря. Може да поговорите и с Тара. Моят единствен интерес е нейното добруване. — Ръката ѝ вече беше върху вратата. — Между другото, беше ми приятно да се запознаем. Тара говори през цялото време за вас.

Веднага щом влезе в стаята, неговата дъщеря, сянка на осемгодишно момиче, му се скара с тъничък като на пиле глас:

— Защо крещиш на Емили?

— Така ли се казва?

— Емили Фрост — отговори тъничкият гласец. — Като Джек Фрост.^[1]

— Не съм крещял.

По инфузионната тръба в ръката ѝ влизаше кръв на капки. На стойката висеше изразходвана торбичка от антибиотици. Тя изглеждаше изтощена. Кожата ѝ беше прозрачна, бяла и фина като оризова хартия. Но дори когато беше болна, дори без копирената ѝ коса, малкото ѝ нацупено ангелско личице беше красиво. Мечето Фреди, вездесъщият розов мечок, лежеше до нея, завит с чаршафа. Беше твърде голяма за плюшена животинка, но болестта я беше запратила няколко години назад. Малката изправи Сайръс на нокти, когато обяви:

— Тя е моята лекарка по умирање.

Беше благодарен, че е с маска.

— Нямах нужда от такъв лекар! — възкликна той и се наведе да я помилва — между пръстите му и нейната кожа имаше обезсърчителна латексова бариера. Започна да задава шаблонни въпроси: кога е започнала да се чувства зле, как се чувства сега — всичко само за да смени темата. Обаче тя се върна на нея с невинна настойчивост.

— Защо каза на Емили, че повече не може да ме вижда?

— Чула си ме да го казвам?

Тя кимна колкото можа по-подчертано, като за целта дори надигна глава от възглавницата.

— Ще говоря за това с майка ти. Тя къде е?

— Тръгна си, когато Емили дойде. Каза, че идваш и ще останеш при мен. Носиш ли си молива?

Той кимна.

— Имаш ли хартия?

— Мога да намеря няколко листа. За какво ти е?

— Морски шах. — Това беше любимата ѝ игра и той с радост млъкна и се залови да играе.

Когато тя най-сетне се унесе в сън, а страниците бяха пълни с кръстчета и ченгелчета, той се измъкна и тихо свали престилката. В стаята на сестрите остави бележка за майката на Тара, че я чака в кафенето.

Напълни таблата с храна, без да се замисля много, и си намери усамотена маса. Не искаше да слуша младите лекари и сестрите да разговарят за своите пациенти или да чува тревожния шепот на семейства, попаднали в криза.

Това, което чу, беше ясно различимата каденца, която високите токчета на Мериън тактуваха по плочките. Нямаше нужда да вдига поглед. Познаваше наизуст тази тревожна походка. Винаги се беше движила бързо с малки самомнителни крачки. Разкрячът ѝ винаги беше ограничаван от тесните ѝ поли. Вдигна очи от горещата супа и вместо молещите очи на тревожна майка, видя в тях пламтящ гняв — нещо, което би трябвало да очаква.

Знаеше как работи нейното съзнание. Всеки път, когато Тара имаше влошаване или някакво усложнение — *той* беше виновният. В *неговото* семейство имаше рак. Синът на братовчед му имаше мозъчен тумор. Лошите гени бяха от *неговата* кръвна линия. Всичко, което някога беше правил, не беше дорасло до нейните очаквания, а сега убиваше тяхната дъщеря. Много мозъчни тумори бяха лечими, но нейният — не. Туморът беше от твърде висока категория. Една операция за намаляване на обема му беше забавила неумолимия ход, но сега туморът отново растеше. Сега химиотерапията печелеше

време, но на твърде висока цена. Поддържаха живота ѝ с вливане на кръв и антибиотици. И целият този ужас заради долнокачествения генофонд на един О'Мали!

Разбира се, ако направи опит да сподели тези мисли, тя щеше да го обвини, че е налудничав, и щеше да накара своя адвокат да внесе съдебен иск, поставящ под съмнение способността му за съвместно попечителство. Обаче в тези нейни проклетии, пламнали като малки въглени очи можеше да прочете, че тя е лудата.

Марти, нейният нов съпруг, беше послушно до нея и изглеждаше както обикновено преуспяващ — всеки сантиметър от него издаваше успелия banker от градския център. Бяха хубава двойка, отбеляза ядно Сайръс, и двамата пръскаха много време за фитнес и облекла. Тъй като Тара беше често твърде болна, за да идва в неговия апартамент за края на седмицата, неговият адвокат беше успял да издейства разрешение той да прекарва някоя вечер или уикенд с дъщеря си в техния дом, докато Мериън и Марти излизаха за по няколко часа. Докато дъщеря му си дремваше, Сайръс обикаляше из техния апартамент с пет спални и плюшен мокет все едно беше местопрестъпление и похотливо изучаваше живота им. Марти притежаваше множество хубави дрехи — цял гардероб италиански костюми и кашмирени пуловери.

Обаче най-много го разпалваха мивката и шкафчето в банята на Марти. Този тип със сигурност използваше множество продукти! Истинска метросексуална съкровищница: имаше не по-малко флакончета и тубички от Мериън. Тя винаги се беше дразнила от постните навици на Сайръс за поддръжка: калъп сапун, паста за зъби, дезодорант — и толкоз. С Марти се беше сдобила с истински любител на спа.

Толкова по-добре за нея.

Марти беше десет години по-възрастен от нея — посивели коси на слепоочията, достатъчно натрениран, добър тенисист, но Сайръс се изкиска, когато в аптечката му видя кутийка с виагра. Явно редовно я зареждаше.

Толкова по-добре за нея.

— Искаш ли нещо за хапване? — попита Сайръс.

Тя енергично поклати глава. Беше използвала толкова лак за коса, че черните ѝ къдри дори не помръднаха.

— Как можеш да ядеш? — попита тя с отвращение.

— Нещо за хапване би ми дошло добре — каза Марти с надежда, но тя го отказа само с едно смръщване. Сайръс изпита почти съжаление към копелето.

Мериън притискаше голямата си дамска чанта твърде силно и беше сплескала едната си гърда.

— Не си я изтоцил твърде много, нали? Заспала е дълбоко.

— Водих я да кара летни кънки.

Тя не му обърна внимание.

— Оставил си бележка. За какво искаш да говорим?

— Запознах се с доктор Фрост. Не искам повече да ходи при Тара.

— Тя е първокласен специалист. Препоръча я доктор Торп.

— Тара няма нужда от такъв лекар.

— Специалистите твърдят друго. Ти специалист ли си?

— Не, но съм й баща.

— А аз съм й майка.

Марти се оттегли на безопасно място в своя айфон, докато старите врагове се гледаха смръщено.

— Трябва заедно да решаваме подобни въпроси — настоя Сайръс.

— Това дори не е спорен въпрос. Казаха ми, че е стандартна процедура за пациенти като нея.

— Какво значи това?

— Не ме карай да го изричам. — Тя се разплака и извади бързо пакетче хартиени носни кърпи, за да попречи на грима си да се разтече.

Сайръс бутна настрана подноса с чинията и стана. Единственото, което й каза, беше:

— Съвместни решения.

Марти опита да посредничи.

— Тара, изглежда, харесва жената.

— Аз съм против.

Сълзите на Мериън спряха толкова рязко, че направо беше в разрез с природните закони.

— Тогава накарай Алън да говори с Иън, за да бъде изложено пред съдия Шугърман.

— Добре, ще го направя. Връщам се горе, за да кажа чао. Дай ми десет минутки. След това си тръгвам.

Всяко обаждане на адвоката му струваше скъпо — финансово и емоционално, но щеше да се наложи да се бори здраво с Мериън за това. Не искаше Тара да говори или мисли за смърт.

Не искаше смъртта дори под такава форма да е близо до малкото му момиченце.

[1] Легендарен герой, подобен на Баба Зима. — Б.пр. ↑

7.

Кутиите на „Федекс“ стояха на пода, а съдържанието им беше разхвърляно по бюрото му. Полицията от Сийбрук, Ню Хемпшир, беше реагирала бързо, бе опаковала и изпратила всички папки и пликосе с доказателства от убийството на Томас Куин, бял мъж на трийсет и осем години.

С цел увеличаване на бързината Сайръс и Авакиян бяха решили да си поделят случаите: арменецът взе двете убийства в Масачузетс, а Сайръс двете в Ню Хемпшир. За да координират работата си, трябваше само да поддържат връзка, което означаваше по няколко питиета в кръчмата „Кинсейл“ в Управленския център. Авакиян се ограничаваше с няколко бири, преди да се прибере в Пайк за вечеря. Сайръс нямаше подобни ограничения. Той оставаше да поседи още с трета водка, след това се разхождаше пеша по осветените улици на Бейкън Хил, докато не решеше, че алкохолът достатъчно е изветрял, за да кара безопасно до своя тъмен апартамент с многострадална микровълнова печка, от която, щом отвореше вратата, лъхаше на пуканки и кренвирши.

Като оставим настрана очевидната разлика между Томас Куин и трите проститутки, Сайръс беше сигурен, че си имат работа с един и същ убиец. В случая с Куин полицията не беше оповестила публично, че главата му е била пробита с бормашина, така че нямаше шаблон за подражателски убийства. Времевиот отрязък и близостта заедно с характерното пробиване на мозъка правеха връзката между убийствата очевидна.

Трупът на Куин бил забелязан от шофьор, който спрял на банкетата, за да смени гума. Куин вече бил включен в списъка с изчезнали лица, след като не се явил за своята смяна в болницата „Бет Израил“, където работел като помощник — анестезиолог. Местната полиция беше отишла в къщата му в Хамптън Фолс в Южен Ню Хемпшир. Влезли насила, но не открили нещо да липсва. Аутопсията показала, че причина за смъртта е масивен субдурален хематом, дължащ се на черепна фрактура. И ако не беше маниакалната

прецизност на доктор Ленард Адлър, раната от бургия от другата страна на главата може би щеше да остане незабелязана. Тази странна подробност беше скрита от пресата, за да не се навреди на разследването.

Полицията беше свършила добра работа с осветяването на най-важните точки в живота на Куин. Бил стар ерген и хомосексуален. Няма постоянна връзка. Бил платежоспособен и не закъснявал с вноските за ипотеката. Няма полицейско досие и доколкото знаели, не бил набъркан в трафик на дрога, нито бил наркоман. Никой от неговите приятели и роднини не могъл да посочи развалени отношения или скрити опасности. Не криел своята сексуална ориентация и бил постоянен посетител в няколко гей барове в Бостън. Работната хипотеза гласеше, че е имал случайна сексуална среща с психопат, готов да убива.

Полицията се беше съсредоточила върху телефонните му разпечатки, особено последните разговори, които беше водил в предполагаемия ден на неговата смърт — един четвъртък. Беше изкарал пълна дневна смяна в операционната, провеждайки ортопедични процедури. През деня телефонът му бил изключен, но в три бил включен и започнала вихрушка от обаждания от два номера. Единият принадлежеше на завършилия студент от Бостънския университет Дейвис Фокс, а другият бе стационарен телефон на Харвардското училище по медицина, който се водеше на изследователя Алекс Уелър.

Двамата мъже били разпитани от полицията. Фокс разказал за кратка връзка с Куин миналата година. Отношенията им охладнели, но си останали приятели. Уелър очевидно няма романтична връзка с жертвата. Вместо това имали общи интелектуални интереси, които Фокс също споделял. По този въпрос полицейските доклади не бяха много ясни: очевидно ставаше дума за някакви фантасмагории. Нито Фокс, нито Уелър бяха виждали следобеда или вечерта на въпросния четвъртък Куин и никой от тях нямаше хипотеза какво може да се е случило с него. Полицията беше проверила обичайните свърталища на Куин в Бостън, но той не се бил появявал в тях още от предишната събота вечер.

Сайръс се уговори с Дейвис Фокс да се срещнат през обедната почивка в Студентския съюз на Бостънския университет. Мястото

беше пълно с младежи, които влизаха и излизаха, и Сайръс се запита как ще познае младежа в тази тълпа. Застанал под окачената табелка, обозначаваща място за бързо хранене, той пристъпи от крак на крак, попивайки врявата, която вдигаха студентите, водещи живот, който той смътно си спомняше. Необременени от нещата, които правеха неговото собствено съществуване потискащо като въздуха в маларична джунгла.

Както трябваше да се очаква, за Фокс беше по-лесно да намери Сайръс, защото той беше единственият късо подстриган и бръснат възрастен мъж с костюм и палто. Светлокож афроамерикански младеж с тесни джинси, напъхани в ботуши, и ярък вълнен шал, пицно навит в горната част на пуловера, се приближи към него и попита:

— Вие ли сте от ФБР?

Имаше маниерите на битник и телосложението на чезнец от глад мъжки модел. Не беше особено красив, защото очите му бяха прекалено близко разположени, а устата — твърде голяма.

Намери маса за двама и още не бяха седнали, когато мобилният телефон на Фокс иззвъня.

— Да, точно в момента съм с него. Ще ти звънна по-късно.

На Сайръс му се дощя веднага да разбере кой се обади, но успя да овладее любопитството си. Започна с кратки, процедурни въпроси. Фокс му съобщи, че е бил разпитан преди месец и казал на полицията всичко, което знаел, и така нататък. Сайръс го остави да говори без прекъсване, докато се изприказва. Беше му интересно къде се отплесват хората, когато ги оставяш да говорят, без да бъдат насочвани. Ако през годините получаваше по сто долара всеки път, когато този подход се оказваше полезен, сега щеше да живее в квартал с по-добър пощенски код.

Сайръс започна да рови по-дълбоко и наблюдаваше лицето на младия мъж, докато отговаряше. Беше модерно космат — с грижливо поддържана коса, дълги бакенбарди и обичайната едnodневна брада с малка туфичка от косми под долната устна. Имаше и няколко малки златни обички, които пронизваха меката част на всяко ухо. Сайръс ги сметна за отблъскващи и се опитваше да не гледа към тях.

Когато Фокс говореше за Томас Куин, Сайръс долови отсъствието на лукавство. Беше достатъчно време в играта, за да се довери на интуицията си. Колкото до подробностите за престъплението, Фокс знаеше, както беше широко отразено в медиите,

че главата на Куин е била счупена. Ако знаеше нещо за постраховитите подробности от случая, очевидно нямаше да го каже доброволно.

Фокс караше втора година магистратура по експериментална психология. Познаваше Куин от почти две години. Запознали се чрез техен общ приятел — Алекс Уелър. Сайръс изсумтя при споменаването на името — с него беше следващата му среща. Фокс заяви, че Куин се държал по същия начин както винаги, когато разговаряли за последен път по телефона. Може би малко уморен и стресиран от тежкия работен ден. Ако е имал някакви планове за вечерта, така и не ги споделил с него.

— Кога го видяхте за последен път? — Столовата беше шумна. Сайръс имаше чувството, че направо крещи.

— Миналата събота вечер у Алекс.

— Разкажете ми за Алекс.

— Той е голяма работа, удивителен човек, наистина блестящ лекар и изследовател. Когато бях студент, прочетох една негова статия и му пратих имейл. Така се запознахме.

— Той е в Харвардското медицинско училище, нали? — попита Сайръс, макар да знаеше отговора.

— Да. И в Детската болница. Не бих се учудил, ако някой ден получи Нобелова награда за работата си в областта на мозъчните наранявания.

— Мозъчни наранявания? — повтори Сайръс. — Мнозина с мозъчни наранявания се разхождат наоколо. Какво правихте у тях?

За първи път младият мъж се стегна.

— Една компания се събира у тях в Кеймбридж няколко пъти в месеца, за да разговаря за наука и философия. Алекс е нещо като център на групата.

Сайръс искаше да научи повече, но Фокс се поколеба.

— Нали ще говорите с Алекс. Той ще ви разкаже.

— Откъде знаете, че ще говоря с него?

— Той ми каза.

— Той ли се обади по телефона?

Фокс кимна, опитвайки се да не изглежда неуслужлив.

— Вижте, не е някаква особена тайна. Но по различни причини Алекс предпочита обсъжданията на групата да си останат

поверителни. Ако имате въпроси, след като говорите с него — каквито и да са, — звъннете и аз с радост ще ви помогна. Но все пак Алекс може най-добре да разкаже всичко.

Сайръс забеляза, че щом Фокс заговореше за Уелър, свеждаше поглед и гласът му ставаше по-нежен. На какво се дължеше това? На благоговение пред този тип? Или нещо друго?

Ако намерението на Фокс е било да го успокои, резултатът беше точно противоположен. Сайръс беше доволен, че Фокс казва истината за отношенията си с Томас Куин. В корема си усещаше, че младежът вероятно няма информация за убийството. Докато този тип Уелър караше антените му да вибрират като луди, а още не се беше срещнал с него. Полицейският доклад за разпита на Уелър беше двуизмерен — минималистичен и неинтересен. Действителната история задължително щеше да е по-обилна.

Когато вече се готвеше да си върви, плъзна визитка по масата и разтревожи младежа, казвайки строго:

— След като вашият приятел Алекс толкова се интересува къде съм, можете да му кажете, че съм на път за лабораторията му.

Докато караше по Лонгуд авеню покрай Детската болница, Сайръс несъзнателно се вторачи в задната броня на колата пред него, защото не искаше да вижда сградите. Ако имаше място на земята, което да мрази повече, още не беше го открил. Тара все още беше там. По-късно ще иде да я види. Засега трябваше да блокира тези мисли.

По-надолу по улицата спря на място за инвалиди пред „Вандербилт“, спалното помещение на медицинското училище, и сложи табелката „ФБР — по служба“ на арматурното табло.

От другата страна на Лонгуд авеню беше входът за студентското градче на Харвардското медицинско училище, отдавна прекоросано на Великия бял четириъгълник. Входът беше украсен с две свръхголеми каменни урни. Сайръс въздъхна дълбоко при внушителната гледка на четирите големи мраморни сгради, заобикалящи разположената между тях морава, по която се стрелкаха насам-натам целеустремени студенти — до ден-дневен осъзнаваше много добре своята собствена академична квалификация. Или по-скоро пропуските в нея.

Началото беше щастливо: стипендия за Бостънския университет, която облекчи до голяма степен финансовото му бреме. Няколко работни места в студентското градче и скромен принос от родителите му покриха останалото. Тъжното беше, че смяташе двете години в Бостънския университет най-добрите в неговия живот. Затуленият с бръшлян студентски град, книгите от библиотеката, които миришеха на отминалите поколения, благородните идеи, часовете, прекарани в четене на красиви думи. Болеше го при мисълта за тези години.

Тогава, през лятото след първата му годината, баща му се забърка в неприятности, които тровят живота на фамилията поколения наред: обвинения в сексуална непристойност към жена, спряла на светофара в полунощ. На пръв поглед това изобщо не подхождаше на солиден човек със семейство като сержант О'Мали. Обаче първата простъпка беше последвана от още по-голяма: той я заплашил. Жената го беше записала с телефона си и със скоростта на куршума, който скоро щеше да сложи край на живота му, с кариерата му на ченге в Бостън беше свършено.

Като най-голям син, Сайръс беше мъжът, който трябваше да поеме отговорност. Щеше да прекъсне за година, да си намери работа и да помага за плащането на сметките на по-малките си братя и сестри, на шокираната им майка, която сякаш се замонаши в кварталната им черква. От едната година станаха две, от двете — три. Повече никога нямаше да се върне в сенчестия студентски град. Книгите му щяха да си останат в кашоните. Имаше нужда от по-добре платена работа, за да може да помага на братята и сестрите си. Приятелите на баща му смазаха плъзгачите. Той взе приемните изпити с отлични оценки и стана бостънски полицаи. Всъщност не го искаше, никога не беше го искал, но направи точно това.

С мрачна решимост си каза, че след като се е захванал с полицейска работа, трябва да я върши по-добре от баща си.

Умните ченгета ставаха детективи, умните копои понякога попадаха във ФБР.

Въпреки това винаги изпитваше усещането, че е оставил част от себе си в студентското градче на Бостънския университет, и това завинаги щеше да му напомня академичния му провал. Бившата му жена беше следвала в „Уелсли“, двамата му бивши съседни от двете страни бяха харвардски възпитаници, Стенли Майнът носеше иглата

на почетното общество на отличниците в Колумбийския университет. Специални агенти с дипломи от Бръшлянената лига^[1] имаше из цялото бостънско бюро. Дори Авакиян беше сред първите възпитаници на Амхърсткия университет в Масачузетс. Опитваше се да гледа философски на прекъснатия си академичен живот, но моменти като този събуждаха стари, неприятни спомени, които горчаха в устата му като глътка еспресо без захар.

Величието на четириъгълника от сгради едновременно смайваше и потискаше. Представи си какво ли е да си един от тези студенти, да вървиш по морава, покрита със златни кленови листа — с цвета на успеха, да бързаш за следобедните лекции в дълбоки аудитории, стръмно издигащи се вече в цял век традиция.

Може би в някой друг живот, помисли си той, не в този.

От прозореца на кабинета си, който гледаше надолу към квадрата, Алекс забеляза мъжа, който сигурно беше агентът от ФБР. Той отпи глътка от бутилката с вода, за да навлажни гърлото си, което пареше като изгорено от страх. Разполагаше с минута или две, за да се успокои: пред възможността да изгуби всичко и нищо да не спечели, каква друга възможност имаше, освен да участва в играта, да се опита да бъде услужлив, да се прави на незнаещ и накрая, в най-лошия случай, да се престори на възмутен?

Защо не го оставят на мира? Ако знаеха какъв е залогът, щяха да го оставят спокойно да завърши работата си. През цялата човешка история великите умове винаги са били преследвани. Вече беше близо, но имаше нужда от време.

Само още малко време.

По дългия къртящ коридор Сайръс отмина десетина затворени врати, докато не попадна на тази с табелка, на която беше изписано името на Уелър. Той почука с кокалчето на показалеца по матираното стъкло и влезе. Трима лаборанти, окъпани от ярката светлина на флуоресцентните тръби, вдигнаха глави от масите си, а един от тях, мъж в началото на двайсетте с дълга бяла престилка и лоша кожа на лицето, попита грубо:

— Да не си се объркал? — Говореше с нелеп градски акцент и нахъсана суровост, която съвсем не се вместише в профила на привлекателната университетска лаборатория.

— Търся Алекс Уелър.

Мъжът беше бродирал името си на бялата престилка с червени конци: *Франк Сако*.

— Имаш ли уговорен час?

Сайръс го накара да припне към затворен офис в края на помещението, като изразително наблегна, че е от ФБР. Останалите — млади китайки, наведоха глави и продължиха да си гледат работата.

Лабораторията беше място от отминал свят на един от етажите, който досега не беше обновяван — помещение от края на века с характерното за епохата дюшеме и стеатитови плотове. Беше тъпкана обаче с електроника и измервателни уреди от двацет и първото столетие. Сайръс машинално подуши ацетоновите изпарения, които висяха във въздуха. На всеки няколко секунди го стряскаше бръмчене, когато една от жените поставяше тестова епруветка в механичната бъркачка.

Сако се върна и безмълвно посочи. Алекс Уелър стоеше в рамката на вратата на ъгловия си кабинет и се насилваше да залепи усмивка на лицето си. Беше висок и кльощав, в края на трийсетте, косата му беше опъната назад в хипарска конска опашка. Облечен спортно — носеше джинси, пуловер и маратонки. За ухото на Сайръс говореше с откровен британски акцент подобно на Ринго. Мъжът изригна във водопад от думи.

— Добре дошли. Дейвис Фокс ми предаде вашето съобщение. Как да се обръщам към вас: господин О'Мали, агент О'Мали или Сайръс?

Сайръс настръхна от начина, по който Уелър се опитваше да поеме контрол.

— Специален агент О'Мали.

Високият мъж сви рамене, сякаш искаше да каже: „както обичаш“.

— Добре. Обаче аз не съм толкова официален, затова можете да ми казвате просто Алекс.

После затвори вратата, посочи му стол и се вмъкна зад бюрото си. В кабинета нямаше достатъчно въздух, беше невъзможно малък и

така натъпкан със списания и доклади, че на човек му ставаше смешно.

— Извинявайте за безпорядъка! — каза Уелър, отпусайки крака върху свободно ъгълче на бюрото. Подметките на маратонките му бяха изтрити от много носене. — Не зная как бих могъл да помогна. Както вече ви уведомих, говорих с полицията.

Сайръс мъчително свали палтото си, без да става, и го остави да падне назад върху облегалката на стола.

— Били сте последният човек, разговарял с Томас Куин по телефона. Затова се надявам, че можете да окажете допълнителна помощ на разследването.

— Има ли някакъв напредък?

— Бих казал, да — отговори Сайръс енигматично в опит да измъкне някаква реакция — вербална или не, но Алекс не реагира. — Искам да ми разкажете за последния ви разговор с Томас. Онзи четвъртък сте разговаряли около минута с него в три и петнайсет, после отново в пет и двайсет в продължение на три минути.

Сайръс видя на лицето на Уелър да се изписва донякъде самодоволна усмивка.

— Ще се радвам да помогна, но първо, защо ФБР се интересува? Израснал съм в Британия, така че може би не разбирам добре как работи системата тук.

Нямаше намерение да му угажда, затова отговори сухо:

— Полицията помоли за помощ. И така, телефонните разговори?

Алекс отново сви рамене и му каза, че и двата техни разговора били относно планирането на следващата съботна среща. Томас му помагал да организира на две седмици салони в неговата къща. Обсъдили кой ще дойде и винаги важния въпрос за освежителните напитки и хапването, както и дали ще има докладчик. Доколкото си спомнял, първият им разговор бил прекъснат, защото Томас трябвало да се погрижи за нещо в спешното, а вторият бил продължение на първия и го провели по време на прибирането на Томас от работа.

Виждал ли се е с Томас в четвъртък или петък? Алекс отрече натъртено.

Сайръс погледна в бележника си. Беше написал думата „салон“ с главни букви и я бе подчертал с две черти.

— Разкажете ми за тези салони. Какво представляват?

Алекс направи величествен жест с ръка, сякаш се готвеше да сподели някакво велико учение.

— Ами салонът е събиране на съмишленици интелектуалци, които се срещат, за да...

Сайръс го прекъсна раздразнено.

— *Вашите* салони. Какво обсъждате *вие*, интелектуалци и съмишленици, във *вашата* къща?

Алекс се усмихна невинно.

— Моите приятели и аз се интересуваме от най-различни теми, свързани с философията, религията и биологията. Интересуваме се особено от културните концепции за задгробния живот. Това е област, която ме привлича още от университета. Преди няколко години дори основах частно дружество — дружество „Уроборос“. То е ни повече, ни по-малко неофициален салон всъщност и целта е да стимулира обсъжданията.

— Какво значи *уроборос*?

— Това е древен символ — змия, която поглъща опашката си. Тя възплъщава вечното връщане, живота след смъртта, самообновлението, безсмъртието. Може да звучи претенциозно, знам това, но повярвайте ми — аз не съм претенциозен тип. Обаче точно този символ изразява кръга на нашите интереси.

— Безсмъртието и животът след смъртта. За това ли мислят невролозите през свободното си време?

— Този пред вас го прави. Пресечната точка между науката, философията и религията е замъглена, но омайваща. Аз съм погълнат от тази пресечна точка.

— С какви изследвания се занимавате?

Алекс облиза устните си, за да ги навлажни.

— Изучавам мозъка под стрес... при травма, при лишаване от кислород, на границата между живота и смъртта.

— Теоретично? На практика?

— Ами това е медицинско училище. Аз съм невролог педиатър. Разделям времето си между грижата за пациентите и изследванията. Финансират работата ми по откриването на нови лекарства за мозъчни увреждания. Всъщност обаче фундаменталната танатобиология — биологията на смъртта, — само тя ме кара да тиктакам. Трябва да знаете, че смъртта не настъпва веднага. Ние сме сложни машини и

когато спираме да работим, всичко се случва в определена последователност на клетъчно и молекулярно равнище. Може би ако разберем смъртта, ще разберем и живота по-добре.

Сайръс повдигна вежди.

— Щом казвате. Какви хора се събират във вашия салон?

— Всякакви: биолози, психолози, студенти по философия, дилетанти, един или двама теолози.

— Томас е бил фелдшер. Какъв беше неговият принос?

— Томас беше интересен човек, много проникателен. Не беше твърде начетен, но служебните му задължения го бяха направили ревностен наблюдател на живота и смъртта. Справяше се добре дори при спорове с титулувани хора.

— За какво спорите?

— Какво отношение има това към смъртта на Томас? — Сайръс вторачи леден поглед в Алекс и той побърза да прибави: — Просто питам.

— Не съм сигурен, че има, както не съм сигурен, че няма — отговори спокойно Сайръс. — Един човек е обаян от смъртта, последният му разговор по телефона е с човек, който споделя неговия интерес, и в резултат умира. Не знам... може да кажете, че съм луд, защото съм любопитен.

— Стига да не мислите, че имам нещо общо с това — подхвърли Алекс с насилена шеговитост. — Обсъждаме много неща: как трябва да тълкуваме различните вярвания в различните култури за задгробния живот? Бог съществува ли — това е голям въпрос. Защо така наречените преживявания, близки до смъртта, толкова си приличат в различните култури? Има ли биологично основание за това, или трябва да търсим духовното? Задаваме големи въпроси и след оживен дебат стигаме до малки отговори, което ни гарантира, че дълго ще разговаряме.

Сайръс включи на по-високи обороти и изстреля няколко бързи въпроси. Имал ли е Томас сериозни конфликти с членове на салона? Може ли да получи списък на членовете? Томас имал ли е врагове? Алекс знае ли за някаква незаконна дейност на Томас? Какво знае за отношенията между Томас и Дейвис Фокс?

Кратките иронични отговори на Алекс не добавиха нищо ново. И тогава Сайръс го хвана неподготвен.

— Познавате ли проститутки?

Алекс най-сетне свали краката си от бюрото.

— Какво?

— Проститутки. Познавате ли? Ползвате ли?

За първи път Алекс се навъси.

— Не, абсолютно. Аз имам приятелка. Защо ми задавате този въпрос?

Мобилният телефон на агента започна да звъни. Сайръс смяташе да не отговаря, но на дисплея се изписа МЕРИЪН. Прие обаждането, изслуша я и каза:

— Аз съм на крачка от Детската болница. Можем да се видим там след десет минути.

След като прибра телефона, се обърна към домакина си.

— Трябва да тръгвам. Доктор Уелър, благодаря за отделеното време. Може би ще се наложи да поговорим отново.

Алекс стана и за миг се извиси над него, докато Сайръс не се изправи. Явно гневът на Алекс заради последния въпрос се беше уталожил, защото попита с тих, почти пасторски глас:

— В Детската болница ли отивате?

Сайръс си облече палтото и не отговори на въпроса.

— Детето ви ли е болно?

Сайръс се усети, че кимва. На лицето на Уелър се появи странно изражение. Той бръкна в нагръдния джоб на бяла престилка, закачена наблизо. Извади тесте картончета три на пет сантиметра, на които имаше отпечатани имена и ръкописни бележки. Той започна да рови из тях, сякаш търсеше жокерите в тестето, и накрая извади едно от картончетата.

— Дъщеря ви не се ли казва Тара О'Мали?

Сякаш го удариха в корема с дебела тояга. Почувства, че му се догади. Ушите му започнаха да пищят. Тогава кимна отново.

— Нейният хирург ме помоли да я видя. Регулирах лекарствата й за припадъците. Запознах се с жена ви.

— Бившата ми жена — уточни механично Сайръс, докато се опитваше да измисли какво друго да каже.

— Малко е неловко, нали? Искате ли да дойда с вас?

Сайръс протегна ръка към дръжката на вратата. Искаше да излезе от сградата на студения въздух.

— Току-що е получила нов припадък.

— Нека се обадя и да се погрижа един от другите специалисти да я види веднага. Може би предвид обстоятелствата трябва да прехвърля грижата за нея на друг колега.

Сайръс преглътна и кимна.

— Няма да е лошо.

— Трябва да кажа — продължи Алекс, — че е мило малко момиче. Много сладко.

[1] Група от осем елитни частни университети в Северозападните Съединени щати. — Б.пр. ↑

8.

Беше късно и в неврологичното отделение цареше тишина. Когато Алекс беше малко момче в Англия и живееше при дядо и баба в село Гресингъм, той и брат му бяха свикнали към полунощ да се промъкват в енорийската черква. Голямата дървена врата на норманската кула винаги беше отключена, така че всъщност не бяха престъпници, макар усещането им да беше, че правят нещо осъдително и опасно — и точно това ги привличаше. Тъмният тесен неф беше пълен със застоял, миришец на мухъл въздух. Той докосваше гладкия амвон и шепнеше на брат си за въображаемия шум, който идва от голямата гробница в параклиса. Това бяха нещата, които си спомни, докато крачеше тази нощ из отделението.

Застанал пред стая 919, се огледа дали има някого по коридора. Все още беше пуст. Влезе и тихо си сложи стерилна престилка, ръкавици и маска.

Тара О'Мали спеше. Макар нейният случай да беше поет от друг невролог, тя го привличаше в друг контекст: вече не беше негова пациентка, а дъщеря на човека, който го преследваше.

Взе картоната ѝ и започна да го прелиства. През последните няколко дни не беше получавала припадъци. Кръвната ѝ картина се подобряваше, инфекцията утихваше. Обаче резултатите от последния магнитен резонанс бяха обезпокоителни. Туморът си търсеше плячка.

Той се изправи над нея. Пълните ѝ устнички се разтваряха при всяко издишване. Красива като порцеланова кукла, помисли си. Щеше да липсва на Сайръс О'Мали.

9.

Последните листа, останали по дърветата, прелитаха край големите прозорци и падаха върху моравата в четириъгълника. Тази събота Алекс беше сам в лабораторията. Кожата му беше настръхнала от очакване. Обичаше да бъде тук сам, да скача от маса на маса, от реагент на реагент, от машина на машина, да си тананика и припява откъси от попхитове, заседнали в главата му, докато чака ТХ-масспектрометъра^[1] да изплюе данните. Нямаше дебнещи очи, социални контакти. Нямаше нужда да отговаря на уж невинни въпроси.

Беше на прага.

Чувстваше го.

Това не бяха нито предположения, нито интуиция. Просто той беше много добър учен. Точка. Сравняваше своето търсене с онези големи, концентрични, кръгли лабиринти, при които започваш отвън и прекарваш молива си, докато не спре точно в центъра. Във въздуха тегнеше напрежение, а на сърцето му беше леко. Дали днес нямаше да бъде денят, в който ще стигне до центъра?

Всеки комплект проби го приближаваше с няколко сантиметра. Всеки експеримент беше отчупвал от скалната обвивка, показвайки все повече от скъпоценния камък в средата.

Горкият Томас Куин не беше умрял напразно. Това му служеше за утеха. Наистина. Двуминутната проба от цереброспиналната течност на Томас беше разкрила издйнически връх при 854,73: съотношение между масата и йонния заряд. При триминутната проба стойността вече я нямаше в таблиците.

854,73.

За Алекс нямаше по-важно число на този свят — съотношението между масата и заряда: точният връх в неговата масспектрометрия се показваше отново и отново. За пръв път беше видял това повишение преди две години, когато един блестящо прост експеримент с мишки даваше същия резултат отново и отново. Идеята му беше дошла при

един проблясък а ла еврика. В ретроспекция беше толкова очевидна, че малко му беше болно за дългото време, което му трябваше, за да се сети. Окуражен, той започна да се изкачва по стълбата на еволюцията. Плъховете имаха същия връх. Котки. Кучета. Маймуни.

А човекът?

Беше нужен обект.

Кой, ако не той самият? Поне такъв беше първоначалният план. Беше му нужна помощта на Томас, за да бъде сигурен. Томас беше идеалният партньор в един експеримент, предизвикващ етиката. Беше опитен, дискретен, част от приближените му.

След онази ужасяваща нощ в кучешката лаборатория той преживя две седмици в състояние на сменящи се отчаяние и екстаз. Беше убил човек. Според ограничените му познания в областта на законодателството това би могло да бъде непредумишлено убийство. Въпреки това Томас умря и той беше причината за смъртта му. Когато намериха трупа, безпокойството му стигна нови висоти. Всеки ден статиите във вестниците го караха да изпада в паника. След това мъчителното обаждане от полицията и разговорът с един детектив глупак, който милостиво мина в лъкатушене и дърдорене.

Данните обаче бяха толкова свършени, така потвърждаваха идеите му, че почти го освободиха от чувството за вина и му дадоха криле. Томас имаше същото повишение. Но това беше само началото. Каква молекула се криеше зад 854,73 съотношение между масата и заряда? Какво беше това — химия или биология? Дали това беше неговият Свещен граал? Нямаше смисъл да се опитва да го изолира от по-нисши създания. Най-накрая трябваше отново да стигне до човек...

За да научи истински.

Нощно време, докато лежеше до топлатата, потънала в сън Джеси — толкова топлина от такова малко тяло, — той превръщаше съзнанието си в салон за дебати, изтъквайки доводите „за“ и „против“ неговата следваща стъпка. Не беше убиец, а биолог. Не беше Менгеле, а учен. Трябваше ли да бъдат пожертвани неколцина души за всеобщото добруване? Можеше ли целта да оправдае средствата? Дори да можеше — щеше ли да успее да преглътне извършеното?

Щеше ли да може да се търпи?

Все още не можеше да вземе решение. По един налудничаво отчужден начин реши, че трябва да остави на друг да вземе решението.

И тогава, вторачен в тъмния таван, усети как решението трансцендентално беше измъкнато от ръцете му. Почувства се като марионетка, чиито движения се управляват от невидими конци. Прехвърли се в едно променено съзнание, превръщайки се по този начин във външен наблюдател. Външен наблюдател, който пасивно гледаше себе си да се облича, да пътува с колата до лабораторията, да се разписва при охраната, да взема епруветките за проби и инструментите, и да се измъква през задния вход, да скача в колата и да обикаля улиците.

Черното момиче беше дебело и непривлекателно. По някакъв перверзен начин това сякаш помогна. Чу се да я кани в колата и да наблюдава пътуването през реката до неговия гараж. Наблюдаваше себе си как я души и понася ударите ѝ, докато престана да се бори. След това безстрастно наблюдаваше медицинските процедури — пробиването на черепа с бургия, проникването в мозъчните вентрикули, задоволителния поток от чиста цереброспинална течност, която пълнеше спринцовката.

Когато го направи, зачака да започне треперенето, но то не започна. Остана спокоен. Трябваше да изхвърли трупа, да анализира епруветките в лабораторията. Едва когато се върна обратно в леглото при Джеси, тялото му започна неудържимо да трепери. Джеси се събуди и вероятно помисли, че сънува някой от редовните си кошмари, защото го прегърна и започна да го успокоява, докато не заспа отново, а той отблъскваше съня до сутринта, защото го беше страх да не преживее пак убийството.

Стана по-лесно.

Следващите две убийства приеха формата на гладко повторени научни експерименти и успя бързо да ги изтрие от съзнанието си и да не обръща толкова внимание на историите, които се появиха по-късно във вестниците. Всеки нов комплект проби преместваше топката нататък по игрището. Чувстваше се като ловец, който приближава плячката си, бавно и старателно прогонвайки я от гъстите шубраци, докато не я видеше в кръстчето на оптиката с извит около студения твърд спусък пръст.

Беше научил толкова много от Томас и първите две жени. Таеше големи надежди, че пробите от третата проститутка, момичето с тиквите, ще му помогнат да фракционира своето тайнствено

повишение в чисто кратно — и оттам в структура, а от структурата към синтез, от синтеза към биологията и накрая от биологията към истинските отговори. „Да — казваше си той неколkokратно, — целта оправдава средствата.“

Момичето с тиквите беше най-младата и това беше вълнуващо. Томас беше в края на трийсетте. Първите две проститутки бяха в края на дващестте и техните тайнствени повишения бяха дори по-изобилни. Беше виждал същото при животни и беше запомнил наблюдението. По-младите животни имаха по-голям връх. Засега момичето с тиквите беше най-младо — само на дващест и две.

Сайръс О'Мали, този маловажен човек, беше прекъснал неговото бленуване и го беше върнал обратно в света на страховете и опасностите. О'Мали със сигурност беше свързал Томас с жените, но това беше неизбежно. Той не разполагаше с нищо конкретно, просто хвърляше мрежата напосоки, иначе вече да си е изиграл картите. Алекс беше колкото е възможно по-внимателен: ръкавици, за да няма предаване на ДНК, кожени седалки на колата и гумени подови постелки, за да избегне влакната. Бургията и иглите изваряваше щателно, а спринцовките стопяваше в пластмасови бучки. Беше сигурен, че засега е в безопасност, особено ако момичето с тиквите остане последна.

Молеше се да е последна.

А какво да каже за прелестната ирония, че дъщерята на преследвача му беше негова пациентка? Това е триъгълник, помисли си той. Не, кръг като уроборос! О'Мали имаше властта на ФБР над него, а той властта на лекар върху Тара. А тя имаше властта на болното дете над своя баща. Змия, която поглъща опашката си: така е било писано, помисли си той. Всичко това е било писано да се случи.

Неговият уред за течна хроматография и масспектрометрия „Аджилент“ беше възможно най-модерният в момента, купен с парите от последната му субсидия от Националния здравен институт. С него можеше да отделя непознати съставки в сложни смеси и след това да ги идентифицира чрез масспектрометричен анализ. През останалата част от следобеда следеше напредъка на апарата по графичния му интерфейс и се премести по-близо до плота, когато видя, че се обработва фракция 6. Спря да тананика и застана по-близо до монитора, за да гледа отброяването, което се изписваше на него, все

едно гледа изстрелването на ракета. Трийсет секунди. Петнайсет. Десет... той затаи дъх. Три секунди.

854,73.

Фракцията беше чиста. Нямахте други върхове.

Освен това беше разточително изобилна.

Разполагаше с голяма, чиста проба на това красиво непознато нещо.

В съзнанието си виждаше лицето на момичето с тиквите.

Колкото по-млади, толкова по-добре.

Той издиша и се почувства славно замаян.

Убийствата можеха да спрат.

[1] Течна хроматография масспектрометрия. — Б.пр. ↑

10.

Алекс размести мебелите във всекидневната и нахвърля възглавници по пода, докато не се образува нещо подобно на кръг. Тези съботни вечери бяха всичко за него, но тази вечер му беше трудно да откъсне мисълта си от плътно затворената пластмасова епруветка, оставена в хладилника до картон с яйца.

Домът му беше много грижливо обзаведен — нищо особено скъпо, но всички вещи бяха грижливо подбрани. Къщата не беше голяма — горе-долу като тази от детството му в Ливърпул: хол, трапезария, кухня и голяма спалня на партера, а на втория етаж — две стаи за гости. В малкия заден двор имаше достатъчно място за лежи с подправки и зеленчуци и дори за барбекю.

Из къщата бяха пръснати няколко привлекателни предмета: произведения на изкуството, дървени и бронзови статуетки на индуски божества, африкански маски, китайска керамика, а на полицата над камината — на най-забележимото място — чудесно копие от деветнайсети век на рисунка от Теодор Пелеканос в неговата книга по алхимия от петнайсети век — розовозлатист уроборос. Както и книги, естествено: лавица до лавица книги по изкуство, религия, окултизъм, митология, философия, антропология и естествени науки. Той нямаше други материални желания. Беше напълно доволен. Във финансово отношение вече беше постигнал много повече от баща си за цял живот работа. Това беше напълно достатъчно.

Джеси беше в кухнята и приготвяше хумус. Това според нея беше най-големият ѝ принос за салоните. Беше дала на Алекс ясно да разбере, че се чувства интелектуално малоценна пред заредените с високооктаново гориво мозъци, които гравитираха около Алекс. Затова по време на тези събирания тя си мълчеше и се грижеше закуските да идват навреме и бирата и бялото вино да са добре охладени. По време на по-екстравагантните вечери се грижеше за пострадалите.

Алекс се промъкна зад нея и я погледа няколко секунди как работи с кухненския робот. Почувства да го залива могъща вълна от

любов. Червеникавооранжевата ѝ коса — с цвета на живи пламъци — падаше върху черния пуловер. Беше подхвърлено дете, близо десет години по-млада от него, отскубната от книжарница на площад „Харвард“, където една неделя преди три години беше влязъл да порови из книгите. Когато понесе книгите с меки корици към касата, беше погледнал над щанда в млечнобялото ѝ кръгло лице с големи кехлибарени очи и ягодови устни, и в тези водопади огнени коси отпреди Рафаеловия период — и беше напълно пленен.

Тя беше градско момиче, беше се отказала от ученето и се носеше по спокойното море на слугински служби, като същевременно беше изтърпяла цяла поредица ненадеждни съквартиранти. Никога преди това в живота си не беше имала някого като Алекс — силна топка за боулинг, която с лекота повали леката кегла. Тя с радост падна и се приземи право в неговата сфера на влияние. За нея той беше всичко: баща, брат, учител, приятел и любовник. Тя го обожаваше, почти, нямаше искания и беше благодарна за всеки ден с него. Той я ценеше и защитаваше като чувствително стайно цвете.

Сега я изненада, обхващайки изотзад малките ѝ гърди, а с носа си разрови косата на врата ѝ, за да намери парче кожа, което да целуне.

Тя се засмя:

— Защо го правиш?

— От любов.

— Харесва ми. Колко души ще дойдат?

— Никога не знам с точност. Времето е хубаво, така че вероятно около петнайсет.

— Томас още ми липсва.

— На мен също. — Той се отдръпна от нея.

— Цял ден си работил — скара му се тя. — Легни за час преди салона. Ще ти донеса малко вино.

Той я целуна по темето.

— Не бих могъл да живея без теб.

— Не ти се и налага.

Дейвис Фокс дойде първи и целуна Джеси по бузите в европейски стил. Алекс веднага разбра, че иска да говори с него. Заведе го в спалнята си и затвори вратата.

— Добре ли си? — попита домакинът.

— Само малко ядосан.

— Защо?

— Този агент от ФБР ми звънна отново.

— Кога?

— Следобед. Попита кога ще бъде следващото ни събиране.

Алекс пребледня, но се опита да изглежда безгрижен.

— Наистина? И какво му каза?

— Отговорих му да пита *теб* и тогава той ми поиска мобилния ти номер. Когато казах, че ми е неудобно да му го дам, той ми заяви, че така или иначе лесно може да го намери. После ме попита защо съм толкова неуслужлив и отказвам да му дам номера. Надявам се, че не съм сбъркал.

Алекс протегна ръка и взе мобилния телефон, който лежеше на нощното шкафче изключен. Когато го включи, екранът го уведоми, че го очаква съобщение от непознат номер.

— Много шум за нищо — измърмори Алекс. — Да се надяваме, че ще хванат убиеца, вместо да си губят скъпоценното време с нас.

След това изпрати Дейвис в кухнята за чаша вино и седна на леглото, за да изслуша гласовата поща. Какво нахалство! О'Мали искаше да присъства на един от салоните и да разговаря с групата за Томас.

Алекс почувства силно гадене. Този О'Мали нямаше да се разкара. Беше доловил упорството в гласа му. Ядно си представи как му връща обаждането и му казва да го остави на мира... заради неговата дъщеря. Тази заплаха щеше да накара О'Мали да изчезне. Разбира се, това беше само мечта.

Сега всичко трябваше да стане много по-бързо. Вече беше на прага. Не биваше и нямаше да бъде спрял. Всеки час и всеки ден, които стояха между него и отговора, бяха скъпоценни, всяка пропиляна минута — трагедия. Доця му се да беше отменил салона, за да може да продължи работата си — обаче за това и дума не можеше да става.

Останалите пристигаха на двойки и тройки.

Франк Сако, неговият млад, пъпчив лабораторен техник, дойде и седна настрана от другите. Той никога не общуваше много-много с останалите. Беше като риба на сухо и Алекс дълго време съжаляваше,

че го беше поканил. Не беше добра идея да смесва работата си в лабораторията със своите други интереси — особено сега, но направеното вече не можеше да се поправи. Не можеше да каже на Франк да не идва повече. Не и без да предизвика скандал.

Лари Гелб, професор по философия в „Брандайс“ с херувимско излъчване, дойде с много по-младата си корейска приятелка и хвърли такето си в стил Че на една от възглавниците. Артър Спенгълър, къдрав биохимик от медицинското училище „Гафт“, с бакенбарди в стил деветнайсети век, които приличаха на овнешки пържоли, се насочи право към хумуса и започна да обикаля наоколо, любопитен дали някой не пуши трева. Помещението се изпълни със стари приятели и колеги учени от елитните университети и колежи в Бостън, сгрявани от компанията, която си правеха, и патентованите мечешки прегръдки на Алекс, които той раздаваше малко разсеяно.

Спенгълър застана до Алекс и попита с пълна с чипс и хумус уста:

— Уелър, тази вечер ще има ли някакви развлекателни медицински материали?

— Арт, страхувам се, че ако някой не ни изненада, няма да има. Ще трябва да се задоволиш с продукти на ферментацията. Джеси е заредила.

— Жалко. Кой ще говори?

— Лари има интересен доклад за едно или друго.

— Уелър, изглеждаш ми дезорганизиран. Трябва да използваш по-добре нашия членски внос.

— Какъв членски внос? — учуди се Алекс.

— Съгласието ни да слушаме докладите. — Спенгълър се повлече нататък, продължавайки да търси марихуана.

Ерика Парис, докторантка в Харвардското богословско училище, разгърна шала си и се впусна право към Алекс, буквално влачейки един млад мъж за ръкава. Бузите ѝ бяха зачервени от дългата разходка пеша покрай реката Чарлз и излъчваше обичайната си земна сексуалност. Веднъж Алекс беше казал на Гелб, че Ерика му прилича на архетипен талисман на плодородието. Преливаща от ентузиазъм, тя изпя:

— Алекс, доведох един новак! Запознай се със Сам Родригес.

Товарът ѝ беше слаб и мускулест млад пуерториканец с дълга коса, сплетена на афроплитчици — предвестник на бъдещи

фризьорски сътресения. Чертите на лицето му бяха удивително изсечени и красиви, макар той да изглеждаше замаян от непознатата обстановка.

— Здравсти, Сам, добре дошъл у дома. Казвам се Алекс Уелър. — Алекс нямаше никакво настроение да се запознава с нови таланти, но Сам го погледна толкова уверено в очите, че му направи положително впечатление.

— Казвам се Сам, но приятелите ме наричат Овърдрайв.

Алекс го тупна по рамото.

— Ако станем приятели, надявам се, че ще ми позволиш да те наричам Сам. На мен ми приличаш на Сам, а не на Овърдрайв.

— Добре, човече. Ще видим.

— Ерика, отдавна ли познаваш Сам?

— Всъщност от около четирийсет и пет минути. Когато тръгнах за насам, се запознахме на стълбите пред библиотека „Уайдънър“.

— Чудесно. Вземете си вино и нещо за хапване от съседната стая и ще вдигнем тост за новите познанства — покани ги той любезно. — Предполагам, че Ерика ти е казала за нашия салон?

— Донякъде. Звучи много яко.

— Какво те привлече?

Латиносът посочи ботушите на Ерика.

— Краката й, човече. Ако трябва да съм честен, човече, това е основната причина.

Ерика игриво го плесна по ръката.

— Харесва ми откровеността ти, Сам — изпръхтя Алекс. — В „Харвард“ ли учиш?

Сам кимна.

— Да, третокурсник.

— Каква специалност?

— Компютърни науки.

— Е, Сам, нека видим дали ще се свържеш с предметите, които ни интересуват. Ако това се случи, може би ще се видим отново. Ако не, поне заедно си оплакахме очите с краката на Ерика.

Когато всички насядаха по възглавниците и се оформи кръгът, Алекс зае мястото си до Джеси на плоската червена възглавница. За атмосфера беше намалил реостатите на осветлението и пуснал албум на Говинда — реге, електронна музика, транс, да се носи тихо като

фон. Бяха запалени и няколко сандалови пръчици, от които се кълбеше бял дим.

— Добре дошли, хора. На всички добре дошли — започна Алекс. Не чувстваше обичайното си експанзивно аз, но шоуто трябваше да продължи. — Сред нас е нашият нов приятел — Сам Родригес от „Харвард“, който няма представа в какво се е набъркал. Сам, кажи здрасти на компанията.

Дружеско помахане и „здравейте“, на което участниците в салона отговориха със същото.

— За информация на Сам — добре дошъл в дружеството „Уроборос“, наречено на митичната змия, която...

— Поглъща собствената си опашка — прекъсна го Сам. — Древен символ на безкрайността.

— Кълна се, че не съм го подготвила — извреця Ерика.

— Да, Сам, прав си. Право в десетката. Уроборосът е символ на безкрайното и безсмъртното. Змията, която се самоунищожава и самосъживява. Онова, за което тази група от любопитни индивиди обича да разсъждава, е идеята, че животът е само кратък откъс от едно по-дълго и много по-интересно пътуване. Обичаме да обсъждаме идеите за небето и ада, както и другите прояви на задгробен живот. Ние не сме религиозни; някои от нас дори са атеисти. Често се връщаме на предмета за преживяванията близо до смъртта, известни и като ПБС, като своеобразна лаборатория за изследване на съзнанието след смъртта. Неколцина от нас бяха благословени или прокълнати с тяхно собствено ПБС и ние непрекъснато досаждаме на останалите с подробностите. Пак за информация на Сам, моля, вдигнете ръка, ако сте член на *този* клуб.

Самият той вдигна високо ръка. Върджиния, адвокат по патентно право с масивни рамки на черните очила, вдигна своята. Присъединиха се още двама мъже.

— Ние разговаряме, медитираме. Понякога някои от нас използват вещества за възрастни, като трева, кетамин, салвия, ДМТ^[1] или ЛСД, за да улесним медитацията и преживяванията извън собственото тяло.

Сам се усмихна.

— Аз съм по тази част, човече. Какво има в менюто?

— Страхувам се, че само разговори. Шкафовете са празни. После групова медитация. Преди това обаче Лари Гелб ще прочете доклад за кръглите архетипи в преживяванията близо до смъртта, който знам, че ще бъде интересен. И така, сега аз ще затворя уста и ще предоставя терена на Лари, за да ни омае, както обикновено.

Гелб веднага започна изложението, но беше толкова въодушевен и оживен, че не можа да остане седнал. След няколко изречения скочи на крака и застана в центъра. Въртеше се бавно около оста си като детска въртележка, обръщайки внимание на всеки поотделно. Скоро заговори за Платон и неговия разказ за преживяването близо до смъртта на войник на име Ер, който разказал, че видял космическа светлинна ос, на която имало осем сфери, въртящи се около земята.

— Отново и отново — обясни Гелб на слушателите си, — връщайки се чак до Платон, изображението на сфера или кръг, или мандала се просмуква в преживяването близо до смъртта.

Докато той говореше, мислите на Алекс отскачаха като молекули в Брауново движение от докладчика върху Дейвис, след това от него върху Джеси, от нея върху новия участник — Сам, после на Томас Куин и от него на Сайръс О'Мали и момичето с тиквите, и винаги обратно до епруветката в кухненския хладилник. След това изживя невероятно смайваща фантазия. О'Мали беше в тяхната кухня и му препречваше пътя. Алекс се видя как диво го поваля, притиска с коляно врата му и забива бургията дълбоко в неговия череп.

Той отпъди разстройващите образи и изведнъж осъзна, че Гелб привършва, заявявайки злокобно:

— Приятели, връщам се като повредена плоча — нали виждате, още едно изображение на кръг! — към необоримия факт, че появата на едни и същи символи и архетипи в различните култури в хода на вековете е неоспоримо доказателство за съществуването на колективно човешко безсъзнателно. И ви отправям още едно предизвикателство: зад това колективно безсъзнателно се крие Божието присъствие.

По-късно, когато лежах в леглото си, Алекс беше скован и втрещен в пространството, не в ритъм с Джеси, която се беше гушнала в него сънлива и топла.

— Какво мислиш за Сам? — попита той.

— Хареса ми.

— На мен също. Наблюдавах го, докато медитирахте. Той се впусна енергично в това. Всичко в това момче е енергично.

— Смяташ ли, че ще дойде отново?

— Надявам се. Вероятно ще зависи от това дали Ерика ще преспи с него.

Тя се засмя и попита:

— Искаш ли да правим любов?

Той се обърна към нея и подпря глава на ръката си.

— Джеси, тази нощ трябва да свърша нещо.

Тя реагира на неочаквано сериозното му изражение, като притихна и не каза нищо.

Известно време той мълча, после нежно отметна няколко кичура коса от очите ѝ и накрая каза:

— Може би съм направил пробив в изследванията. Има само един начин да разбера. Ще ми помогнеш ли?

— Сега?

— Да.

— Какво трябва да направя?

— Да бъдеш моят ангел пазител.

Той стана от леглото и се върна с пластмасовата епруветка и пипетка, седна на ръба на леглото и я вдигна пред очите ѝ да я огледа. Вътре имаше малко количество прозрачна течност.

— Какво е това?

— Може би нищо, а може би нещо важно — може би онова, което търся цял живот.

Тя пропъзля по леглото и седна до него, търкайки очи в опит да прогони съня от тях.

— Опасно ли е?

— Не зная какво да очаквам. Може да няма въздействие, а може да има силно фармакологично влияние и аз искам да ме пазиш. Ще го направиш ли?

Тя се поколеба, после кимна.

— Ако изгубя съзнание, провери дали дишам и измери пулса ми. Научил съм те как да го правиш. Ако дихателният ми ритъм падне под осем или се качи над трийсет — това е лошо. Ако пулсът ми падне под четиридесет или се качи над сто и петдесет — това също е кофти.

Тогава трябва да се обадиш на деветстотин и единайсет. Кажи им, че съм взел свръхдоза. Кажи им, че е било салвия. Не казвай на никого какво съм направил. Ако повърна, почисти дихателните пътища. Ако съм уплашен, утеши ме. Това е всичко.

— Не е малко.

— Съжалявам.

Тя докосна лицето му.

— Алекс, зная, че трябва да направиш онова, което смяташ за правилно. Аз съм тази, която те държи, когато сънуваш кошмари. Моля...

Той я изчака да довърши изречението.

— ... не ме оставяй сама.

Той я целуна по бузата.

— Няма.

Не се поколеба. Със сигурна ръка отмери една десета от милиметъра прозрачна течност в пипетката, отвори уста и пусна студената капка да се плъзне под езика.

[1] Диметилтриптамин. — Б.пр. ↑

11.

Алекс наричаше промеждутъка след вземането на наркотик и започването на полета — пистата. Когато говореше с новопосветени за променящи съзнанието наркотици, им казваше, че пистата е интервалът, който ти дава възможност да се подготвиш психически и физически, като пилот, който чака разрешение за излитане. Да бъдеш готов.

Да останеш бдителен за случващото се наоколо.

Като пилот да направиш проверка на безопасността със свой контролен списък.

Някой пази ли те? Прозорците затворени ли са? Имаш ли вода за пиене подръка?

При някои наркотици пистата беше предсказуема: човек знаеше колко време трябва да чака „излитането“. При ЛСД това можеше да бъде час, а с ДМТ — може би само няколко минути.

За този — неговия красив, чист 854,73 — нямаше представа кога и дали *изобцо* ще подейства. Следата можеше да е лъжлива и да няма нищо общо с преживяванията близо до смъртта. А можеше и да е истинското вещество, но въпреки това химикал, който не подлежи на абсорбиране през устата. Реши, че ще бъде най-добре да го остави да се плъзне под езика му. По този начин молекулата би могла да бъде направо абсорбирана от богатите на капиляри мембрани. Ако не се получеше, щеше да има втора възможност, като я погълне и течността влезе в стомаха му. Ако опитът се провалеше, може би трябваше да опита отново, като смръкне течността през носа, а в най-лошия случай можеше да си я инжектира — въпреки всички опасности, свързани с това.

Вече беше преминал точката на предположенията.

Алекс се чувстваше удобно бос, легнал на леглото по гръб, дишаше гладко, а главата му беше отпусната на мека атлазена възглавница. Тениската му беше торбеста, омекнала и обезцветена от стотици пранета. Той разкопча джинсите си, за да освободи талията.

Свали ластика от конската опашка и пусна косата си да падне свободно.

Джеси лежеше на една страна, а сънливостта ѝ беше прогонена от сериозността на задачата, възложена ѝ от Алекс. Светлината беше напълно подходяща: щадяща за него, но достатъчна, ако се наложеше тя да действа — да грабне телефона и да го смъкне на земята за сърдечен масаж, както я беше учил.

Той протегна ръка и я сложи върху очертанията на талията ѝ, и я стисна леко за успокоение и в знак на благодарност и любов.

Улицата беше тиха, по това време нямаше коли. Прозорецът на спалнята беше леко отворен, оставяйки свежия хлад да пречисти помещението. Чувстваше се напълно удобно, спокоен и приятно изтръпнал.

Готов бе за всичко, което можеше да дойде.

То се промъкна върху му като котка, която дебне врабец. Чака, чака, чака... и изведнъж се нахвърля.

Сега лежеше до Джеси и си мислеше дали да не я придърпа, за да я целуне, а в следващия миг перспективата му рязко се обърна по начин, който би трябвало да го разтревожи, но не го направи.

Веднъж вече беше пребивавал в този обърнат свят — плуващ, реещ се, наблюдаващ, когато беше дете, там на магистралата.

Това беше перспектива, която често сънуваше. В сърцето си винаги беше вярвал, че ще я преживее още веднъж. Най-малкото в деня на смъртта, но за предпочитане беше да се случи по-рано.

И ето я отново! Шеметна и ободряваща: безтегловно издигане за самосъзерцание. Рееше се достатъчно ниско, за да може да различи мрежата от сини вени по своите собствени ръце, география, наподобяваща пълноводни реки. Но същевременно беше и достатъчно високо, за да обхване леглото, цялата стая, чиито краища бяха замъглени, все едно гледа през леща на рибено око.

Беше привлечен от себе си. Познаваше *нейното* лице и тяло достатъчно добре. Обаче да вижда себе си — не в огледало или на снимка, а живия, дишащ човек, такъв, какъвто го виждат другите, — това беше наистина разтърсващо. Обезпокоително. Омайващо.

Очите му бяха затворени и Джеси му шепнеше, докосваше челото му, наблюдаваше го как диша.

— Алекс, спиш ли? — питаше тя. — Добре ли си?

Той не отговори.

„Лицето ми е добро — помисли си той, докато се рееше. — Не е красиво, но не е и грозно... сърдечно. Лицето ми е сърдечно. Знам какво съм извършил. Но все още съм добър човек. И сега излезе, че си е заслужавало. За мен. За Томас. За онези момичета.“

Той събра сили и когато Джеси тромаво се опита да напипа пулса му по сънната артерия, то се случи.

Черна мъгла се спусна и скри леглото. В началото аморфна, тя се сля в съвършен кръг и почерня в най-черното черно, което някога беше виждал.

Пое си дълбоко дъх. Скоро щеше да потегли.

Точно в мига, когато дробовете му се напълниха докрай, черният диск стана триизмерен — тунел — и той летеше в него с невъобразима скорост, макар че не усещаше триене и не му струваше никакви усилия. Не го чувстваше, все едно се е хвърлил с главата или краката напред. По-скоро се усещаше като парашутен скок с протегнати ръце и крака, обаче без влиянието на някакви физически сили върху неговото тяло. Чувстваше се напълно удобно, без стрес, без страх, ушите му бяха пълни с успокояващия шум на въздушната струя, макар да не усещаше и най-малкия полъх по кожата си.

Стените на тунела оживяха с бляскави проблясъци, които изригваха с ослепителна сила, след това изчезваха. Подобно на светлината от коремите на свръхзаредени светулки. Нямаше усещане за посока. Не можеше да каже дали пада, дали се издига, или се движи странично. Хрумна му, че може дори да стои на място, а само тунелът да фучи към и около него. Усещането за време също отсъстваше. Той премигна за време, което усети като секунда, но не беше сигурен дали е минал само миг или цяла вечност.

Най-накрая видя онова, което се надяваше да види: точката неподвижна светлина пред него, която започна бавно да нараства. Не можеше да откъсне очи от нея. Изглеждаше толкова приветлива, морски фар в непрогледна мъгла, и когато порасна до човешки ръст, той влезе в този диск от чиста светлина и всякакво движение спря.

Стоеше в море от толкова непроницаема белота, че не можеше да види своите собствени крайници.

Пое си дълбоко дъх в опита да опита белотата с устата си, но тя се оказа неутрална — нито мразовита, нито парообразна, а безвкусна и

безпристрастна.

После, когато белотата малко по малко взе да става по-бледа и прозирна, можа да види краката си и своите протегнати ръце, и накрая — местност.

Пейзажът беше зелен и просторен, плосък и безграничен, едноцветен, наподобяваше оттенъка на стръковете пролетна трева. Но това не беше трева, а само цвят. И когато направи първата предпазлива крачка, теренът не беше нито твърд, нито мек. Не почувства нищо под босите си крака.

На хоризонта от зелената шир се издигаше поле от светлосиня белота, напомнящо бледо утринно небе, но твърде безжизнено и непроменливо, за да бъде това — друга цветна шир без съдържание.

Той напрегна слух.

Ето го!

Звукът, който се беше опитвал хиляди пъти да събуди в съзнанието си, най-сладкото бълбукане.

В началото тръгна през зеленината, но когато бълбукането стана по-силно, той се затича, едно радостно лудуване на момче, което лети през полето на път за вкъщи — гладно и жадно след дългия ден игра.

И когато най-сетне видя тази прекрасна блестяща река, той спря и се вторачи. Тя му беше повече от позната, отдавна запечатана в съзнанието му. Черните ѝ камъни за стъпване го викаха. Турбуленцията, която предизвикваха, беше причината за плискането и бълбукането, обаче веществото на реката изглеждаше като светлина, а не вода. Може би звуците съществуват само за да направят камъните за стъпване по-привлекателни за всеки, застанал пред такава тера инкогнита, помисли си той.

От другата страна на реката неизразителната шир се простираше и сливаше на хоризонта в бледосин безкраен простор от нищо.

Тогава видя *нещо* — малка, черна форма удивително далече. Бавно тя ставаше все по-голяма, когато с напрегнати очи успя да различи фигура, която крачеше към него.

За първи път пълното спокойствие се замени с нарастващо вълнение.

„Моля, моля, бъди него!“

А когато видя, че е той, гърдите му започнаха да треперят, а в очите му се събраха сълзи.

Мъжът на отсрещния бряг на реката спря. Дики Уелър още носеше глупавото бейзболно кепе с емблемата на „Ливърпул“ и любимото си туристическо яке от чортова кожа. Червеното вълнено кепе беше кацнало на върха на голямата му глава и макар да беше на другия бряг, Алекс можа да различи гордостта, изписана на месестото му червендалесто лице.

Дики размаха буйно ръце и извика през течащата река:

— Алекс!

От риданията му беше трудно да говори. Той успя да произнесе само една-единствена дума:

— *Tame!*

— Съвсем си пораснал! — извика Дики. — Беше момче, а сега си истински мъж.

Алекс кимна.

— Ела тук! Ела тук при мене, сине.

— Искам!

Дики леко помахаша с една ръка като регулировчик, който подканя кола да мине през кръстовището.

— Идвай тогава!

Макар сълзите да продължаваха да капят, Алекс успя да прекрати риданията, защото силно, чисто щастие нарастваше до физически устрем — по-силен от всичко, което човек можеше да преживее като естествена или наркотична кулминация.

Той предпазливо стъпи на първия черен камък и от това удоволствието само се засили.

— Браво! — извика Дики. — Ето това е!

Беше удивен, че усети камъните с голите си стъпала — това беше първата осезателна входна информация в цялото преживяване досега. Макар да изглеждаха студени и хлъзгави, усещаше ги топли и сухи, и той можа уверено да стъпи върху следващия.

Когато преполови прекосяването, погледна надолу към реката. Течението беше бързо, а цветът — преливащ се. Импулсът да потопи пръстите на краката отмина. Отсрещния бряг го викаше.

Дики се провикна, за да го окуражи:

— На половината път си.

— Идвам, татко. Идвам.

И тогава, точно когато премина половината, нещо се случи.

Безкрайната шир зад неговия баща, макар видимо да си остана непроменена, премина в друго измерение.

Там имаше нещо!

Някакво присъствие: повече от намек за нещо, повече от представа, нещо плашещо прекрасно.

Още един камък за стъпване...

... След това още един.

С всяка крачка той се приближаваше към баща си и към присъствието. Удоволствието беше неописуемо — милион оргазми разкъсваха всяка клетка в тялото му, луд фойерверк, който приближаваше своята кулминация.

Погледна надолу. Оставаха още три камъка. Три крачки и щеше да се озове на другия бряг. Още три крачки и щеше да се озове отново в мускулестите ръце на баща си и да се слее с непреодолимото присъствие на хоризонта.

Дики сияеше с разтворени за прегръдка ръце.

— Алекс!

— Тате!

Той се оттласна от предпоследния камък, но кракът му беше вкопан, все едно беше потънал в гъста, мазна кал.

Усмивката на Дики изчезна.

— Хайде, сине, можеш да се справиш!

Алекс напрягаше всички сили, но не можеше да помръдне напред.

— Не мога! — изпищя той.

— Можеш!

В ужас усети, че е засмукан от камъните и пада назад. Извика:

— *Не!* — но беше безсилен да го спре. Баща му започна да се смалява, присъствието започна да избледнява, удоволствието и радостта се оттичаха от неговото аз.

Връщането се осъществяваше със спираща дъха бързина. Намери се в проблясващия тунел, носеше се обратно, безпомощно падаше към спалнята си и сега беше отново в своето излегнало се тяло, загледан в уплашено вторачените очи на Джеси.

— Алекс, слава богу! Не знаех какво да правя. Готвех се да повикам помощ.

Той премигна и се огледа с мокро от сълзите лице.

— Бях там! Разбираш ли? Аз бях там!

— Къде?

— Там! В отвъдното.

Започна да трепери. Тя се отпусна върху него и го прегърна майчински.

— Скъпи, всичко е наред. Аз съм при тебе.

— Джеси?

— Да?

Същите онези думи от много отдавна се върнаха при него, но ги изрече мъжки, а не момчешки глас.

— Искам да се върна!

12.

Беше ден за изписване. В зората на Тариното заболяване дните за изписване бяха обещаващи и пълни с надежда. След операцията последва нова терапия. Животът продължаваше.

Последните няколко изписвания обаче приличаха на тежки въздишки. Действителността беше напълно ясна: пясъчният часовник беше обърнат отново, докато пясъчинките пак изтекат.

Сайръс чакаше пред стаята ѝ, докато сваляха интравенозните тръбички и сестрите ѝ помагаха да се облече. В този момент получи киселини — подобно на кучето на Павлов, — щом чу токчетата на Мериън да тракат по коридора.

Беше сама, съпругът ѝ беше забоден зад някое голямо писалище някъде в центъра на града. Тя се смръщи, когато го видя, и с обичайната отрова в гласа изстреля:

— *Знаеше*, че аз ще я прибера.

— Бях наблизно.

— По график ще я видиш в събота. Щом сега си тук, може би трябва да съкратиш част от времето в събота.

— Хайде, Мериън, не бъди такава. — Беше ядосан, но запази умолителен тон.

— Имаме одобрено от съда споразумение. — След това подхвърли с щедра доза сарказъм: — Знам, че разбираш какво значи съдебно разпореждане. Все още си във ФБР, нали?

Аха, ето отново това ФБР. В началото, когато ходеха и след това през първите години от брака, тя харесваше работата му. Нейният другар беше защитник на невинните, преследвач на виновните. Наслаждаваше се на начина, по който сваляше тежкия кобур щом се прибереше — много мъжествено, много секси.

Не ѝ трябваше обаче много време да разбере, че обратната страна на федералните агенти е оскъдно финансово възнаграждение. Къщата им беше прекалено малка, мебелите твърде обикновени, ваканциите им само в страната, бижутата с твърде малко карати.

Имаше месеци, когато нейните проценти от сделките с недвижимо имущество надхвърляха по размер годишната му заплата. Нейното възпитание правеше неприятен факта жената да е главният печеловник в семейството. Недоволството я разяждаше като кърлеж, проникнал дълбоко в кожата. Започна да го тласка към частния сектор. Знаеше фирма в Бостън, от 500-те класирани в списание „Форчън“, която си търсеше началник на корпоративната охрана, и изпадна в ярост, когато той отказа дори да го обмисли. Семената на недоволството бяха посети във влажната почва на съзнанието ѝ.

Сестрата подвикна през вратата:

— Почти сме готови.

Мериън отново се намръщи.

— Между другото, имаш ли нещо общо с отстраняването на доктор Уелър от лечението на Тара?

— Непряко — отговори той. — Решението беше негово.

— Защо?

— Не мога да говоря за това, но няма нищо общо с Тара.

— Той беше много добър. Ще се отрази зле на Тара. Искам отново да я поеме.

— Това няма да стане — заяви твърдо Сайръс.

— Обясни ми защо — настоя тя.

— Не мога. Свързано е със случай, по който работя.

Тя тъкмо се готвеше отново да настои, но се появи Тара, с вид на изоставено дете, пристъпваше на несигурни крака, джинсите ѝ бяха твърде широки, вълнено кепе скриваше плешивината ѝ. Пред нея те никога не се караха. И двамата си сложиха щастливи изражения и зачакаха съпернически кой ще получи първата усмивка, милостта на първото докосване.

— Тате!

Сайръс видя как Мериън стисна зъби, когато той приклепна, за да прегърне момиченцето. Тя буквално изчезна в обятията му: беше прекалено малка, твърде малка! Но макар да беше удържал победа, нямаше да посипва сол в раната. Пусна я и лекичко я бутна към Мериън, която я целуна по челото, докато се опитваше да не заплаче.

— Хайде да си вървим у дома, скъпа — каза Мериън.

— Ще дойде ли и тате?

— Трябва да се връщам на работа, мила. Отбих се само да те изпратя у дома.

Тя притисна мечето до гърдите си и се нацупи.

— Ще дойда в събота.

— Кога е това?

— Само след два дни. Ако си добре, ще излезем да се повозим.

— Не съм сигурна, че ще може да излезе от къщата — намеси се Мериън.

— Ще видим — каза Сайръс с уморена усмивка. — Ще видим.

Докато прекосяваха фоайето, двама родители, които бутаха болничната количка на своята дъщеря, страничният наблюдател би ги помислил за хубава двойка, която се грижи за своето болно дете. Въпреки това Сайръс нямаше търпение да види гърба на бившата си жена и се успокои едва когато тя отиде да вземе колата си от гаража. Той чакаше с Тара на тротоара. Беше хладно, но тя беше добре облечена и дори малко се пооживи на свежия въздух.

— Какво искаш да правиш, когато се прибереш вкъщи? — попита той.

— Да видя новата си кукленска къща.

— Наистина?

— Мама каза, че Марти я е купил за мен. Надявам се да е голяма.

— Доколкото познавам Марти, ще е направо огромна.

Когато Тара беше настанена безопасно на задната седалка на мерцедеса на Мериън и коланът беше сложен, Сайръс я целуна по бузата и помахаше след колата. Докато вървеше към гаража, чу, че някой го вика по име.

— Господин О'Мали!

Беше Емили Фрост по късо палто, а бузите ѝ бяха зачервени от студа.

— Изписаха ли Тара?

Сайръс беше по-хладен от утринния въздух.

— Току-що. Майка ѝ я прибра.

Беше очевидно, че са в една посока. Крачеха един до друг, потънали в неловко мълчание, докато Емили подхвърли:

— Когато я видях малко по-рано днес, беше много развълнувана, че ще се прибере вкъщи.

— Да — изръмжа агентът.

Тя си пое дъх и заговори с професионален тон:

— Зная, че с жена си не сте в пълно съгласие относно лечебния план на Тара, но съм благодарна, че ми позволихте да продължавам да се виждам с нея.

Влязоха в паркинга. Той трябваше да плати, за да може да излезе, тя имаше карта. Сайръс посочи към машината за билети като знак, че всеки поема по своя път.

— Не съм си променил мнението. Аз съм изцяло против, но Тара ви харесва, а аз нямам нерви да се съдим за това. Жена ми разполага с по-дебел портфейл от мен.

— Въпреки това, съм ви благодарна. Тя е много мило момиченце. — След това се сбогува набързо и се качи на ескалатора.

Докато се спускаше по извитата алея от един от последните етажи на паркинга надолу, Сайръс провери мобилния си телефон за съобщения от службата. Имаше имейл от Авакиян, с който потвърждаваше срещата им в Кеймбридж. Разполагаше с точно толкова време, колкото му беше нужно, за да стигне там.

На втория етаж на паркинга неочаквано попадна на задръстване от няколко коли. Първата му реакция беше да почуква нервно с пръсти по волана, после прегледа още няколко съобщения. Когато редицата червени стопове пред него не помръдна, започна да търси източника на проблема и забеляза една кола надолу по пътя, наполовина извън очертаанията на паркомястото. Колата зад нея беше спряла на милиметри под такъв ъгъл, че препречваше и двете рампи. Приличаше на чукване с пострадали ламарини. Погледна часовника си и изруга. Зад него вече имаше други коли — сега наистина беше затапен от двете страни.

Свали прозореца и показа глава навън, за да огледа по-добре. Някакъв крещеше гневно. Онова, което чу, не му хареса — съвсем не подходеше на болничен район, да не говорим за детска болница. У него се събуди патрулният полицаи.

Слезе от колата и се доближи до мястото на произшествието. Там му се наложи да потисне усмивката си. Късо синьо палто, руса коса. Доктор Фрост се беше нахакала на заден в някакъв тип.

Усмивката му избледня, когато видя мъжа, който я заливаше с думи. В края на дващестте, с най-стегнато пригладената назад черна коса, която беше виждал. Лъскавият му нов баварец беше наранен:

счупен фар и изкривена решетка. Очите на мъжа бяха диви, а вените на шията бяха изхвъркнали, докато ругаеше лекарката с цялата вулгарност на уличник.

— Ей, друже, по-кратко — намеси се Сайръс. — Все пак това е детска болница.

Емили не се беше предала и навярно щеше да успее да накара мъжа да се успокои, предлагайки бързо уреждане на документалните формалности, но изглеждаше облекчена, когато видя агента.

Типът показа на Сайръс среден пръст.

— Това не е твоя работа, човече.

Сайръс направи крачка към него.

— Точно това имах предвид. Тук е пълно с болни деца и разстроени родители. Те нямат нужда от разпавии. Разменете телефоните си и освободете пътя.

— Що не вървиш на майната си? Тя се блъсна в мен.

— Съжалявам, но слизахте твърде бързо по рампата.

— Кой е дал на кучката книжка?

Сайръс продължи напред, докато не застана лице в лице с мъжа, само че стърчеше една глава над него.

— По-кратко, човече, разговаряш с лекарката на дъщеря ми.

За миг младият мъж изглеждаше объркан от смесицата между спокойствие и заплаха в гласа на Сайръс, но бързо се окопити.

— Разкарай се. Не ми пука с кого говоря. Тя ще ми струва хилядарка в разпавии със застрахователите и сервиза.

— Виж, пич, цената на медицинските услуги ще ти излезе много по-скъпа — отбеляза спокойно Сайръс, докато наблюдаваше как мъжът свива юмруци. — Да не говорим за адвокатските хонорари, ако ти хрумне да ме удариш.

— Господин О'Мали, моля, ще се оправя. Защо просто не извикаме охраната?

Сайръс разигра стар полицейски номер. Може би не много подходящ за агент на ФБР, но въпреки това със задоволително въздействие. Той разтвори палтото и сакото си, за да се покаже дръжката на револвера в кобура под мишницата.

— Охраната е вече тук, доктор Фрост.

— Ти някакво ченге ли си, а? — Мъжът отстъпи назад.

— Да, някакво ченге. Чакай да те питам нещо. Този паркинг е за посетителите на болницата. Нещо ми подсказва, че не си от тях. Какво правиш тук?

— Аз съм представител на търговец на спиртни напитки — обясни мъжът с готовност, вторачен в дръжката на револвера. — Имаме клиенти в района.

— Добре, търговски представителю. Вземи данните за застраховката на лекарката и вдигай гълъбите. Веднага.

След минута баварецът беше заминал и колите отново започнаха да се спускат по рампата. Сайръс закрачи обратно към колата си, за да освободи пътя, но не преди Емили, вторачена със сладко изумление в него, да каже:

— Благодаря за помощта.

Той отвърна на усмивката ѝ, махна за сбогом и си тръгна.

Седалището на информационната служба на университета „Харвард“ се намираше в центъра „Холиоук“ — произведение на архитектурата през 1960-те, което навярно беше замислено като контрапункт на древните червени тухли на студентското градче „Харвард ярд“. Сайръс нахлу в помещението без голямо закъснение — присъстващите още бяха на любезностите, след като си бяха разменили визитките.

Авакиян се беше заел да разтопи леда между участниците, разказвайки една от многото си истории. Заместник-ректорът по ИТ, един лейтенант от университетската полиция и един ИТ мениджър от компютърния център на „Харвард“ на Солджърс Фийлд Роуд бяха наблъскани заедно с него в една конферентна зала. На масата очевийно лежаха няколко черни папки с разпечатки.

Сайръс се извини, мина през процедурата с представянето и започна срещата с изказване на благодарности. Призна, че университетът не е задължен да им сътрудничи в тяхното искане за информация, обаче, тъй като е частна институция, има изключителното право да го направи. Благодарение на тяхната отзивчивост всички непреодолими трудности в разследването на този етап, като призовките и доводите за вероятния мотив, бяха избегнати.

Заместник-ректорът беше доволен да каже няколко думи и да си тръгне заради друга среща.

— Специален агент О'Мали, когато е възможно, винаги сме готови да помогнем на службите. Освен това моята мисия е да защитавам всички наши служители и студенти възможно най-добре. Ако сред нас има лош човек, трябва да узнаем.

— Точно така — изрази съгласието си лейтенантът от полицията. — Особено когато става дума за разследване на убийство.

Сайръс побърза да отговори.

— В твърде ранен етап на разследването сме, за да имаме заподозрян. Просто искаме да можем да изключим доктор Уелър като възможен заподозрян и да продължим нататък в търсенето на порезултатни следи.

Скоро Сайръс и Авакиян останаха насаме с ИТ мениджъра, млад мъж, който сякаш бе заел нечия чужда риза и връзка за тази среща. Той обясни как работят техните регистри на събития: след 18 часа и през почивните дни всички служители на медицинското училище трябва да прекарват служебните си карти през четеца на пропуските, разположени във всяка от една от сградите в комплекса „Лонгуд“, където са лабораториите. Всички вътрешни пропуски се регистрират денонощно при влизане в лаборатории, където се работи с опасни биоагенти, а и в животинските лаборатории. Разпечатките на масата бяха от сградата, където беше лабораторията на доктор Уелър, подредени по дни от седмицата. Данните бяха за последните два месеца и за да ги улесни, мениджърът беше маркирал личните данни на доктор Уелър с червено. Той изглеждаше особено горд от тази възможност на програмата и Сайръс я обсипа с похвали за това удобство. Отзивът му толкова зарадва младия мъж, все едно му бяха закачили на ревера почетната значка на ФБР.

Сайръс искаше да провери четири дати: предполагаемите вечери, когато са били убити Томас Куин и трите проститутки. Авакиян си сложи очила с дебели рамки за четене и се зае с първите две. Сайръс се захвана с по-скорошните. Двамата се заровиха в разпечатките, а младежът извади лаптоп и започна да се занимава с нещо свое. След половин час бяха готови.

— Нищо не открих — изръмжа арменецът. — Този Уелър е истински работохолик. И през двете нощи е бил в лабораторията от

седем вечерта до шест сутринта, когато се е регистрирал на пропускателна. Той често влиза и излиза от лабораториите с животни, но вероятно в това няма нищо нередно.

— Същото важи и за моите дати — каза Сайръс и затвори папката с разпечатките. След това се обърна към ИТ мениджъра. — Възможно ли е да проверим, да речем, през последните шест месеца, дали оставането в лабораторията цяла нощ е нещо обичайно за него?

— Разбира се, може да се направи. Ще ми трябват няколко дни.

На Сайръс му хрумна нещо.

— Възможно ли е да се измъкнеш от сградата, без да минаваш през пропускателна?

— Няма как да зная — отговори младият мъж, — защото никога не съм бил в сградата. Моето работно място е в помещението със сървърите, което е на няколко километра от лабораторията.

— Има ли видеонаблюдение на сградата, където е неговата лаборатория? — поинтересува се Авакиян.

— Квадратът е покрит почти изцяло, но вътре в сградите не толкова добре. Мисля, че е предвидено в бюджета за догодина, но може и да бъркам.

Това беше. Нямаха повече за Уелър, отколкото в началото. В асансьора Сайръс натисна бутона за надолу.

— И сега какво? — попита Авакиян.

— Ще ми бъде много интересно да участвам в един от тези салони в края на седмицата.

— Салон? — учуди се едрият мъж и направи гримаса. — Искаш да посетиш козметичен салон?

— Не. Салонът е място, където разни смахнати интелектуалци се потупват по гърбовете и пийват бяло вино.

— Ще си сам, партньоре, защото моите почивни дни са за футбола — обяви Авакиян, стъпвайки тежко в асансьорната кабина.

13.

Не беше достатъчно, изобщо не стигаше.

Алекс си беше мислил, че има достатъчно течност от момичето с тиквите, за да проведе необходимите структурни проучвания, но беше сбъркал.

Напредваше и това не можеше да се отрече. Тайнственият връх 854, 73 — отношението между масата и йонния заряд — бавно започна да отстъпва пред бруталната сила на неговите изследвания. Структурният анализ на непознати съединения не беше неговата област, но също така не можеше игриво да предостави проби от жертва на убийство на колегите от лабораторията. Той сам изучи техниките и вземаше назаем време за работа с машините, с които не разполагаше в своята собствена лаборатория.

Беше установил едно и то беше сигурно: фракцията е пептид, къса верига аминокиселини. Обаче кои и каква беше тяхната последователност и конфигурация? Трябваше му още от този тайнствен връх, още от тази скъпоценна течност, за да може да продължи. Отвъд надвисналите нужди от аналитична химия той *искаше* още от нея по други причини, които горяха във вътрешността му като огнени слитъци, като разтопен метал, който не може да пренебрегне.

И отново, като пленник на някакъв неспокоен сън, се озова в колата да обикаля празните градски улици, след като беше отминала една от първите вихрушки за сезона.

Косата и раменете на момичето бяха посипани със снежинки. Те започнаха да се топят една по една, след като се качи в неговата отоплена кола. Той не беше успял да я разгледа както трябва, докато не минаха почти една пряка. Беше най-хубавата досега и обезпокоително приличаше на неговата Джеси. Ако косата ѝ беше рижа, вероятно щеше да се изкуши да я пусне да слезе на следващия светофар с двайсетачка заради причиненото безпокойство. Но косата ѝ беше кестенява и беше много млада. Не повече от двайсет, помисли си той.

Беше приказлива, както сама се описа — дрънкало, и поддържаше поток от нервни шеги и закачки, докато той не паркира в своя кеймбриджки гараж и седна отново до нея. Тя заяви недвусмислено, че няма да се съобрази с желанието му първо да поговорят. Не ѝ харесваше обстановката и му каза, че иска да започват. Когато той заекна, тя взе нещата в свои ръце, свали ципа на панталона му, смъкна боксерките и се наведе да му духа.

Не искаше и частица от своята ДНК в устата ѝ!

Точно когато устните ѝ се протегнаха напред, за да обхванат главата на мекия му пенис, той се паникьоса и я блъсна силно в раменете, запращайки я срещу пътническата врата.

— Ей — извика тя, бе разтревожена и я болеше. — Какъв ти е проблемът, бе?

Не можа да измисли какво да каже. Вместо това големите му ръце се стрелнаха като куршуми, но тя се оказа твърде далече за изненадващо нападение и той не успя да я стисне добре за гърлото. С извиване тя съумя да се освободи и се хвърли в словесна и физическа контраатака, която го смая със своята ярост. Ръце и нокти се движеха с трескавата бързина на миксер. Пронизителни писъци пробиваха тъпанчетата му заедно с поток от мръсотии, псувни и животински звуци.

— Тихо, тихо — молеше той слепешката. Очите му бяха затворени здраво, за да предпази роговиците си от нейните остри като бръсначи нокти. Наведе се над конзолата в средата, натискайки я към пътническата седалка за по-голяма устойчивост. След малко успя да я хване за шията, и то здраво. Усети плоските равнини на гръкляна — твърд и успокояващ под неговите палци, и започна да стиска. Тази нямаше да има история, с която да я изпрати. Беше твърде борбена и решителна. Нямаше да има приспивна песен за...

Не знаеше нейното име.

Мятането и ударите спряха изведнъж. Той усети вкуса на топла кръв. Неговата собствена. Скоро всичко щеше да свърши. Тогава щеше да провери часовника си за часа нула и да се заеме с работата си.

Най-накрая отвори очи, за да види как изглежда в последните си съзнателни мигове. Поне толкова ѝ дължеше.

Тя се беше вторачила с омраза в него.

Паренето!

Изведнъж беше обгърнат от облак съскаща, изпепеляваща болка. Очите му започнаха да тлеят с такава киселинна сила, че трябваше да я пусне, за да ги потърка.

Със замъглените си от сълзи очи видя нещо в ръката ѝ, което приличаше на черен флакон за червило.

Лютив спрей!

Момичето лазеше към свободата си и преди да успее да реагира, тя се прехвърли на задната седалка с пъргавината на тигрица, която се измъква от своята клетка.

Като кашляше и мърмореше неразбрано, той се хвърли към нея. Лявата му ръка докопа запасания ниско колан с фалшиви скъпоценни камъни, който беше част от нейния инструментариум за прелъстяване, а сега се превърна в пречка. Кожата държеше здраво хълбоците ѝ и той успя да я дръпне назад от дръжката на вратата.

Стискаше колана с всички сили и го използва, за да се изтегли на задната седалка и да се намести върху гърба ѝ. Когато се озова там, шортите и джинсите му се смъкнаха до бедрата и ако някой ги беше видял, първото впечатление щеше да бъде, че една разгорещена двойка се готви да прави любов в мисионерската поза.

Но това не беше любов.

Алекс успя да прекара дясната си ръка около врата ѝ и да намести вътрешната страна на лакътя под нейната брадичка, предавайки командата на някои примитивни части на своя мозък, които знаеха инстинктивно как да убиват.

Опъна врата ѝ колкото можа по-назад и писъците, които издаваше, станаха гърлени. Силата на опъна тласна лицето му в меката тъкан на нейното яке и той се възползва от плата да избърше парещите си очи.

Тя започна да се извива като разгневен жребец, който се опитва да те хвърли. Не изпитваше чувството, че я убива. Прекалено мощна жизненост течеше из нейното силно тяло.

Той изви гърбнак, за да си осигури по-добра опора. Със свободната си ръка се пресегна над главата ѝ и започна да спуска пръсти по челото, носа и стиснатата ѝ уста, докато стигна до брадичката, опряна на неговия лакът. Три от пръстите му успяха да се промъкнат в празното пространство под нейната челюст и той задърпа

с все сила. Съчетаната енергия на двете му ръце изви врата ѝ под невъзможен ъгъл.

Не се чу пукот, а по-скоро глухо късане на сухожилия. Тялото ѝ се загърчи в спазми. Топла урина плисна по бедрата му.

Той освободи хватката, но тя не помръдна.

Кашлянето и задавянето му се усилиха, докато мускулите на ръцете си почиваха. Отново изтри очите си в нейното яке, но спря по средата на движението, питайки се дали в сълзите има ДНК. Изведнъж се почувства ужасен, че задникът му е гол, и набързо вдигна боксерките и панталоните.

Надигна се на колене и задиша дълбоко с хрипове, докато не се сети да погледне часовника си.

Колко секунди бяха минали?

Трийсет?

Силно треперене го разтърсваше.

Разполагаше само с две и половина минути да вземе бормашината от лавицата и да събере пробите.

Искаше да повърне, да застане под душа. Искаше да е някъде много, много далече от задната седалка на колата.

За миг затвори очи.

Хайде, Алекс, стегни се човече!

Ако не го направиш, момичето ще е умряло напразно.

14.

Човек трудно можеше да си представи по-хубава сутрин.

Въздухът беше свеж, хладен и живителен. През нощта над няколкото сантиметра неопетнен сняг се беше оформила замръзнала коричка и слънцето я караше да блещука, все едно хиляди скъпоценни камъни са били небрежно разхвърляни наоколо. В подножието на хълма неподвижното езеро отразяваше съвършено дърветата от заобикалящата го гора. Отгоре се виеше самотен сокол, който очевидно не искаше да се мести в по-топла област.

Сайръс следеше само с половин око екипа криминолози от щатската лаборатория на Ню Хемпшир. През по-голямата част от времето раздражително си представяше какво ли ще е, ако тръгне по пътеката отвъд тях към гъсталака и да се разхожда сам сред групички безлистни брези, кленове и дъбове.

Сети се за поемата на Робърт Фрост^[1] „В изоставеното гробище“ и се натъжи.

Тара никога нямаше да познае радостта и тъгата на поезията.

Никога нямаше да бъде целуната от момче, нито да язди кон. Никога нямаше да потопи крака в топлите зелени води на Карибите.

Криминолозите дадоха знак, че са свършили, и започнаха да събират екипировката си, един от тях разви чувал за трупове. Сайръс свали ръкавицата си, за да помогне на Айвън Химъл нагоре по заснежения склон. Въпреки това обаче възрастният човек се плъзна назад. Авакиян скочи в канавката и започна да го бута, докато партньорът му дърпаше.

— Не е от годините — обясни Химъл, когато се озова на равното. — И като малък си бях тронав. Можем ли да идем в колата ми да поговорим. Краката ми измръзнаха.

— Надупчена ли е, или не? — нетърпеливо попита Авакиян.

— Надупчена е. Малка, чиста дупка от бургия като при останалите.

— Удушена? — предположи Сайръс.

— Не, по-скоро вратът ѝ е счупен. Бих казал, скъсване при втория прешлен. Ще знам повече, когато направя аутопсията. Между другото, била е много привлекателна млада жена.

— Колко време е прекарала тук? — попита Сайръс.

— Напълно запазена е и замръзнала — отговори Химъл, докато се тътреше към магистралата. — Преди да мога да направя изчисления, ще трябва да я размразя. Едно е сигурно — тази нощ не е била на улицата. О, още нещо. Изкуствените ѝ нокти са били чисто отрязани — не артистично. Вероятно е била от драскащите. Въпреки това ще проверим за ДНК.

Точно се готвеха да се проврат под полицейската лента и да минат покрай бърборещия рибар, който беше намерил момичето, когато един мъж се развика от канавката да се върнат.

— Ей, вижте това!

Когато вдигнаха проснатото в снега тяло, тънък пласт сняг и лед паднаха от дългото ѝ до кръста яке. От гърба му беше изрязано голямо квадратно парче плат.

— Той я е замърсил и е изрязал доказателствата — заключи Сайръс, докато гледаше надолу, заслонила очи с длан. — Това, ноктите — копелето е предпазливо.

— Рано или късно ще го хванем — успокои го Авакиян.

Милата забележка на неговия партньор го подразни. Намирисваше на безсилие. Сети се как Алекс Уелър самодоволно се беше изтегнал с крака върху бюрото. Нямаше доказателство, нищо, освен собствената му интуиция, но засега това беше достатъчно. Изпита настойчива нужда да разреши случая.

Защо? За да не попадне друга проститутка в канавката край пътя?

Малкото сладко лице на Тара смени това на Уелър в неговото съзнание. Догади му се от мисълта, че този мъж е преглеждал и докосвал неговото детенце.

Осъзна, че иска да може да ѝ каже: „Днес татко хвана един много лош човек и го вкара в затвора“. Никога нямаше да ѝ съобщи, че е бил нейният лекар — онзи с конската опашка. Тя нямаше нужда да го знае. Просто му се искаше да види как лицето ѝ се озарява и да чуе как се киска от радост, че татко ѝ е толкова умен. Искаше да ѝ каже, преди да е станало твърде късно.

— Не, ще го хванем рано — озъби се Сайръс на колегата си.

Не беше необходимо да остават. Знаеха самоличността на жертвата, защото убиецът беше достатъчно любезен да изхвърли трупа ѝ с дамската чанта заедно с портфейла и флакон лютив газ. Изрязаното парче плат, отрязаните нокти и липсата на какъвто и да е опит да скрие трупа говореха много за увереността на убиеца. Както често се беше случвало и с други, които не очакваха трупът да разкрие нещо за тях.

— Тази се е борила за живота си — отбеляза Авакиян, докато пресичаха щатската граница обратно в Масачузетс.

— Надявам се, че много го боли — процеди Сайръс. — Надявам се, че е успяла да улучи очите му и здравата го е одрала.

— Още ли мислиш, че е този Уелър?

— Много добре знаеш, че да. Искам да видя как изглежда мутрата му.

— Можеш ли да повярваш, че я е изхвърлил край езерото Пинакъл на... колко? Трийсет метра от последната жертва?

Сайръс прекара език по напуканите си устни.

— Убийството на това момиче го е изкарало от зоната му на удобство. Не се е дала лесно. Може би е бързал. Може би се е уплашил. Познавал е това място: пътят на най-малката съпротива. Удобно място в една неприятна нощ.

Авакиян изръмжа одобрението си за Сайръсовата теория и включи спортната си станция за остатъка от пътя в южна посока, като остави колегата си да гледа мрачно студения бял пейзаж.

В стандартната британска телефонна мелодия имаше нещо терапевтично: бип-бип, бип-бип, бип-бип. Беше изпълнена с очакване, но не настоятелна, позната и приятна. Имаше вкус на чай с мляко, миришеше на панирана треска, звучеше като блеещи овце на някой тревист хълм.

Алекс чу как мелодията се смени с пресипнал глас, който каза:

— Обажда се Джо.

— Здравсти, Джо.

— Мамка му, направо не е за вярване, малък братко.

— Върна се, а?

— С всички пръсти на ръцете и краката, както и останалите ми провесени чаркове.

— Кога се прибра?

— Преди седмица и малко.

— Оставих ти съобщение.

— Аха. Нали знаеш, че не ме бива много във връщането на обаяданията. Откакто бях на дванайсет, още има една книга от библиотеката у мен.

— Колко време имаш, докато отново те пратят отвъд?

— Приключих. Казах им да си го заврат. Шест шибани командировки, човече! Вече съм твърде стар за тези глупости.

— Не мога да повярвам.

— Трябва. За мен повече няма да има лайняни дупки в Третия свят. Най-близката, до която ще ида, е в Лутън.

— Божичко, колко е хубаво, че чувам гласа ти — тъжно каза Алекс.

— Алекс, добре ли си? Не звучиш много добре.

— Нищо ми няма.

— Още ли си с... как й беше името?

— Джеси. Да, тя се закачи за мен.

— Трябва да е с мозъчна недостатъчност.

— Ела в Бостън — неочаквано предложи Алекс.

— Защо?

— Защо не? Можеш да отседнеш при нас. Не си идвал от векове. Така и не видя къщата ми.

— Както казах, току-що се върнах. Имам много работи за оправяне.

— Липсваш ми.

— Тогава, братко, трябва да дойдеш тук. Срегнах една дама, която има много незаети приятелки. Ще те оставим да се погрижиш за тях.

— Не мога ли да те убедя?

— Сигурен ли си, че си добре? Нали няма изведнъж да ми кажеш, че ти остават два месеца живот или някаква подобна дивотия?

— Не, добре съм. Честна дума.

— Е, това е чудесно. Ти си добре, аз съм добре и целият шибан свят е добре.

Алекс научи името на момичето от документите. Брайс. Той вдигна епруветката към светлината. Чистата, прозрачна 854, 73 течност на Брайс — и то много благодарение на младата ѝ възраст и подобренията, които беше направил в процеса на пречистване.

Всяка капка беше трудно извоювана.

Момичето се беше борило, за да спаси живота си. И четири дни след убийството Сайръс О'Мали поиска отново да се срещнат. Алекс изслуша гласовата поща рано сутринта и се втурна в банята, за да огледа лицето си. Подутината беше изчезнала, но следите от одраскванията, макар да бяха заздравели, ясно се виждаха.

На Джеси беше казал, че се е подхлъзнал на леда и паднал по лице. Тя винаги вярваше на онова, което ѝ казваше, и докато гукаше, изпълнена със съчувствие, с върха на пръстите нежно разнесе по драскотините антибиотичен крем.

О'Мали нямаше да бъде толкова лековерен. Вече беше на път за лабораторията му и щеше да го чака там.

Тоалетката в банята преливаше от Джесините бурканчета и тубички. Той се зае да обработи една особено дълга и червена драскотина на бузата си. Първо малко фон дьо тен в неравностите, след това малко пудра, после няколко леки бръсвания с парче тоалетна хартия: техниката на Джеси. Белегът изчезна. След това се зае с другите.

Срещата с О'Мали беше кратка като времетраене, но дълга като възприятие. Беше сигурен, че агентът на ФБР изучава лицето му, но не беше пуснал флуоресцентното осветление. Естествената светлина и гримът, изглежда, бяха свършили работа. Разговорът се завъртя около местонахождението на Алекс в нощта, когато Брайс Томлин е била убита. Когато Алекс отговори, че е прекарал цялата нощ в лабораторията за провеждане на експеримент, му се стори, че О'Мали завъртя очи. След това повторно отправи молба да участва в салон, но Алекс я парира, заявявайки, че до следващата година салони повече няма има. Когато О'Мали си тръгваше, той учтиво попита как е Тара, но получи рязък отговор: била добре. И това беше всичко.

Трябваше да преседи четвърт час зад бюрото си, докато се съвземе достатъчно, за да продължи с всекидневната работа.

Този път беше сигурен, че разполага с достатъчно количество, за да свърши с анализите — при условие че се ограничи и не използва твърде много от него за лични пътувания. Един колега от другата страна на четириъгълника, който се беше специализирал в химията на протеините и пептидите, му разреши достъп след работа до неговата система „Био вояджър“ за приложни проучвания, за да вземе отпечатъци от пептидите.

След като събра добри данни, продължи напред за идентифициране на неуловимата структура чрез масспектрометрия и йонни филтри на своята машина „Аджилент“. Нощите се преливаха една в друга. В данните нямаше логика, нещата не пасваха. Имаше нужда от помощ, но го беше страх да поиска. Щеше сам да продължи напред.

По това време на годината се стъмваше бързо. Макар той и Джеси да вечеряха рано, във вече беше тъмно. Той не беше приказлив и тя се приспособи към това му държане. Нахраниха се мълчаливо като двойка монаси, дали обет за мълчание. След това той ѝ помогна да раздигне масата.

— Трябва ли да се връщаш в лабораторията?

— Не тази вечер.

— Какво има? — попита тя. — Пак си в едно от настроенията си.

— Какво настроение?

— Имаш нещо наум.

— Винаги имам нещо наум.

Тя остави гъбата за миене на съдове, избърса ръце и ги сложи на гърдите му.

— Имаш нова проба, нали? И искаш отново да я изпробваш?

Той я целуна.

— Дали някой на този свят ме познава толкова добре, колкото ти?

Това я накара да се усмихне.

— Не, само аз съм. Кога?

— Сега. Чиниите могат да почакаат.

Той се подготви на леглото, а Джеси покорно легна до него с глава, отпусната на лакътя. Той нежно прибра няколко кичура коса зад ухото ѝ, за да може да вижда по-добре нейното лице. Понякога, когато тя не гледаше, той я наблюдаваше. В зелените ѝ влажни очи имаше

тъга, която изчезваше винаги щом ѝ позволяваше да изразява голямата си любов. Той изпитваше голяма празнота — цяла бездна. Какво ли щеше да стане с нея без него? Как щеше да се оправя? Това беше абстрактен въпрос. Той имаше толкова нужда от нея, колкото тя от него.

Алекс държеше пипетка в ръката си.

— Не би трябвало да вземам това — каза той тихо.

— Защо не?

— Защото ти би трябвало да го направиш.

— Аз? Защо аз?

— Защото те обичам.

Харесваше ѝ да чува това от него, но си призна:

— Това ме плаши.

— Не се плаши. Искам да познаеш удоволствието, което изпитах.

Тя се смръщи като малко момиченце.

— Нали нищо няма да ми стане?

— Всичко ще бъде наред.

Тя въздъхна тъжно, но послушно.

Той не ѝ даде време да си промени мнението.

— Отвори уста — нареди и пусна капките да се плъзнат под нейния език. Целуна я, когато ги преглътна.

— Нека ти създам удобства — предложи, вдигна я от леглото, разкопча блузата и я съблече, после и сутиена. След като целуна двете връхчета на гърдите ѝ, донесе една от своите чисти тениски, с които тя обичаше да спи. Помогна ѝ да я навлече. След това свали джинсите ѝ и я положи да легне по гръб. Рижите ѝ къдрици се разпиляха по бялата възглавница.

С най-успокояващия и грижовен глас той ѝ каза да затвори очи и да диша бавно и дълбоко. След това я хвана за ръката, гледаше я и изчака, докато не минаха десет минути и стегнатата ѝ хватка върху ръката му се отпусна.

— Джеси? — прошепна той.

Леко я побутна, след това я разклати по-силно.

Дишането ѝ се беше ускорило, ритъмът на сърцето се беше засилил, но изглеждаше спокойна. Вдигна един от клепачите и видя спокойствието на едното зелено око и нормалната реакция на зеницата на светлината.

Почувства нужда да погледне към тавана, за да види дали не се рее там и не гледа надолу към леглото — искаше тя да види колко е спокоен и щастлив. Обърнат към тавана каза:

— Обичам те — и след това продължи да се грижи за нейните физически нужди и да я пази по време на пътуването.

Изведнъж се сети, че е учен, и макар това да беше Джеси, случващото се е и експеримент. Той забързано погледна колко е часът, взе тефтерчето от нощното шкафче и започна да си води записки по минути: часът, в който отпътува, ритъмът на сърцето и дишането, цветът на кожата и температурата ѝ.

Пръстите ѝ помръднаха леко, все едно се опита да хване нещо, това също отбеляза. Всеки звук, който тя промълвяваше и той успееше да различи, записваше фонетично: ааа, уф, хъм, фъф.

След още петнайсет минути спокойствие тя стана неспокойна и блаженото изражение на лицето се смени с напрегната гримаса. Започна силно да блъска. Хвана я и започна да ѝ говори, че всичко е наред и той е при нея.

Къде ли беше в своето пътуване? Дали не беше засмукана от камъните за стъпване за неохотно връщане?

После тя изведнъж се върна и се вторачи в него с широко отворени зелени очи, които се напълниха със сълзи, когато го разпозна.

— Алекс.

— Тук съм, скъпа.

— Аз никога... — Тя се задави от риданията си и започна да кашля.

Той я изправи да седне и нежно я потупа по гърба.

— Знам. Или поне си мисля, че знам. Разкажи ми, когато си готова.

— Аз... аз бях там — най-накрая заекна тя.

— Как беше? Хубаво?

— Да.

— Как те накара да се чувстваш?

— По-щастлива от когато и да е в живота ми. Повече от щастлива... Не мога да го опиша с думи.

— Видя ли някого?

Тя кимна и отново заплака. Той я изчака да се поуспокои.

— Баба.

— Твоята баба Марта?

Тя кимна.

— Не съм изненадан. — Единственият човек, който някога се е отнасял нежно с Джеси. Познаваше добре нейната семейна история.

Тя използва няколко от хартиените носни кърпички, които ѝ беше дал.

— Изглеждаше добре. Беше толкова щастлива да ме види. Поиска да отида на другия бряг. Почти успях... — Гласът ѝ пресекна.

Алекс стисна триумфално юмрук зад гърба си.

— Знаех си — промърмори, след това попита: — Колко се доближи до нея?

— Стигнах до последния камък за стъпване.

Той присви очи.

— Стигнала си по-близо от мен! — Брайс беше най-младата, помисли си той.

Колкото по-млада, толкова по-добре.

— Алекс... — обади се Джеси след малко.

— Да?

— Мисля, че Господ беше там.

[1] Американски поет, носител на четири награди „Пулицър“. — Б.пр. ↑

15.

Лицето му беше с форма на виолончело, прекалено младо за двойна брадичка, но пълно и с масивна челюст. С възрастта и охолството гушата сигурно щеше да се налее. Брадата му, черна и подрязана, се простираше пишно по загорелите месести бузи. Той потърка гъстата растителност с преднамерено замислен вид, сякаш искаше да противодейства на младостта с жеста на театрална сериозност. Пред него лежеше един-единствен лист.

— Е... какво мислиш? — попита Алекс.

Мигел Сифуентес беше общителен тип, който излъчваше аура на фамилиарност дори към онези, с които се срещаше за първи път. Алекс се беше запознал с него преди три години в стола, когато без покана Сифуентес седна при него и се представи дружелюбно.

Тогава Алекс научи, че Сифуентес е специалист по органична химия, новопристигнал от Мексико Сити, където наскоро защитил докторат в Националния мексикански автономен университет. Беше дошъл в „Харвард“ да работи в лабораторията на легендарния молекулярен биолог Мартин Лонгейкър. Той беше пределно ясен пред Алекс, че се смята за един от най-добрите млади химици, завършили химическия факултет на най-добрия мексикански университет. Странното беше, че той бе способен да прави подобни излияния, без да изглежда самохвалко или арогантен. Добродушната му самоувереност, тогава и сега, се оказа напълно обезоръжаваща.

Най-накрая Сифуентес заговори:

— Това е една много интересна молекула.

— Да, така е.

Химическата структура на страницата беше създадена от компютъра след безброй часове тежка работа. Алекс я беше гледал тези два дни толкова ожесточено, та имаше чувството, че сякаш се е отпечатала в ретините му. Сутрин, когато се бръснеше, я виждаше в огледалото. Виждаше я на предното стъкло на колата си. Щом затвореше очи, я виждаше да се рее пред него.

Пет аминокиселини, строителните материали на живота, свързани една с друга като цветен венец — кръг. Кръг — направо не е за вярване! Точно като уроборос. Направо съвършенство!

— Какво е? — попита Сифуентес.

Алекс беше упражнявал този отговор: отчасти истина, отчасти измислица.

— Става дума за нов невропептид. Или поне аз си мисля, че е нов. Не можах да го намеря в никоя от онлайн базите данни. От гръбначната течност на мишки и кучета е.

— Защо е важен?

— Обикновено не се намира в такива количества, че да бъде забелязан. Но се произвежда изобилно в миговете преди смъртта.

Сифуентес изпръхтя.

— Какво друго може да се очаква от теб?

Алекс се включи в играта.

— Да, какво друго?

— Къде е местонахождението на дейността? Някакви идеи?

— Открих нов рецептор в лимбическите области на мозъка. Обаче е още много рано. Още не съм регистрирал патент. Изглежда, този пептид се свързва като луд в амигдалата и хипоталамуса.

— А, старите части на мозъка — седалището на душата — подхвърли весело Сифуентес.

— Браво на теб — отговори Алекс. — Силно съм впечатлен.

Сифуентес реагира добре на закачката.

— Какво е предназначението на този рецептор?

Алекс се измъкна.

— Престои да бъде определено. Въпреки това съм много развълнуван.

Химикът махна към листа пред него.

— Значи става дума за цикличен пентапептид, пет различни аминокиселини, молекулна маса около шестстотин и петдесет. Ще приема твоята честна дума, че този е нов. Поне аз със сигурност не съм го виждал досега.

Алекс почука с показалец по листа на масата.

— Можеш ли да го направиш?

— Коя от тях?

Алекс поклати объркан глава и почука отново по листа.

— Тази!

— Добре, време е за урок по химия — обяви мексиканецът с неговата традиционна мила помпозност. — Съединението има пет хирални центъра^[1], нали виждаш? — Той извади химикалката си и посочи петте въглеродни атома в кръга. — Всеки от тези въглеводороди може да бъде цис или транс^[2], горе или долу, огледални образи един на друг. С пет хирални центъра можеш да имаш трийсет и две възможни форми. Така че ако въпросът ти е: „Мигел, можеш ли да го направиш?“, моят е: „Коя?“.

— Боже мили — измърмори Алекс, чието безсилие беше направо осезаемо.

— Е, не е толкова зле, колкото изглежда — добави Сифуентес. — Не всички форми ще се окажат стабилни. Мога да те прекарам през физиката на структурните промени, ако имаш нерви, обаче някои от хипотетичните комбинации не могат да съществуват в природата.

— Колко са?

— Трябва да поработя малко върху това, но на пръв поглед виждам най-малко десетина, които са физически невъзможни или невероятни.

— А най-вероятните? — попита Алекс с нотка на нова надежда в гласа.

— Виж, ако имах нужното време, бих могъл да направя модел и да го подредя по степен на вероятност, обаче го нямам.

Алекс смътно си спомняше подробностите от последния им разговор в стола.

— Кога се връщаш?

— След по-малко от месец. И съм направо затънал в опит да свърша всичко, приятелю. Между професор Лонгейкър и моята жена — топките ми са в менгеме.

— Мигел, нуждая се от помощта ти — помоли се Алекс. — Ти си най-добрият химик по пептидите, когото познавам.

— Сигурен съм в това — отговори Сифуентес с усмивка. — Но сега нямам възможност да се заема с това. Може би, когато стане моята собствена лаборатория в Мексико Сити. Дай ми три или може би шест месеца и аз ще се заема. Съгласен ли си, друже?

Алекс помнеше много добре и с пълни подробности как химикът постоянно се оплакваше от финансовото си положение. Той и жена му

се свиваха, за да вържат двата края с докторантската му заплата, защото тя не можеше да получи разрешително за работа, но пък така или иначе нямаше да може да го използва заради двете им малки деца. Макар Мигел да произхождаше от сравнително заможно семейство от средната класа — баща му беше собственик на относително печеливша фабрика за обувки, — едва когато се озова в Бостън, той разбра колко беден е в сравнение със своите американски приятели.

Алекс погледна младия мъж в кестенявите очи и получи озарение.

— Нае ли вече апартамент в Мексико Сити?

— Да. Наемът започва да тече от януари.

— Мястото хубаво ли е?

— По-добро от това, в което живеем тук на Джамайка Плейн, но въпреки това е дупка.

— Няма ли да ти плащат добре?

Сифуентес направи гримаса.

— Какво да кажа, човече — младши преподавател. Мария ще се върне отново на работа, но тогава ще трябва да плащаме на детегледачка, така че пак няма да остава много в плюс. Ще отнеме време, но ще израсна до върха. Професорите живеят добре в Мексико. Пък и кой знае — мога да сменя университета с някоя фармацевтична фирма и да направя сериозни пари.

Алекс хвърли кукичката.

— Двайсет хиляди долара биха ли ти помогнали да си направиш лаборатория? — Не можеше да използва за това парите от субсидията, но имаше спестявания в банката.

Химикът се опъна леко на мястото си.

— И откъде ще дойдат тези пари?

— От мен.

— И какво ще искаш в замяна?

— Да направиш този пептид за мен — най-вероятната конфигурация.

— Колко ти трябва?

— Милиграми — със сигурност. А ако е възможно — грамове.

— Кога?

— Колкото може по-скоро. Разбира се, преди да заминеш за Мексико. Ще ти дам десет хиляди днес, а остатъка при доставката на

пептида.

— И ще ми дадеш десет хиляди сега?

— Ако си съгласен — да.

Сифуентес потърка замислено брадичката си.

— Божичко, не знам дали денят има достатъчно часове за всичко.

Алекс имаше празен чек в портфейла си. От дългия престой там се беше замърсил малко. Той го разгъна и започна да пише на мястото на „Да се плати на...“ Мигел Сифуентес.

Мексиканецът облиза отново устни, сякаш предкусваше парите.

— Измисли ли вече име на молекулата?

— Само неофициално. Наричам я съединението уроборос.

Химикът сви рамене и грабна чека, повесен изкусително пред лицето му.

[1] Асиметрични. — Б.пр. ↑

[2] Геометричен изоморфизъм. — Б.пр. ↑

16.

Сайръс отдаде шеговито чест, когато Мериън и Марти тръгнаха. Вратата на гаража изтрака, автомобилният двигател изрева и вече ги нямаше. Разполагаше за три часа с Тара. Най-егоистично се надяваше, че тя няма да спи през цялото време.

Горе в стаята си Тара беше загърната в слоеве бархет, гъши пух и шифон. Той застана в долния край на грамадното ѝ легло и я загледа как диша през полуотворените сухи устни. Очите ѝ бяха затворени. На ушите ѝ имаше големи слушалки. Спалнята беше претърпана с играчки и плюшени животинки и много приличаше на изложбен салон във „ФАО Шварц“^[1]. Години на даряване, компресирани насила в твърде късо време, кредитните карти бяха прекарвани отново и отново през четците за уталожване на болката. Сайръс изпита кратък пристъп на съчувствие към добрия стар Марти. Вероятно човекът не знаеше какво друго да стори.

Очите на Тара трепнаха и се отвориха. Тя дръпна слушалките от главата си.

— Здравсти, тате.

— Съжалявам, ако съм те събудил.

— Не спях.

— Не?

— Не.

— Със сигурност имаше вид на заспала.

— Правех едно от упражненията на Емили.

— Какво представлява?

— Тя ми приготви нещо за айпода ми. Искаш ли да го чуеш?

Сайръс присви подозрително очи, сложи слушалките и започна да слуша гласа на доктор Фрост, която говореше на Тара, обръщаше се към нея по име, докато се опитваше да я утеша с нежни хипнотизиращи внушения.

„Тара, сега искам да си поемеш дълбоко, дълбоко дъх, чак до долния край на корема. Издишай и се вслушай в съскането на въздуха,

който излиза. Когато си готова, поеми си отново дъх. Издишай със свистене като вятъра. Всяко вдишване и издишване те успокоява все повече и повече. А сега опитай да забавиш дишането си. Всеки път, когато издишаш тихо, казвай си «спокойствие». Нека това стане специална дума. «Спокойствие.» Вдишай и издишай. Наподобявай свистенето на вятъра с устните си. Всеки път повтаряй «спокойствие». Отпусни се. Освободи се от всички лоши мисли. Пусни ги да си вървят. Добре. А сега, Тара, представи си място, където се чувстваш в безопасност, сигурна и спокойна. Няма значение дали е вътре, вън или място, което никога не си виждала. Сега трябва да отидеш там. Когато стигнеш там, ще видиш формите и цветовете на твоето специално място — като на снимка. А сега се вслушай в звуците на твоето специално място. Вече можеш да почувстваш твоето специално място по кожата си. Поеми си дълбоко дъх. И докато позволяваш на щастието от твоето специално място да се разпростира из тялото ти, наслади му се, позволи му да те подхранва и успокоява. Постой там известно време и не забравяй, че по всяко време може да се върнеш там.“

Нямаше нищо прекалено подмолно.

— Останалото подобно ли е?

— Да.

— Кое е твоето специално място?

— Старата ми стая.

— Коя?

— Нали разбираш, старата ми детска стая в старата къща, докато вие с мама бяхте още женени.

Старата стая на Тара в Съдбъри беше на половината на тази, порядъчно тъмна, с по-малко играчки, без телевизор, уайфай, плейстейшън. Просто спалня на петгодишно момиче с родители все още заедно в живота му. Това беше нейното специално място.

Сайръс се извърна, за да скрие, че очите му се бяха напълнили със сълзи. Избърса лицето си с длан, подсмръкна, за да прочисти носа си, и я попита с възможно най-нормалния глас дали иска да изиграят някоя от игрите на дъска. Точно по средата на едно „Не се сърди, човече“ се обади Авакиян. Сайръс остави да го прехвърлят на гласовата поща, но когато малко по-късно отиде в кухнята за сок за Тара и кафе за себе си, върна обаждането.

— Говорих с ИТ човека от „Харвард“ — разказа Авакиян. — В нощта, когато е убита Брайс Томлин, Уелър е прекарал цялата нощ в своята лаборатория.

— Потресаващо — възкликна поразен Сайръс. — А проверката на повтарящи се модели?

— По един или друг начин не е много убедителна. През последните три месеца е работил десетина пъти по цяла нощ в дни, когато не се е чувало за извършени убийства. Би могло да се каже, че този тип е работохолик.

— Може и така да е — съгласи се Сайръс, — но е и други неща. А как върви другият проект?

Кухненският телефон започна да звъни.

— Бавно. Кога ще дойдеш? — попита арменецът.

Включи се телефонният секретар и започна да записва обаждането.

„Здравейте, госпожо Тейлър и господин Тейлър. Обажда се доктор Фрост от Детската болница. Само исках да проверя как е Тара и...“

— Трябва да затварям — рязко отрязва Сайръс своя партньор и прекъсна. После грабна слушалката на кухненския телефон и натисна бутона за връзка. — Здравейте, доктор Фрост. Обажда се бащата на Тара — Сайръс О’Мали. Как сте?

Тя се поколеба миг, вероятно докато се опомни от изненадата, помисли си той.

— Господин О’Мали! Обаждам се да проверя как е Тара.

— Когато дойдох сутринта, тя слушаше вашия запис.

— Разбирам. А вие прослушахте ли го?

— Да.

— И?

— Много е успокояващ. Едва не заспах.

Тя се засмя.

— Чудесно, нали това е идеята.

— Не чух нито веднъж думата „смърт“ и това е добре.

— Ние разговаряме за смъртта и проучваме чувствата на детето към нея само ако то поиска. Тара не я е споменавала направо. Върти се около темата.

— Например?

— Миналата седмица ме попита какво ще прави татко, когато тя си отиде.

— Божичко! — прошепна той. — Какво й отговорихте?

— Че ще бъдете известно време много тъжен, но винаги ще я носите в сърцето си.

Сълзите му отново потекоха.

— Винаги.

— Разбира се — чу се как си поема дъх. — Така и не успях да ви благодаря за намесата ви при инцидента.

— Няма защо. Този тип беше ненормалник, а мен ме бива с тях.

— Въпреки това благодаря. Беше много джентълменско.

Думите му се изплъзнаха без предварително обмисляне.

— Може да прием по кафе някой път?

Трябваше да изчака един от онези кратки мигове, които в момента ти се струват като векове.

— Ще ми бъде много приятно.

По стълбите нагоре към детската спалня, си каза: „Сайръс, за бога, нима току-що си определи среща?“.

[1] Най-старият магазин в САЩ, основан през 1862 г. от Фредерик Август Ото Шварц, емигрант от Германия. Известен с плюшените си играчки, днес се намира на Пето авеню и е туристическа атракция. — Б.пр. ↑

17.

Коледната седмица беше безснежна и зверски студена. Не се очакваха големи атмосферни фронтове над Нова Англия, така че Коледа нямаше да е бяла.

Лабораторията на Алекс беше притихнала. Неговите асистенти бяха заминали от града, за да се видят с родителите и роднините си, а Франки Сако нямаше достатъчно работа, за да оправдае мрачното си присъствие. Алекс го беше потупал по гърба и изпратил вкъщи с обещанието, че ще попълни присъствените картони, така че да му бъде платено.

Алекс идваше рано с цял списък експерименти за деня, които му бяха в главата. Беше постигнал напредък с новия си лимбичен рецептор, който в бележниците му носеше кодовото название ЛР-1. Излизаха все повече и повече доказателства, че си има работа с новоописан вид — сигма рецептор тип 2, — възпламеняващо откритие. От години той поддържаше мнението, че този клас слабо познати мозъчни рецептори може би играят роля в близките до смъртта преживявания. Съединението уроборос развиваше субпикомолна^[1] дейност в рецептора ЛР-1: малки, почти неизмерими концентрации, които имаха огромна по сила дейност. Беше се натъкнал на нещо важно — усещаше го.

С лабораторията на негово разположение и освободен от обичайните задръжки, той почерпи от тъжен стар кладенец коледните песни, които започна да пее и отчасти тананика. В Ливърпул като малко момче беше коледувал. Той и Джо членуваха в черковна група, която събираше милостиня за бедните, и си спомняше гордостта по лицето на баща им, когато групата пееше в пъба. Ала, когато стигна до любимата песен на Дики Уелър, „Добрият крал Вацлав“, настроението му, така или иначе вече неустойчиво, се помрачи.

Господарю, пада вече мрак,

*а вятърът духа все по-мощно.
Спре ли сърцето ми, не знам как
ще продължа да крача изобщио.*

Затвори очи и видя баща си застанал от другата страна на реката от светлина. Да, изглеждаше щастлив, но беше толкова сам — една самотна фигура сред целия този непостижим за ума простор. Толкова много искаше да бъде с него, че направо изпитваше физическа болка. Ала не разполагаше и с капка от 854,73-течността. Всичко беше изразходвано за опитите. Нямаше вести от Сифуентес, като се изключи един имейл, че работи с помощта на синтетични маркери. Нямаше как да стигне при баща си.

Или може би имаше?

Тази мисъл не го спохождаше за първи път. По-рано я беше прогонвал, но сега сивият ден, пустотата на лабораторията, приближаващата Коледа — винаги мрачен празник от автокатастрофата насам, — всички тези обстоятелства се обединиха срещу него. В чекмеджето на бюрото му имаше остър като бръснач нож за отваряне на писма. Можеше да седне на удобния си стол, чисто да среже артерията на китката си, да погледне за последен път небето и след минути щеше да бъде там — в обятията на своя баща. Завинаги.

Щеше да стане лесно и бързо. И всички неприятности, всички усилия, вината, която изпитваше за убийствата — с всичко това щеше да е свършено. Джеси щеше да тъгува, а Джо да остане без семейство. А той щеше да изостави науката си, преди да е стигнал до отговорите. И какво от това?

Той се затътри като робот към кабинета си, към ножа. Най-малкото можеше да го подържи в ръка и да помисли още по въпроса. Може би щеше да го върне отново на мястото му, а може би нямаше.

Мускулите му несъзнателно се напрегнаха, когато някой настойчиво почука по вратата. Той каза по инерция:

— Влез!

Сифуентес отвори врата на лабораторията, усмихна се уморено и когато видя, че в помещението няма никого, протегна малка кутия, увита в лъскава червена опаковъчна хартия, украсена с голямо златисто цвете от станиол.

— Алекс, весела Коледа!

— Мигел! Не те очаквах.

— Е, приятелю, това е времето през годината, когато по традиция хората си разменят подаръци. Това е за теб.

Алекс взе пакетчето и промърмори:

— Поставяш ме в неловко положение, защото нямам подарък за теб.

— Напротив, мисля, че имаш. Десет хиляди долара.

Алекс разкъса опаковъчната хартия.

— Мили боже, нали не се бързикаш? Нямах представа, че си свършил.

В картонената кутия лежеше шишенце със завиваща се капачка, три четвърти пълно с фини снежнобели кристали.

— Малко повече от девет грама — гордо обяви Сифуентес.

— Божичко! Това е значително количество.

— Да, Алекс, защото съм много добър химик. Освен това си скъсах задника от работа. Имам метод, който дава много добри реколти. Създадох най-стабилната от изомерните форми — с вариращ геометричен изомеризъм и преходни функционални групи^[2]. Ето структурата. — Той извади сгънат лист от джоба си.

Алекс беше поразен.

— Невероятно. Това наистина е невероятно. Мигел, нямам думи, за да ти благодаря. — Премигна няколко пъти, за да спре сълзите, и добави:

— Приятелю, знаеш ли, че ми спаси живота?

— Разбира се — изкиска се Сифуентес. — Виж, трябва да бързам. Жена ми ще ме убие. Прекарах цяла нощ в лабораторията, за да пречистя течността.

Алекс го помоли да изчака минута, втурна се в кабинета си, дръпна чекмеджето, за да извади чековата книжка. Ножът за отваряне на писма беше там. Острието му беше достатъчно бляскаво, за да отрази черните му очи.

Той внимателно го докосна и помоли баща си да почака.

На по-малко от два километра от лабораторията Сайръс се намираше в кафене на Бруклин авеню и нервно поглеждаше часовника

си, изпълнен с трепетно очакване като юноша. Беше седнал на хубава топла маса на завет от вратата и отпиваше от чаша прясно сварено кафе. Емили закъсняваше само с няколко минути, но Сайръс започна да се пита дали не му е вързала тенекия.

Когато дойде, беше добре опакована срещу студа, а лицето ѝ се криеше в голям шал. Тя го разви, докато крачеше към масата, разкривайки почервенелите от студа бузи. Докато се наместваше на седалката в сепарето, тя му каза „здрости“ и обясни, че ще остане малко с палтото си, за да се стопли.

— Жесток студ — съгласи се Сайръс.

— На мен винаги ми е студено — оплака се тя. — Вероятно се дължи на южняшката ми кръв.

Когато ѝ сервираха капучиното, вече беше свалила ръкавиците и палтото и разговорът им за времето беше приключил.

— Радвам се, че успяхме да се срещнем.

— Съжалявам, че уреждането отне толкова време. Една от колегките в болницата си счупи крака. Наложил се да я замествам.

Той я наблюдаваше как разбърква кафето си и отпива. Когато остави чашата, на горната ѝ устна се беше появило малко мустаче от пяна, което го накара да се усмихне.

— Вижте — започна той, — трябва да ви се извиня.

— За какво?

— Затова че когато се запознахме, ви се озъбих. Не беше хубаво.

— Господин О’Мали, няма нужда да се извинявате.

— Напротив, трябва. Реакцията ми беше подобна на коленен рефлекс.

— Въпреки това е напълно разбираема.

— Така ли смятате?

— Няма нищо по-тежко от това детето ти да е болно. Нищо. Тогава правилата на цивилизацията законно могат да бъдат отменени.

Той се усмихна на защитата ѝ.

— И за колко време?

— Е, в никакъв случай завинаги. — Тя се засмя. — Не, съвсем сериозно, смятам, че щеше да е по-добре, ако вие и бившата ви жена бяхте взели заедно решението аз да ви консултирам по случая на Тара. Обаче вие бяхте заслепен.

— Така е.

— Как е тя?

Той потърка ръце — наскоро беше възприел този жест от нерви, но спря наред движението, когато видя, че тя го беше забелязала.

— Всеки ден избледнява по малко като стара снимка, оставена на слънце. Губим я.

Не искаше да плаче, но очите му засмъдяха. Тя му показва съчувствието си, като протегна ръка и я сложи върху неговата. Беше кратък жест, обаче усещането на тези три хладни пръста върху голата му кожа беше странно успокоително.

Нейните сини очи също се бяха навлажнили.

— О, толкова съжалявам — каза тя. — Толкова сладко дете. Направо ти къса сърцето.

„Не се преструва — помисли си той. — Тя също обича моето малко момиченце.“

— Не искам да я пусна да си върви — прошепна той.

— Знам.

Сайръс отмести очи и насочи погледа си към един автобус, който минаваше по улицата отвън. Напълни дробовете си на пресекулки с въздух и издекламира:

*Това годишно време виждаш в мен,
когато зъзнат тук-таме листа
и пее само вятърът студен,
където птици свиреха с уста.
Във мен ти виждаш онзи тъжен час,
когато гасне слънчевият зрак,
и тоя свод, отнет сега от нас,
като смъртта забулва всичко в мрак.^[3]*

Тя го погледна въпросително и промълви:

— Хубаво е. Какво е?

— Шекспир. Седемдесет и трети сонет, ако не ме лъже паметта.

— Агент на ФБР, който цитира Шекспир?

— В университета следвах литература. Искам да кажа, преди да напусна.

— Вие сте интересен мъж, господин О'Мали.

— Имаш ли нещо против да ме наричаш Сайръс?

— Не, стига ти да ми казваш Емили.

— Дадено. — Той изчака малко, преди да попита: — Можем ли пак да се срещнем?

Тя се усмихна, но поклати глава.

— Не, Сайръс, не мисля.

— Виждаш ли се с някого?

— Виждам се с дъщеря ти. Тя ми е пациент!

— Не познавам правилата в тази област — призна той. — Ако се срещаме, това би ли нарушило някакъв поведенчески канон?

— Да — отговори тя тихо.

— Е, не бих искал да върша някакво нарушение. Би ли се съгласила да прием отново кафе през новата година? Това добре ли е?

— Направо е прекрасно — отговори тя с бляскащи очи.

Той поиска сметката.

— Познаваш ли невролог на име Алекс Уелър? — попита неочаквано.

— Разбира се — кимна тя. — Той е от служителите в Детската болница. Виждала съм името му в болничното досие на Тара. Наблюдаваше я заради нейните пристъпи. Защо питаш?

— От чисто любопитство. Какво знаеш за него като човек?

— Почти нищо. Не сме близки. Изглежда ми добър професионалист. Виждала съм го само веднъж извън службата.

— Кога беше това?

— Преди няколко години ме покани у тях, след като чу една лекция, която изнесох за модерните гледни точки в книгата на Кюблер-Рос „За смъртта и умирането“. Има отдавна действащ салон.

— Дружеството „Уроборос“.

Тя сбръчка чело.

— Значи си чувал за него.

— Какво мислиш за това дружество?

— Честно казано, не ми хареса. Стори ми се малко зловещо, прекалено откачено за моя вкус. Донякъде хипарски подход към смъртта. Когато бях там, не правиха нищо, но мисля, че използват наркотици, за да изпаднат в групово променено съзнание. Бррр, това не е за мен.

— Смяташ ли, че тип като този трябва да лекува деца?

Тя стана и започна да си облича палтото.

— Не бих го съдила въз основа на бледата ми представа за неговите занимания извън работно време. В болницата се ползва с много добро име. Защо е този интерес?

— Просто питам — отговори Сайръс. — Той се явява нещо като мой радарен екран.

— Какво е това? — попита Джеси.

— Познай — усмихна се Алекс.

Беше я изненадал, като се прибра рано. Тя тъкмо чистеше с прахосмукачката килимите, когато той се промъкна тихо, дръпна шнура от контакта и успокои уплахата ѝ с мечешка прегръдка, която превърна писъците ѝ в радостен смях.

Заведе я до кухненската маса, отгърна малко от червената опаковъчна хартия и разкри купчинка бели кристали. Едно кихане и щяха да се разпилеят.

— Да не е твоят уроборос-химикал?

— Точно така.

— Божичко, Алекс — възкликна тя слисана, — опита ли го вече?

— Още не.

— Кога?

— Сега, ако ти ми бъдеш ангел хранител.

— Разбира се, че ще бъда. Колко ще вземеш?

— Прилича на уравнение с много неизвестни. Има толкова много променливи. Моето изчисление обаче показва, че половин милиграм е равен на течната доза.

— Ще има ли достатъчно и за мен, когато свършиш? — попита тя с очакване в гласа.

Той извади друго червено пакетче от джоба си.

— Нима бих оставил моя ангел пазител на сухо?

Тя го целуна и с вкуса на намазаните ѝ с блясък устни той облиза купчинката кристали от хартията, и я поведе за ръката към спалнята.

[1] Мол — мерна единица за количество вещество, съдържащо толкова структурни единици, колкото атома се съдържат в 12 г

въглерод. Пикомолът е единица вещество равна на една трилионна част от мола. — Б.пр. ↑

[2] В органичната химия функционалните групи са специфични групи атоми или връзки в молекули, които носят отговорност за химическите им реакции. — Б.пр. ↑

[3] Шекспир. Сонети. С. 1972. Прев. В. Свинтила. — Б.р. ↑

18.

Сърцето му радостно заблъска. Всичко беше както преди: плуването, тунелът, светлината, светлозелената местност, гъргоренето на светлинната река.

И ето ти го него — Дики Уелър с червеното кепе, който му махаше както преди, с всеки жест го викаше при него.

Радостта на Алекс, когато стъпи на първия гладък камък в реката, беше направо съкрушителна. Въпреки шума на носещата се бързо река, чу развълнувания глас на баща си да го подтиква. В средата на реката Алекс погледна отвъд Дики, търсейки онова присъствие на хоризонта. Имаше намек за другостта — не толкова силен, колкото си го спомняше, но определено имаше нещо там — нещо удивително, нещо божествено. Трябваше да стигне по-близо.

Ала въпреки жалните призови на баща му и неговия собствен неустоим подтик да стигне до другия бряг, на половината път краката му сякаш пуснаха корени. Нищо не можеше да направи. Никакво физическо или психическо усилие, колкото и да беше голямо, не му помогна да вдигне крака си от камъка за стъпване и да го премести на следващия.

И тогава изведнъж изпита противното и безсилно усещане, че го дръпват назад, надалече от реката, надалече от зеленината, обратно в тунела и обратно на неговото легло — където се събуди, дишайки тежко.

— Алекс — възкликна Джеси, — всичко свърши! Ти се върна! — Беше го прегърнала и той усети горещия ѝ дъх по лицето си.

Започна да плаче, предавайки се на свършената смесица от радост и скръб.

— Нищо не беше се променило... — заекна. — Баща ми беше там... реката... но...

— Но какво „но“?

— Джеси, беше удивително. Не мога да кажа, че не беше... ала не можах да стигна до другия бряг. Не можах да почувствам силата на

онова присъствие отвъд хоризонта. Беше все същото, но отслабено няколко степени. Божичко, не ме разбирай погрешно, беше велико, направо безумно велико!

Той изпи чаша студена вода на няколко спазматични глътки, оставяйки разлятото да се стича надолу по брадичката и гърдите.

— Гладен ли си? — попита тя грижовно.

Той поклати глава.

— Може ли да взема моята доза сега?

Той я целуна по челото.

— Искаш да видиш баба си, нали?

— Ужасно.

Той се надигна от леглото.

— Дай ми минутка да се съвзема. След това е твой ред.

Той я милваше по ръката, когато клепачите ѝ премигнаха и тя затвори очи. През цялото ѝ пътуване той поддържаше осезателен контакт с нея. Лицето ѝ беше прозорец. През него можеше да зърне какво преживява: оживлението, докато се носеше през тунела, удоволствието от излизането в другото измерение, екстаза пред реката, утехата от виждането с нейната баба и накрая шока да те издърпат назад по целия път до тяхното легло. Беше навън в продължение на по-малко от половин час. Докато той беше под въздействието на кристалите, неговият усет за време беше напълно объркан. Нямаше да се изненада, ако се окажеше, че пътуването му е продължило само секунда или пък цяла седмица.

Видя как клепачите ѝ започнаха да се вдигат и побърза да се нагласи така, че да може да види лицето му. Усмихна ѝ се, когато тя го разпозна, и леко я целуна по устните.

— Здравсти — поздрави я Алекс.

— Здравсти.

— Добре ли си?

Тя кимна.

— Алекс, с мен се случи същото. Не можах да се приближа достатъчно. Тя искаше да ида при нея, но аз не можах.

— Знам.

— Беше невероятно, но не като последния път. Последният път беше по-добре, но въпреки това и сега не беше за изхвърляне.

Тя заплака. Алекс я прегърна здраво, за да я утеши, и прошепна в ухото ѝ:

— Скъпа, не се тревожи. Вече си у дома.

Тя затвори очи и отговори с тъга:

— Не, Алекс, не съм. Там беше моят дом.

Първият сериозен пробив в случая дойде от работа на терен. Идеята на Сайръс беше много проста: знаеха вероятните дати, на които са извършени убийствата. Макар да не бе заподозрян — доказателствата бяха твърде малко — Алекс Уелър беше съмнително лице. При всеки от тези случаи той беше удобно регистриран на пропуска в неговата лаборатория. Ако е имал обаче възможност да се измъкне и да намира проститутки в Саутенд, да ги убива и да изхвърля трупове им? Човек не прави подобни неща пешком. Сигурно е използвал кола.

В кабинета на Авакиян имаше трипод с картата на Бостън. Възможните маршрути от района на болниците и лабораториите в „Лонгуд“ бяха отбелязани в червено, а разположението на частни или обществени камери за видеонаблюдение беше отбелязано с карфици с черни глави. Един от помощник-прокурорите на Бостън осигури призовки за всеки оператор на камери за видеонаблюдение, покриващи съответните маршрути през въпросните ноци. В резултат разполагаха с цял Еверест от записи.

Нямаше никаква възможност за минаване по допирателната. С помощта на отдела за моторни превозни средства Сайръс започна да проверява за автомобила: човешкото око трябваше да изгледа стотици часове видеозаписи в търсене на бяла лимузина „Хонда“, каквато беше колата на Алекс Уелър. Ако намереха подобен автомобил, трябваше да има скрийншот, с който да се удостовери регистрационната табелка на Уелър.

Сайръс накара Майнът да подпише искане за временно наемане на неколцина пенсионирани специални агенти. Така за скромно дневно възнаграждение двама пенсионирани агенти на бостънското бюро

седяха по цял ден в затъмнена стая, пиеха кафе и гледаха затъпяващи черно-бели записи, на които се виждаха нощните улици.

Два дни след Коледа Хилмън се беше вторачила в записа от камерата на покрива на паркинга на болницата „Бет Израил“. Тя натисна стоп бутона, за да си капне малко визин в очите. Когато избърса потеклия от очите ѝ излишък с хартиена носна кърпа, забеляза половин бяла кола в рамката на екрана. Натисна бутона за забавени кадри и натисна отново паузата, когато се показва задната част на колата.

— Тим — изпищя. Нейният партньор по видео едва не падна от стола, но скоро се съгласи, че става дума за задницата на бяла „Хонда Акорд“ и че три от числата на регистрационната табела се виждаха ясно. Това беше колата на Уелър. Датата беше 23 октомври. Часът — 1:18 сутринта. Тази нощ беше убита Карла Гослинга.

На следващия ден Сайръс и Авакиян се появиха без предупреждение в лабораторията на Алекс. Ако не беше там, щяха да го потърсят на домашния му адрес в Кеймбридж. Сайръс търсеше елемента на изненадата, за да го хване неподготвен.

Франк Сако миеше стъкларията в една от мивките и когато отвори вратата, държеше в една от ръцете си кърпа. Той буквално изръмжа, когато ги видя, и им каза да почакаат, защото началникът му бил в задната част на помещението.

Тримата мъже изпълниха кабинета на Уелър до пръсване — всеки от тях имаше усещането, че останалите изсмукват въздуха от помещението. Сайръс и неговият партньор останаха прави, докато Алекс, седнал зад бюрото си, се беше вторачил в тях с предпазлив и подозрителен поглед. Авакиян се протегна да затвори вратата, но Алекс обяви, че няма нищо против да остане отворена. Макар Сако да беше наблизко, Авакиян само сви рамене и остави вратата открената.

— Искаме да поговорим за нощта на 23 октомври — започна Сайръс.

— Какво за нея?

— Казахте ни, че цяла нощ сте работили тук, в лабораторията.

— Щом съм ви го казал, сигурно е така, но трябва да проверя отново в работния си календар. За подобни неща нямам фотографска памет.

— Хайде, проверете — подкани го Авакиян.

Алекс въздъхна и отвори календара в настолния компютър. Няколко кликания с мишката и накрая обяви безстрастно:

— Да, тази нощ съм работил тук.

— Цяла нощ? — попита Сайръс. — Без да излезете дори веднъж от лабораторията?

— Цяла нощ. Бях заложил експеримент.

— Тогава как ще обясните това? — Сайръс извади снимка на колата на Уелър на ъгъла на Бруклин авеню и улица „Френсис“ с дата и час на нея.

Алекс се зае да проучва снимката и докато го правеше, Сайръс изучаваше лицето му. Като се изключи сбръчканото чело, лицето му не издаваше нищо.

Накрая Алекс обяви:

— Страхувам се, че нямам никакво обяснение.

— Това вашата кола ли е?

— Да, както изглежда, е моята.

— И паркирате в паркинга на факултета на Лонгуд авеню?

Алекс кимна.

— На следващия ден, когато си тръгнахте, колата там ли беше? — продължи да го притиска Авакиян.

— Предполагам — отговори малко уморено Алекс. — Не си спомням да я е нямало.

Сайръс се наведе над бюрото и взе снимката от ръката на учения.

— Тогава нека ви попитам отново? Как си обяснявате тази снимка? — Беше започнал да тържествува. Беше само на крачка от възможността да задържи колата за пълно криминологично изследване.

Алекс си пое дълбоко дъх и явно се готвеше да повтори глупавото си твърдение, когато Сако надникна в стаята.

— Извинете, че подслушвам — каза той със силния си градски акцент. — Без да искам, чух казаното. Алекс, не си ли спомняш? Това беше вечерта, когато взех колата ти в Ревийър, за да ти оправя спирачките.

Лицето на Алекс се проясни.

— Да, сега си спомних. Благодаря, че подслушваше. Обикновено това не е добродетел, но при създалите се обстоятелства излезе такава.

— Ти какъв си — лабораторен техник или автомеханик? — попита раздразнено Авакиян.

— Оправям се с колите — усмихна му се в отговор Франк, показвайки всичките си зъби. — Така изкарвам по нещо допълнително.

— Можете ли да докажете думите си? — настоя Сайръс.

Франк сви рамене.

— Мисля, че в гаража ми още са оригиналните накладки на хондата и спирачните дискове. Искате ли ги?

— Да — потвърди с горчивина Сайръс.

Когато агентите на ФБР си тръгнаха, Алекс повика Франк в кабинета си.

— Благодаря ти!

— Няма защо.

— Защо го направи? Оправих спирачките през септември.

— Ти си направил много повече за мен. Така че забрави станалото.

— Тези типове са ме погнали заради...

Франк махна с ръка, за да го прекъсне.

— Няма защо да ми обясняваш.

— Обичам те за това — каза топло Алекс. — Длъжник съм ти, приятелю.

Франк се усмихна леко.

— Сигурен съм, че ще намериш начин да ми се отблагодариш.

19.

Навечерието на новата година се оказа зверски студено. Вечерта започна да вали сняг — първите няколко едри снежинки скоро се превърнаха във вихрушки — тънките предходници на истинска северозападна буря. Докато вятърът се усилваше през нощта, снеговалежът не изоставаше и на сутринта беше натрупало доста, а бурята едва започваше. В целия град планове на хората за вечерта се променяха. Намерението да се посрещне Нова година вкъщи беше всеобщо.

Тази вечер Авакиян осъществи чиста проба замяна в предградието, изпращайки четиринайсетгодишната си дъщеря да се прави на детегледачка у съседите, като покани двойката, за да пият мартини и да гледат стари филми.

Емили Фрост беше заявила доброволно да бъде на повикване в психиатричното отделение на Детската болница. Не го смяташе за някаква особена жертва. Не пиеше алкохол, в Бостън имаше само няколко приятели и не се беше отказала от никакви особено вълнуващи планове за вечерта. Нейната съквартирантка, хирург педиатър, беше заминала за Ню Йорк, за да се види с родителите си, и така апартаментът се оказа на разположение за Емили. Тя закачи своя пейджър на колана и седна на удобното кресло с книга. Наскоро у нея се беше зародил интерес към сонетите на Шекспир и тя с лекота се прехвърляше от един на друг, докато навън се сипеше сняг.

Заради вихрушката Мериън и Марти се отказаха от планове си да отидат вечерта на ресторант, а и Тара беше вдигнала една идея по-висока температура. Мериън се суетеше, проверяваше всеки час температурата на момичето, но то изглеждаше добре. Марти се опитваше да убеди жена си да не подлага всички на тежкото изпитание да пътуват в бурята до спешното, освен ако не е абсолютно необходимо.

Сайръс беше в своя градински апартамент, проправяйки си с постоянство път из опаковка от шест бири. Както обикновено, през

тънките стени на жилището се просмукваше бразилска музика и той използваше Бах като противоотрова. Екранът на телевизора беше черен — такъв го предпочиташе през по-голямата част от времето. Книгата му за тази вечер беше „Крал Лир“ — любимата му трагедия. Толкова пищна в своите метафори, че смяташе за възможно да поеме част от неговото собствено отчаяние. Той стигна до познат пасаж:

*За боговете сме като мухи за буйните момчета;
убиват ни за тяхно удоволствие.*

Затвори книгата и потърка очи с пръсти.

„Това ли сме всички ние — помисли си Сайръс. — Мухи за буйните момчета? Няма ли по-хубава рима или причина? А Господ? Каква е неговата цел? А ако Той има някакъв велик план, каква може да е причината за болестта на Тара?“

Това беше против неговите най-светли убеждения, но може би истината беше мрачно проста: съдбата не е нищо повече от случайност. Бог беше артефакт, направен от човека, за да дарява лъжливи надежди. Няма никакъв велик архитект. Неговата малка Тара беше просто муха, плесната от буйни момчета. Тя бръмчеше яростно на прозоречния перваз с едно счупено крило и се опитваше да остане жива.

Алекс и Джеси се бяха излегли удобно върху покривката на тяхната спалня. И двамата бяха изпълнени с нетърпеливо очакване. Алекс щеше да тръгне пръв, после Джеси — охотни участници във великия експеримент да се открие точната доза на съединението уроборос. Ако половин милиграм ги превеждаше само до средата на реката, може би цял милиграм щеше да ги отведе още по-нататък. Това обаче не се случи. Увеличаването на дозата не ги отведе по-нататък от средата на реката.

Тогава се опитаха да увеличават отново и отново дозата, докато два и половина милиграма не доведоха Алекс за няколко часа до безпомощно състояние. Джеси беше прекарала трескава нощ, проверявайки неговите жизнени показатели, питайки се дали не трябва

да повика линейка, но не го направи от страх, че ще бъдат разкрити и повече никога няма да могат да вземат от наркотика.

Когато най-накрая се свести, той каза, че въпреки дългото му отсъствие преживяването е било същото. Със сигурност удивително и прекрасно, но в никакъв случай по-добро, отколкото с по-ниските дози, и много по-малко екстатично, отколкото първите им преживявания с пречистената течност.

Затова си създадоха модел, в който вземаха само малки количества — по половин милиграм на сеанс, и всяко пътуване беше удивително. Никога не им омръзваше. Когато се връщаха, единственото, за което можеха да говорят, за което можеха да мислят, беше следващият път, следващият път и отново следващият път.

Това обаче не попречи на Алексовото съзнание да продължи работата си.

Естественото съединение беше по-добро от синтетичното и колкото по-млад бе „донорът“, толкова по-пълно бе преживяването.

Трябваше да свърши още работа. Имаше нужда от нови проби, от по-млади „донори“. Най-глупашки беше сметнал, че може да спре с убийствата, че направеният от човека химикал ще бъде достатъчен. Е, беше сбъркал. Трябваше да следва пътя на науката.

И в навечерието на Нова година му хрумна най-черната от всички възможни мисли.

„Аз съм педиатър.

Всеки ден виждам безнадеждни случаи... деца, които ще умрат...

Мога да им помогна да се озоват на по-хубаво място.“

Сети за едно точно определено дете. Малко красиво момиченце, на което не можеше да се помогне. Малко момиченце, чийто баща го преследваше и се опитваше да попречи на най-важното научно изследване на всички времена.

Тара О'Мали.

Джеси го повика по име и го върна в действителността. Той отвори уста и я остави нежно да пусне кристалите върху езика му. Щеше да започне новата година с едно радостно пътуване до отвъдното — за още време, до болка прекрасно време с Дики Уелър.

20.

В коридора имаше купчина ботуши и обувки сред увеличаваща се локва от разтопен сняг. Алекс нервно прелиташе от човек на човек във всекидневната, прекарвайки по минута-две с всеки. Редовните посетители бяха дошли: Дейвис Фокс, Артър Спенгълър, Лари Гелб със своята млада приятелка Лили, Франк Сако, Ерика Парис.

Спенгълър се наведе към него толкова близо, че Алекс успя да подуши ментата и миризмата на тютюн за лула в неговия дъх.

— Алекс, сигурен съм, че тази вечер си приготвил нещо за нас. Началото на новата година и всичко останало. Трябва да ти призная, че нямам сили да понеса още някоя лекция за архетипи.

— Ще видим — отговори Алекс. — Не обичам да те разочаровам.

Спенгълър му каза да не бъде толкова шибано тайнствен, но Алекс забеляза някой да влиза и остави професора да се чуди.

За негова радост Сам Родригес беше дошъл отново. Той потупа младият мъж по гърба.

— Радвам се да те видя, друже.

— Реших да опитам още веднъж — подхвърли младежът, докато гледаше към закръгления задник на Ерика.

— „Уроборос“ или Ерика? — поинтересува се Алекс.

— И двете, човече — изкиска се Сам.

— Чудесно, радвам се, че си тук. Джеси е в кухнята. Тя ще ти уреди нещо за пиене.

В осем часа Алекс помоли всички да заемат местата си на възглавниците в техния традиционен кръг. Бяха дошли четиринайсет души. Той застана до тяхната възглавница и намигна на Джеси — двамата споделяха обща тайна.

— Честита Нова година на всички! — избоботи. — Надявам се, че сте прекарвали чудесно празниците и така нататък, и така нататък. Мисля, че за нашата малка група тази година ще е интересна, защото ще бъде година на пробив. Започваме още тази вечер. — Той направи

пауза за по-голямо въздействие и огледа помещението, осветено от свещи. Остана доволен, че всички бяха насочили вниманието си към него. — Всички ние споделяме един общ интерес: да разберем как нашият живот се вписва в по-голямата картина. Дали нашият промеждутък, нашето време на земята между раждането и смъртта, е всичко? Знаете какво мисля по този въпрос. И всеки от присъстващите, който е имал преживяване близо до смъртта, е на същото мнение. Ние смятаме, че има още нещо. Наречете го както искате: задгробен живот, рай, отвъдното. Обаче ние стигаме до това разбиране не чрез религия или доктрина. Ние сме стигнали до него, защото някои от нас имат, а всички сме чели и разговаряли за тях, променящи живота преживявания, които водят до едно пронизателно заключение. Знаете, че тук, в нашия салон, сме споделяли тези преживелици, изучавали сме колективното безсъзнателно на Юнг, свещени текстове, митове, научната литература в областта — всичко, което би могло да ни приближи до отговорите. Аз бях зает с активно проучване на различни вещества, които да ни отведат по-близо до линията между живота и смъртта, за да можем да хвърлим поглед на онова, което лежи отвъд. Бих казал, че тези химикали бяха груби, дори примитивни: ЛСД, салвия, ДМТ, кетамин. Вярно, че се позабавлявахме, но преживяванията, които имахме, бяха толкова разнообразни, толкова хетерогенни, че според мен те са лъжливи приближения към преживяването близо до смъртта. Е, приятели мои, тази нощ всичко това ще се промени.

Артър Спенглер не можеше повече да се сдържа.

— Алекс, по дяволите, говориш толкова префърцунено. Казвай направо какво имаш?

Алекс се засмя и изчезна за малко в спалнята. Когато се върна, държеше бокал със столче, пълен с тънки тръбички от шарена опаковъчна хартия — всяка от тях беше запечатана с насукани краища. Този начин на пакетиране беше идея на Джеси и на него много му допадна. Елегантни, тънки сламки, пълни с неговите кристали.

— Ето. Това е, което имам.

— Чудесно, а какво е? — попита Гелб.

— Аз го наричам съединението уроборос. Мнозина от вас знаят, че в моята изследователска работа търся биологичната основа на преживяванията близо до смъртта. Мисля, че я открих. Това е

природен мозъчен химикал, произвеждан в изобилие в мига на смъртта. Изглежда е общ за няколко вида бозайници.

Франк Сако изглеждаше изненадан и едва ли не обиден. Алекс можа да прочете разочарованието по лицето му, че го е държал в неведение за експериментите, провеждани в неговата лаборатория.

Сам Родригес възпитано вдигна ръка, все едно е в клас.

— А при хората?

Алекс запази безизразна физиономия, докато си мислеше: „Да, човече, и при хората“, но отговори:

— Сам, това би бил много труден за провеждане експеримент, освен ако не се предложиш за доброволец. За да бъде изолиран този химикал, ще трябва да лишим човешкия мозък от кислород, както аз правех с животните. Би било трудно това да се прекара през Съвета по етика! След като казах това, трябва само да добавя, че виждате пред себе си двама души, които са опитали този наркотик и днес са тук, за да говорят за преживяването си. — Алекс покани с жест Джеси да стане. Когато се изправи до него, той я прегърна през рамото. — Ние двамата го използваме вече няколко седмици. Можем да кажем откровено, че преживяването е върховно. С нищо не може да се сравни. С нищо.

Джеси кимна.

— Дори не мога да опиша колко е красиво.

Спенгълър продължи да разиграва нетърпение.

— Е, Уелър, на какво наподобява? Разкажи повече подробности.

— Сега ще ви обясня защо няма да направя нищо подобно. Защото имам достатъчно за всеки от вас. Ако искате да го опитате, ние с Джеси ще останем трезви и ще се грижим за вас. Когато свършите с пътуването, ще сравним впечатленията си. Не желая да ви повлияя с внушения.

— Колко време отнема пътуването? — попита Ерика.

— При Джеси и мен, с дозата, която днес ви предлагам, продължи по-малко от час. Обаче трябва да знаете, че започва много бързо.

Заваляха въпроси за безопасността, за страничните ефекти и други подобни.

Алекс търпеливо изслуша притесненията им и ги увери, че няма да ги лъже. С готовност призна, че двама души не са много за анализ

на въздействието. Но той и Джеси не са имали никакви неприятни странични ефекти, макар че са вземали и по-големи дози от веществото. Все пак заяви, че не може да даде никакви гаранции. Винаги съществува риск. Всеки трябва да приеме това — но си струва да му се доверят, продължи той, пътуването си заслужава риска. Всеки, който се страхува или притеснява, да не взема от наркотика, а да помага при наблюдението на хората, които са взели. Помоли всички да пазят тайна каквото и да се случи, както са правели винаги, когато са вземали наркотици за развлечение.

Той обиколи кръга, за да пита лично всеки от членовете на салона дали ще участва или не. Спенгълър продължаваше да проявява детинско нетърпение. Гелб с мрачно съмнение на лицето заяви, че ще участва, и приятелката му Лили послушно го последва. Ерика и Сам също бързо взеха решение да се включат. Върджиния Тинли, адвокатката по патентно право, на висок глас обсъждаше сама със себе си плюсовете и минусите. Тя се страхуваше от всякакви лекарства и наркотици, дори от аспирин, но беше една от онези сред тях с истинско преживяване близо до смъртта. Беше се случило в кабинета на личния ѝ лекар след инжекция. Бе развила силна анафилаксия^[1] и сърцето ѝ спряло. Тя си спомняше, че започнала да се рее и влязла в тунел, напред се виждала светлина и за пръв път в живота си се почувствала щастлива, но разказът ѝ стигаше само дотук. Била успешно съживена и се върнала дълбоко убедена, че в случилото се има някакъв по-дълбок смисъл. Сега изненада всички, когато спря да спори със себе си, погледна Алекс в очите и каза „да“.

Дейвис Фокс също ентусиазирано се включи. Когато Алекс стигна до Франк, младият мъж кимна в знак на съгласие, но не пропусна да подхвърли ядно:

— Алекс, направо не мога да повярвам, че си крил от мен. Все пак работим заедно.

Без да отговаря, Алекс запази усмивката на лицето си, но си помисли: „Не, Франк, ти работиш за мен и май беше грешка да те набърквам в «Уроборос»“. На глас отговори:

— Съжалявам, приятелю. Беше един от онези секретни проекти, но скоро ще научиш повече.

От всички присъстващи се отказаха трима души: един затворен кореец, студент в Масачузетския технологичен институт, един

архитект, чиято жена щеше да ражда другата седмица и той постоянно проверяваше екрана на айфона си да не са започнали родилните мъки, и един преподавател по анатомия в Медицинското училище „Тъфт“, който не можеше да преодолее страха си да приеме непознато вещество.

Алекс весело обяви неучастващите за фелдшери и ги разпредели така, че всеки да наблюдава двама или трима души.

След това намали музиката още, а Джеси обиколи, за да провери дали свещите са на безопасни места. Едва тогава, като върховен жрец, който поднася свещена жертва, той започна да обикаля кръга, позволявайки на всеки да си избере тънка хартиена сламка от чашата.

— Уелър, какво се прави с това? — попита Спенгълър, докато душеше хартиената тръбичка.

Алекс се обърна към групата, за да им даде указания:

— Развийте единия край и изсипете съдържанието на езика си. Внимавайте. Вътре има само малко количество кристали. Малко киселеят, но поносимо, те ще се разтопят, когато ви се допрегльща, преглътнете ги и готово.

Никой от присъстващите не искаше пръв да потегли. На слабата светлина от свещите всички се бавеха, въртяха хартиените цилиндърчета в ръце и се озъртаха, за да видят какво правят другите.

Сам Родригес, на когото му писна от нерешителността на групата, не издържа.

— По дяволите — промърмори, разви края на своята синя хартиена сламка и изсипа съдържанието върху езика си. След като преглътна, обяви: — Малко на киселяват подобно на друпс. Всички, които не вземат веднага дрогата, са страхливци!

После скръсти ръце на гърдите и се огледа предизвикателно.

Един по един участниците последваха неговия пример, изпразниха хартиените цилиндърчета в уста и преглъщаха. Джеси обикаляше и им поднасяше чаши със студена вода, за да отмият киселия вкус, а участващите, които щяха да играят ролята на фелдшери, заеха местата си зад своите подопечни. Алекс нежно прошепна на Джеси, че техният ред ще дойде по-късно.

Щеше да помни следващия час до края на живота си.

Никога не забравящ ролята си на учен, той започна да записва колкото може повече подробности, но задачата му скоро стана

неизпълнима. С девет участници имаше твърде много точки във времето и прекалено много наблюдения за отбелязване. Времето до първото потрепване на клепачите, до полягането, честотата на пулса, дихателната честота, реакцията на зениците, изражението, помръдването, случайно отронени думи, стенания и въздишки. Освен това трябваше да успокоява тримата нови фелдшери, че всичко е наред, че хората, лежащи на пода като мъртви, са добре, че всичко ще мине добре. Корейката се разплака и Джеси трябваше да прекара повече време с нея, за да я успокоява, вместо да наблюдава своите трима подопечни: Гелб, неговото гадже Лили и Върджиния, чиито очила с дебели стъкла като по чудо си оставаха на мястото през цялото време.

Алекс се интересуваше особено много от техните лица, старателно се опитваше да разчете какво става в умовете им по формата на устата, бръчките по челото, влагата в очите. През по-голямата част от времето Сам се усмихваше дяволито. Ерика изглеждаше умиротворена, но постоянно потрепваше с леки движения — приличаше на спящо кученце. На лицето на Гелб беше застинало въпросително изражение — не твърде различно от обичайното му. По гладките бузи на Лили, сгушена до Гелб, се стичаха сълзи. Върджиния го притесняваше повече от всички останали. Пулсът ѝ се беше ускорил до 140, тя дишаше тежко и плитко, а от устата ѝ се отронваха стенания, но не от болка, а явно от удоволствие.

— Божичко — прошепна той на Джеси полу на шега. — Джини май скоро ще свърши!

Ала нейните първични реакции не отслабнаха след кулминацията, а си останаха напрегнати и на същото равнище, което накара Алекс нервно да проверява жизнените ѝ показатели. Четиридесет минути след началото на пътуването той се оплака от продължаващата ѝ тахикардия.

— Джеси, ще ми се да можеш да ѝ щракна ключа — прошепна. — Това е твърде много за нея. Започвам да се тревожа.

Малко преди да мине цял час, хората започнаха да се връщат от пътуването и премигвайки, се озоваваха обратно в хола на Алекс. Той отчаяно се опитваше да записва времето на пробуждане и реакциите им в момента на връщане в действителността, докато през цялото време стоеше на колене до Върджиния и се притесняваше за нея. Тя

все още беше някъде много далеч, но пулсът ѝ, макар и ускорен, не беше слаб. Оставаше си силен и равномерен, а и цветът ѝ беше нормален.

Сам, който пръв потегли, се върна първи. Събуди се с изненада в очите, опита се да стане, но краката му не го държаха, и той се тръшна обратно на възглавницата. Блуждаещите му очи откриха Алекс, който по-късно щеше да го подиграва, че първите му думи са напълно прозаични.

— Мамка му, човече... Мамка му! — След това младият мъж покри лице с длани и гърдите му започнаха да се повдигат и спадат тежко.

Джеси бързо се приближи до него и започна да масажира гърба му с ръба на дланта, успокоявайки го, като повтаряше тихичко:

— Знам, знам...

Следващият беше Гелб. Този човек имаше постоянното излъчване на немирник, досущ котка, която току-що е излапала канарчето. Той се събуди изведнъж и инстинктивно протегна ръка за Лили, която още не беше дошла на себе си.

— Лили! — изкрещя той. — Събуди се! Видях се с мама! Лили, чуваш ли? Майка ми беше там!

Алекс отиде при него и го хвана за ръката.

— Лари, тя скоро ще се върне. Дай ѝ още няколко минутки.

— Алекс, за бога, никога през живота си не съм преживявал нещо подобно.

— Да, знам. Ето, пийни малко вода. Скоро ще поговорим. Изчакай Лили. Бъди при нея, когато се събуди.

Следващата беше Ерика, която хълцаше радостно. След това Спенгълър, който имаше замаян вид. Дойде ред и на Франк, който очевидно се сдържаше, за да избегне публичното показване на чувства. Последва го Патриша Корниш — млада преподавателка от Бостънския североизточния университет. Подир нея дойде ред на Вик Пай, студент от Харвардското училище по теология, и Стив Махади — преподавател по естествени науки от Бостън. Всички, освен Върджиния бяха отново в съзнание и помещението ехтеше от възклицания: Божичко! Майчице божия! Майка ми! Моят брат! Баща ми! Видяхте ли? Там имаше река! Удивително! Нямах представа! Алекс, направо не е за вярване!

Върджиния беше останала последна. Докато Джеси и останалите трима фелдшери се грижеха за нуждите на събудилите се, Алекс си върна при нея и мълчаливо се помоли, тя да се върне. И наистина, след час и четвърт от заминаването ѝ тя се върна с трясък, блъскайки и търкаляйки се насам-натам, крещейки като изпаднал в транс пророк за величието на Бог! Алекс я прегърна с все сили, не защото бяха близки, а защото се страхуваше, че може да се търкулне така, че да се нарани.

Тя викаше:

— Пати беше там! Пати беше там! Пати беше там! Беше при Господ, сигурна съм в това. Боже мили! О, Боже мили!

— Джини, радваме се за теб! — каза Алекс. — Наистина! Коя е Пати? Разкажи ми, скъпа!

— Сестра ми! Моята сестра близначка! Няма я вече двайсет и четири години! О, Господи, тя ме викаше! Алекс, моля те, позволи ми да се върна отново там! Моля те, трябва да ми помогнеш!

Жената беше пред истеричен припадък и нейните викове и мятане объркваха останалите в помещението, които се опитваха да се справят със своите собствени преживявания. Алекс заръча на Джеси да я прегърне и трескаво хукна да търси бутилката си с коледно бренди, която не беше прибрал в обичайния шкаф. Когато я намери, наля няколко пръста в чаша и накара Върджиния да го изпие наведнъж. Тя се закашля и едва не повърна, протестирайки, че не пие, но задържа алкохола и видимо се успокои.

Скоро всекидневната утихна. Повечето мълчаха, други разговаряха на малки групи. Алекс се изправи с ръце дълбоко в джобовете и леко наклонена глава. Изведнъж се почувства уморен.

— Здравейте, отново — заговори. — Леле. Това е нещо различно, нали? Зная, че току-що минахте през нещо дълбоко и може би ви се иска да останете сами, за да обмислите случилото се. Аз обаче мисля, че е важно да останем още малко заедно, за да сравним бележките си и да поговорим за станалото. Само така можем да се просветим.

Историите потекоха и докато обикаляха помещението в приглушени тонове, съпроводени с проливане на сълзи, значението на тази нощ накланяше везните.

Всичко се повтаряше.

Всеки от участниците описваше едно и също пътуване, чак до най-малките подробности.

Единствената разлика беше в мъжа, жената или детето от другата страна на реката от светлина. За Спенгълър това беше неговият брат Фил, паднал във Виетнам. За Сам беше баща му, убит при уличен обир, когато той бил дете. За Гелб се оказа неговата възрастна майка, починала от инсулт преди петнайсет години. За Лили беше баба ѝ, починала десет години по-рано в Тайван. За Ерика беше любимата ѝ леля, която я беше обичала безумно, преди да умре от рак. Дейвис беше видял дядо си Кларк — най-милият човек, когато беше познавал. А Върджиния със задавен от сълзи глас разказа за своята близначка, пропаднала в замръзнало езеро, и за болката, която оттогава изпитвала всеки ден от живота си. Всички говореха и за същото усещане: присъствието на нещо друго отвъд безграничната равнина — нещо прекрасно, нещо важно!

Единствено Франк Сако отказа да говори, устните му останаха здраво стиснати като половинките на неразтворена стрида, позата му — стегната и неудобна. Алекс го прескочи спокойно, но остатъка от вечерта тайно го стрелкаше с поглед, чудейки се какво ли става зад стеснителната маска на младия мъж.

Когато и последният завърши разказа си, Ерика се обади:

— Знаете ли какво беше това? Блаженство... истинско блаженство.

Сред шепот в знак на съгласие се изправи Спенгълър, коленете му ясно доловимо изпукаха.

— Уелър, през почти целия си съзнателен живот съм бил атеист, но знаеш ли какво си мисля сега?

Алекс поклати глава и в мълчание изчака Спенгълър да продължи.

Мъжът грубо избърса с пръсти сълзите от ъгълчетата на очите си.

— Аз съм последният човек на земята, който би казал това. Но си мисля, че тук, на това място, ние току-що доказахме, че има задгробен живот.

[1] Тежка алергична реакция. — Б.пр. ↑

21.

На Върджиния Тинли ѝ беше трудно да извади ключовете от чантата си — ръцете ѝ трепереха просто неудържимо. След като най-накрая успя да отключи двете брави, тя запали лампите и се насочи направо към спалнята. Обичаше да оправя леглото си безупречно: съвършено опъната кувертюра в прасковен цвят, три редици декоративни възглавници с волани и един плюшен лос, който някога беше любимата играчка на нейната сестра близначка.

Не се притесняваше какво би си помислил някой мъж за трийсет и пет годишна жена с плюшена играчка в леглото, защото никога не беше водила някого тук. Не че ѝ липсваше желание — в адвокатската кантора имаше двама партньори, които доста харесваше — по-скоро мъжете май не бяха привлечени от нея. Отдавна беше престанала да се притеснява от тази мисъл. Вместо това изпълваше живота си с неща, които я правеха щастлива: книги, филми, годишната ѝ ваканция в Сейнт Бартс и това странно и хубаво сдружение „Уроборос“, което ѝ посочи пътя как да проучва своята духовност.

Беше изненадала сама себе си, когато се съгласи да вземе веществото на Алекс. Всеки път, когато беше предлагал някое химическо вещество на групата, тя беше отказвала. Беше отказвала дори марихуана. Не обичаше да се чувства надрусана и изпитваше направо параноичен страх да не се забърка в неприятности, които можеха да ѝ струват адвокатския лиценз и работата в кантората.

Въпреки това дивото вълнение в очите на Алекс я беше накарало тази нощ да зареже всякаква предпазливост. Изпита особено усещане заради тези негови кристали и макар съвсем да не беше в неин стил, накрая отвори уста и ги изсипа вътре.

Сега изрита обувките от краката си, плъзна се на леглото, зарови глава във възглавниците и придърпа върху гърдите си плюшения лос. Той миришеше на старост и детинство — миризмите, с които помнеше сестра си. Още беше с очила. Свали ги и небрежно ги хвърли до крака на леглото. Те отскочиха от него, но тя не обърна внимание.

Щом затвореше очи, озоваваше се отново там, излизаше от тунела на зелената равнина и пълна с очакване, крачеше към шума от реката. Радостта от случващото се! Екстазът! Тялото ѝ потрепери. И докато преглеждаше наново филма с нейната свършена малка сестра, ето там наблизко, от другата страна на реката, изпитваното удоволствие ставаше толкова силно, че започваше да боли.

Пати!

Ето я там! Едно щастливо десетгодишно момиченце, което подскачаше нагоре-надолу покрай речния бряг все едно беше сутринта на Коледа, и махаше буйно на Джини с двете си ръце. Изглеждаше толкова свежа и красива, както през онзи ден, когато падна под леда и никога повече не се върна.

Върджиния отвори очи и отново се озова в спалнята си. Имаше чувството, че ще заплаче отново, но не го направи. Вместо това седна в леглото и започна да се съблича, и щом остана гола, започна да пълни ваната. Добави пяна и се загледа как се образуват мехурчета.

Никога преди не беше се разхождала гола из апартамента, дори когато беше сама, но сега го направи и отиде да си приготви билков чай, докато ваната се пълнеше.

Стъпи внимателно във ваната и се потопи до шията, преди да вдигне ръка и да я протегне за чашата чай, оставена на ръба.

Усмихна се. Съвършено наслаждение: гореща сапунена вода, пикантен портокалов чай, образът на нейната сияеща сестра. За пръв път в живота си се почувства напълно щастлива.

До чашата с чай лежеше кухненски нож за белене. Тя го взе и без никакво колебание направи дълбок разрез на китката, докато кръвта не започна да блика на тласъци. Остави ръката си да потъне и скоро мехурчетата станаха розови.

Не болеше.

Напротив, чувстваше се великолепно.

— Пати, идвам — каза тя. — Идвам, скъпа.

22.

— Тя не желае повече химиотерапия. А и аз не искам да изкара още един курс — упорито настоя Мериън.

Сайръс стисна телефона все едно беше шията на бившата му жена. Опита се да успокои гласа си. Ако избухнеше, тя също щеше да изригне и разговорът щеше да приключи.

— Но нали каза, че резултатите от ядрено-магнитния й резонанс са по-лоши?

Астроцитомът отново растеше, беше развил устойчивост към лекарствата.

— Сайръс, водили сме този разговор и по-рано. Няма нищо друго за нея.

— Всеки ден се правят нови открития. Ти си интернет специалистката. В тъпите блогове за рак на мозъка не се ли говори за нови терапии?

— Нищо друго няма. — Тя се разрева със силата на вода, нахлуваща през спукана язовирна стена. — Защо не можеш да го разбереш...? Нищо друго няма!

С тези думи затвори, оставяйки го в нокаут.

Той се вторачи за миг в телефона, после го върна в зарядното. Силна слънчева светлина нахлуваше през прозорците на офиса. Нямаше никакво желание да вижда студеното синьо небе, затова спусна всички щори.

Папките с материалите за пробитите с бургия глави стояха недокоснати на неговото бюро. Случаят не беше изстинал, но беше в процес на изстиване. Нямаше нищо срещу Алекс Уелър, освен своето дълбоко подозрение. Поредица банкови обири по южното крайбрежие се беше изкачила най-отгоре върху купчината папки. За съжаление след час той и Авакиян трябваше да разговарят с един управител на банка. Трябваше да премести Тара в подсъзнанието си. Това щеше да му позволи да работи. Не се чувстваше удобно, но какво друго можеше

да направи? Да затвори дюкяна и да си вземе болнични. И да седи в скапания апартамент, и да се напива от обяд с книга на масата?

Денят след салона на „Уроборос“ Алекс прекара в състояние близко до замайването и граничецо с възбудата. Неделният вестник остана в найлоновата си опаковка. Двамата с Джеси почти не ядоха. Когато свършиха с обсъждането на събитията от предната вечер, Джеси го помоли да ѝ позволи да вземе едно от останалите хартиени цилиндърчета. Докато я наблюдаваше, той яростно записваше още данни в един от своите подвързани лабораторни дневници. Трябваше да има запис, научен запис за онова, което се беше случило предната вечер.

Някой ден, помисли си той, докато гледаше трепкащите клепачи на Джеси, хората ще си спомнят за тази неделна вечер в Кеймбридж, Масачузетс, като за един от великите дни в човешката история. Улови тази мисъл и изпръхтя заради нейната помпозност. Но дали наистина беше толкова помпозна?

Човечеството беше обсебено от идеята за живот след смъртта още от зората на историята, а може би и по-рано. Въпреки всички велики западни философи, като Тома Аквински, Декарт, Лайбниц, Кант, Хегел, единственото доказателство за Божието съществуване бяха хитроумни доводи, отпечатани на хартия. Ако си вярващ, вярата блика от културни и религиозни извори, но със сигурност не от някаква емпиричност.

Ала всичко това беше променено от съботната вечер, нали? Как иначе един рационален ум би могъл да приеме, че група от различни мъже и жени с много различни системи от вярвания споделя общо — не, до голяма степен еднакво преживяване под въздействието на вещество, извлечено от човешкия мозък в момента на смъртта?

Обаче и насред опияняващото вълнение той беше обезпокоен от нещо и сега, в понеделник сутринта, това безпокойство не беше отминало. Докато в лабораторията му кипеше дейност, той се оттегли в кабинета си и прегърбен пред екрана, започна да прехвърля научни списания онлайн, водеше си множество бележки, отбелязваше си справки и идеи.

Защо преживяването в отвъдното беше много по-силно с естествения химикал? Никой от взелите от синтетичното съединение не беше стигнал по-далече от средата на реката. Защо? Защо усещането им за божественото присъствие беше толкова силно с естественото вещество? И защо блаженството, за да използва думата на Ерика, което те бяха изпитали, беше толкова по-силно?

Той отново и отново се връщаше на обясненията на Мигел Сифуентес за изомерите. Отговорът, казваше си, трябва да се крие там. Сифуентес беше изказал информирано предположение за най-вероятните десетина или повече изомера на пептида, основаващо се единствено на физическата химия и вероятността. Може да е избрал погрешния. А може би нещата са по-сложни. Ами ако мозъкът в мига на смъртта произвежда смесица от изомери?

Телефонът прекъсна потока на мислите му. Погледна към него с раздражение и тъкмо се готвеше да го остави да прехвърли разговора към гласовата поща, когато забеляза самоличността на обаждания се и вдигна.

— Дейвис, как си?

— Алекс, чу ли? — Гласът на Дейвис Фокс звучеше разстроено.

— Какво да съм чул?

— Джини е мъртва!

Алекс си пое шумно дъх.

— Какво се е случило?

— Ерика ми се обади. Научила е от Лиъм. Прерязала си вените. Нейна приятелка, не е от нашите, я намерила снощи, защото не успяла да се свърже. Алекс, и ти ли си мислиш това, което си мисля аз?

— Че причината е веществото?

— Да.

Мислите на Алекс потекоха с трескава бързина. Не можеше да се отърве от усещането за нещо познато. Погледнато в ретроспекция — очакваше го. Все едно вече се беше случило. Избегна прекия отговор на въпроса.

— Кой друг знае? От членовете на салона?

— Не съм сигурен. Ако искаш, мога да им звънна, за да разбере.

— Направи го и се обади да ми кажеш.

Дейвис не затвори веднага след това. Очевидно искаше да каже още нещо.

— Алекс, не мога да спра да мисля за събота вечер. Може би Джини е постъпила правилно.

Алекс изръмжа нещо неразбираемо в отговор, затвори и грабна палтото си. Беше прекалено задушно. Трябваше да се разходи на студения въздух, да си събере мислите и да поразсъждава. Китайската докторантка му се усмихна, докато пресичаше лабораторията. Франк Сако вдигна глава и стрелна потаен поглед към него, след това отново наведе глава и се зарови в работата си. Цяла сутрин беше избягвал Алекс, точно както направи и в събота вечерта, когато се измъкна от тях, без да каже и дума.

Алекс обиколи няколко пъти четириъгълния вътрешен двор, планинарските му обувки се забиваха в разтопения и повторно замръзнал сняг. Преди събота и през ум не му беше минавало за Джини. Беше достатъчно умна, поне така предполагаше, но скучна и плаха. Не беше начетена в областите, които го интересуваха, и рядко добавяше нещо значимо към груповите разговори. Единственият ѝ принос беше, че членуваше в дружеството на преживелите срещата със смъртта и имаше членска карта. Нейното преживяване близо до смъртта беше добро. То ѝ придаваше правдоподобност.

Джини. Самоубийство!

Беше поразен от нейната свръхреакция към веществото. Тя беше външен човек, а в науката човек се учеше от външните хора. Беше останала навън по-дълго от другите и когато се върна, беше по-дива — почти луда. Отчаяно искаше да се върне обратно при своята близначка. Беше го молила.

Прибрала се е вкъщи и го е направила, помисли си той. Прибрала се е и просто така го е направила. Той въздъхна и си спомни мига, когато беше стискал острия нож за писма и обмисляше точно същото, което тя беше извършила.

Вървя, докато ушите му не станаха безчувствени от вятъра и студа. Върна се в претъпкания си кабинет и седна. Усещаше тялото си тежко и вдървено. Имаше толкова много за вършене: толкова много въпроси, толкова много експерименти. Щеше да се хване на работа довечера, когато лабораторията се изпразни — скрит от любопитните погледи. Беше започнал да харесва нощните смени. Плъзна длан по лабораторния си дневник, безгрижно оставен на открито. В шкафа му имаше стара кафена чаша, пълна с гумени ластичета. Той я извади,

изсипа съдържанието и извади малкото месингово ключе, което криеше там. Ключето отключваше второто чекмедже на бюрото. Когато прибра там бележника, видя, че го няма.

Шишенцето с пептида го нямаше!

Издаден в полуда, той претърси чекмеджето, после бюрото и накрая кабинета. Гърлото му се сви. *Трябваше* да е тук! Никой не знаеше за него. Никой нямаше ключ. В събота сутринта, когато дойде да премери индивидуалните дози за салона същата вечер, шишенцето беше там. Беше напълно сигурен, че го беше върнал в чекмеджето и след това го заключи. Бе повече от предпазлив. Направо параноичен на тази тема, както и за всичко друго, откакто започна с убийствата. Опита се да овладее дишането си, докато претърсваше отново кабинета.

Тогава му просветна. Франк.

Кой друг, ако не Франк?

Имаше достъп. А от събота знаеше за веществото. Още повече че цяла сутрин се държеше странно. Алекс отвори вратата и повика младия мъж, опитвайки се да придаде на гласа си възможно най-деловата интонация, която можа да изкара от пресъхналото си гърло.

— Какво има? — попита Франк с поглед, сведен към пода.

— От кабинета ми липсва шишенце. Знаеш ли нещо по въпроса?

— Изчезнало? С какво? — попита той отбранително.

— Няма значение с какво. Влизал ли си в кабинета ми?

— Не.

— Ровил ли си из бюрото ми?

— Не!

— Идвал ли си вчера в лабораторията?

— Не! Алекс, в какво ме обвиняваш?

— Франк, ако ме лъжеш, Бог да ти е на помощ...

— Не лъжа. А сега мога ли да си вървя?

Алекс се вторачи в мъжа, макар той да избягваше зрителния контакт.

— Франк, искам да те попитам нещо. Вечерта в събота всички разказваха за преживяното, само ти — не. Какво беше преживяването ти?

— Хубаво.

— Хубаво?

- Да, като на всички останали. Почти същото.
- Джини Тинли е мъртва. Прерязала си е вените.
- Най-накрая Франк погледна Алекс право в очите.
- Мамка му! Сериозно?
- Да, Франк, сериозно.
- Мога ли да тръгвам? Време е за обяд.

Алекс проведе два телефонни разговора. Първият беше с пропуска във фойето. Попита дежурния по охрана дали може да провери в дневника идвал ли е някой от неговите сътрудници в неделя. Дежурният отговори, че няма пряк достъп до данните за почивните дни. Можел да се обади на началника си и ако доктор Уелър иска, да помоли него за помощ. Алекс отхвърли това предложение. Нямахше интерес да предизвиква любопитство. Не, отговори той, няма нужда, не е важно.

Вторият разговор беше международен.
В слушалката се чу еквивалентен глас на Мигел Сифуентес.

- Алекс Уелър! Честита Нова година!
- И на теб, Мигел. Как е животът у дома, приятелю?

Двамата побъбриха няколко минути, през които Алекс се измъчваше сред баналностите. Накрая попита колко близо е до отварянето на собствена лаборатория в Мексико Сити.

- Вече я имам и работя. Защо?
- Помниш ли пентапептида, който ми направи?
- Разбира се.
- Ще ми трябва още. И то веднага.
- Колко, друже?

Алекс изду устни, после каза:
— Колкото можеш да направиш.

23.

Следващото убийство беше най-лесното.

Този път Алекс не поведе вътрешен дебат за правилно и неправилно, добро и зло. Той имаше мисия. Разполагаше с потвърждението, от което се нуждаеше, за да отхвърли всички лепкави морални скрупули. Всяка сутрин се събуждаше с нарастващо усещане, че е в средата на величието. Застанал като доктор Фауст в магическия кръг, той изпитваше усещането, че пред него се разкрива друг свят — свят, в който науката, вярата, религията и философията се сливат. Великите идеи, мащабното визионерство караха малкия отделен живот да изглежда незначителен. Освен това нямаше съмнение, никакво съмнение, че ако знаеше какво ѝ предстои само четири минути след като сърцето ѝ е престанало да бие, неговата жертва щеше да му благодари.

От наркотиците, с които се беше надрусало, момичето на няколко пъти заспиваше в колата. Попита я на колко е години. Каза осемнайсет, но изглеждаше по-малка. Надяваше се, че е така. В гаража, когато се качи отново в колата, след като беше затворил вратата, я намери заспала с отпусната на гърдите брадичка. Не я събуди. Щом сложи ръкавиците, я удуши. Изглежда, техниката му се беше подобрила, а вероятно и силата на ръцете бе нараснала. Тя имаше най-тънката шия от всички досега. Съпротивата ѝ беше слаба и тя умря бързо. Простря я до колата, взе пробите, след това я сложи в постлания с полиетиленови листове багажник на колата и потегли.

Когато излезе на заден от автомобилната алея, вдигна очи към прозореца на тяхната спалня. Светлината беше угасена. Джеси беше там и сигурно вече спеше. Почувства се уморен. Прииска му се да е свит до нея. С нея се спеше много хубаво.

Този път обърна повече внимание на отърваването от трупа. Не искаше да си има отново работа със Сайръс О'Мали. Имаше по-важна работа за вършене. Това момиче трябваше да остане по-дълго време скрито.

Подкара на юг към Роуд Айлънд. Планът се роди от спомена за една разходка с Джеси по брега, която бяха направили през ноември преди две години. Изолираните летни вили в Нарангасет сега бяха скръбно зазимени със затворени капаци. В мрака намери няколко вили, избра една от тях и разби вратата. С найлонови торби на краката, захванати с лепенки, за да не оставя отпечатъци, той довлече момичето в една от спалните и го бутна под разтуреното легло, където щеше да замръзне. До пролетта нямаше да мирише. А до идването ѝ оставаше много, много време.

Когато се надигна от студеното дюшеме, от панталоните му изпаднаха няколко монети. Той изруга и се отпусна на колене, за да ги търси в мрака. След няколко минути опипване по пода и под леглото, изпита задоволството, че е намерил и събрал всички. Затвори вратата зад себе си. Трябваше да се върне в лабораторията и да обработи нейната проба. Беше планирал безброй експерименти за намирането на възможни изомери в съединението уроборос, а ако останеше нещо от течността — искаше я за себе си.

Няколко дни по-късно пречистването на течността и анализите бяха направени.

Съединението уроборос на сънливото момиче беше смесица от цели шест изомера! Само един от тях беше този на Мигел. Природата за пореден път доказваше, че е сложно нещо. Умирацията мозък произвеждаше цяла поредица пентапептиди, които си приличаха, но и се различаваха малко. Може би повече от един ключ пасваше в ключалката на неговия лимбичен рецептор № 1, а може би имаше множество разновидности на ЛР-1, всяка от които се отваряше с особен ключ. Уморен, стигна до заключението, че сигурно ще са нужни години, за да разбере напълно биологията.

Обаче приоритетът му беше да извлече пробите от чистото природно съединение на момичето. Сънливото момиче беше най-младото досега. След като експериментите бяха направени, остана достатъчно за една-единствена доза и още същата нощ я взе под бдителния поглед на Джеси.

Този път стигна до *последния* камък за стъпване!

Дики беше само на ръка разстояние, когато Алекс беше отвлечен обратно в тунела. Беше достатъчно близо, за да види розовите петна по бузите му и наболата брада. Беше мъчително близо до физическия контакт! Беше, каза той на Джеси, най-дълбоката еуфория, в която някога беше изпадал. Там, отвъд, го чакаше нещо могъщо и чисто.

Когато се наговори и се почувства напълно изразходван, заспа щастлив в обятията на Джеси.

Следващата вечер отиде в Детската болница и се промъкна по сумрачните коридори на неврологическото отделение. Отиде там направо от своята лаборатория, като измина няколкото преки с бърз ход, за да не замръзне в студената нощ. Беше внимателен и предпазлив. За да не се изложи на опасност, се измъкна от задната страна на сградата, където беше неговата лаборатория, през товарната рампа и планираше да се върне по същия път. Ако всичко минеше добре, щеше да е обратно пред работната си маса и да обработва скъпоценната проба след по-малко от час.

Този път нямаше да се наложи да се отървава от трупа.

Нямаше нужда да минава край сестринската стая, за да стигне до стаята на Пауло. Коридорът беше пуст. Той отвори вратата тихо.

Пауло Кауто беше на четири години и имаше голям, неподлежащ на опериране мозъчен тумор. Беше бразилец, дете на нелегални емигранти, които бяха чакали прекалено дълго, преди да потърсят помощ за детето. Единственото, което можеха да направят лекарите на този етап, беше да използват малко радиация, големи дози стероиди за подуването на мозъка и лекарства срещу инсулт. Неврохирурзите командваха парада. Лекарството срещу епилепсия, което беше предписал, както можеше да се очаква, действаше добре, но си беше чиста шашарма. На детето не му оставаше много да живее.

Последната маневра беше провеждането на вентрикулоперитонеално шунтиране^[1] за източване на събиращата се в мозъка течност и пренасочването ѝ към корема и така да се избегне възможна кома и неизбежната смърт. Шунтът щеше да му спечели дни, може би дори седмици.

Алекс нежно опипа твърдата пластмасова гръба, която лежеше под кожата. Простираше се от врата му по гръдната стена. Под

диафрагмата се гмурваше в перитонеума. Когато опипа мекия корем, момчето се събуди и замига объркано.

— Здравсти, Пауло. Как си?

Момчето се усмихна и посочи конската му опашка. Децата обичаха дългата му коса и странния за тях английски акцент. За да го зарадва, той завъртя глава и я накара да се вее като истинска конска опашка.

— Просто проверявам как си, друже. Заспивай.

Детето се повъртя малко и скоро заспа отново.

Вратата беше затворена.

Никоя от сестрите на смяна през нощта не беше видяла Алекс на етажа.

В джоба си имаше спринцовка.

Три минути.

Той започна да изучава подпухналото от стероидите лице на момчето.

Щеше да бъде лесно да притисне с големите си ръце устата и да стисне носа му.

След три минути щеше да вкара иглата на спринцовката в шунтовата тръба и да изтегли няколко кубически сантиметра прозрачна цереброспинална течност. На кожата щеше да остане трудно забележима дупчица от иглата.

Момчето не беше свързано с монитор.

Щяха да го намерят при следващата проверка на жизнените показатели.

На информационната табелка на болничното му легло пишеше: „Да не се съживява“.

Тогава щяха да започнат телефонните обаждания; щяха да приемат смъртта за спокойна — край за завиждане. Родителите щяха да се молят и да казват, че сега е на по-добро място.

И щяха да са прави.

Джеси беше у някаква нейна приятелка и Алекс бе сам. Изми чиниите от вечерята и почисти кухнята, преди да отвори хладилника и да извади пластмасовата епруветка, която беше донесъл от лабораторията.

Изрита обувките от краката си в спалнята и се изтегна. Епруветката лежеше студена на дланта му.

Всичко беше минало гладко. На следващата сутрин от болницата се обадиха на Алекс, за да го информират, че Пауло Кауто е починал през нощта. Смъртта му не беше неочаквана.

Беше свършил. Това щеше да е последният му експеримент, преди да мине към следващата фаза. Тази вечер щеше да отговори на последния голям висящ въпрос.

Какво щеше да е преживяването с природен пентапептид от дете?

Беше вземал сместа уроборос толкова пъти, че нямаше притеснения да го прави сам, обаче за всеки случай остави кратка и нежна бележка на Джеси върху нощното шкафче.

Изсипа съдържанието на епруветката в устата си и зачака. Скоро щеше да получи отговора, който търсеше...

... Не след дълго стоеше на брега на реката от светлина и наблюдаваше баща си, който му махаше, и едновременно с това забеляза колко гладко и уверено стъпва върху брода от камъни. С всяка крачка удоволствието се усилваше.

Оставаха още четири камъка. Три. Два. Той стоеше здраво стъпил на последния камък на ръка разстояние от баща си.

— Хайде, момче! — подкани го Дики. — Остава само една крачка и си тук! Можеш да се справиш!

От сърцето му изригна радост, когато почувства как се отблъсква с десния крак.

Левият му крак докосна противоположния бряг. След това и десният.

С двата крака беше стъпил на брега.

Беше там!

След това ръцете му прегърнаха баща му през врата. Беше топъл, кръвта му се движеше. Чу баща си да казва:

— Здравей, момчето ми.

Имаше някого зад Дики.

Не можеше да види кой е, но *усещаше* присъствие и съкрушителна сила.

Баща му се готвеше да го вземе в обятията си, когато...

Беше запратен назад, буквално изтръгнат от любящите обятия и запратен назад в тунела, а оттам в неговата спалня.

Този преход от единия свят в другия се случваше толкова бързо. Жестокостта на завръщането накара очите му да се навлажнят.

Сълзите започнаха да бликат от дълбините на неговата душа. Когато Джеси се върна час по-късно, той все още се прегръщаше през раменете, люлееше се наляво и надясно, и плачеше.

[1] Операция за поставяне на дренажна тръба в мозъка. — Б.пр. ↑

24.

Купон се вихреше в таванско помещение срещу площад „Кенмор“, недалеч от парка „Фетуей“. Домакините бяха австралийска двойка, която се занимаваше с реклама, и празнуваха договора, спечелен от тяхната малка компания да подготвя реклами за известна софтуерна фирма. Групички приятели и делови партньори се въртяха из тяхното подобно на пещера жилище на петия етаж на някогашна фабрика за бои. Надутата музика отскачаше от стените, а пулсиращите тонколони караха старото дюшеме да потреперва. В единайсет вечерта таванът беше претъпкан. Десетки гости се натискаха към шведската маса и си вземаха от чиниите с храна и купите, на които пишеше „Овчи сос“. Пълнеха чашите си с бира „Фостърс“ и австралийски бели вина. Помещението се люшкеше от танцуващите гости.

Домакинята се изправи на пръсти и изкреця в ухото на своя съпруг, че не познава много от хората. Той извика нещо в отговор, но тя направи знак, че не го е разбрала. Той направи фуния от дланите си и изрева с все сили:

— Хич не ми пука!

Слаба млада жена с минипола танцуваше сама пред голям фабричен прозорец, рамкиран от две палми в огромни саксии. Беше си присвоила бутилка вино и на всеки няколко стъпки спираше, за да отпие направо от шишето. Когато отмяташе глава назад, дългата ѝ черна коса се спускаше до талията.

Един млад мъж я наблюдаваше в продължение на няколко минути. Ритъмът на музиката и палмовите листа около нея го накараха да се почувства като преследвач на плячка в джунглата. Без тя да го забележи, младежът се приближи на удобно за нападение разстояние и атакува, като протегна към нея празната си чаша. Момичето го погледна с мек, леко разконцентриран поглед, избърса гърлото на бутилката с длан и започна да налива в чашата, докато не преля. Той се засмя и дръпна чашата си, за да отпие три големи глътки. Протегна

отново ръка и тя отново му наля. Скоро танцуваха под или пред палмите и той се опита да я целуне под палмовите клони.

— Как се казваш? — надвика бумтенето на музиката той.

— Дженифър. А ти?

— Уилям... хайде да намерим някое по-тихо място! — предложи й.

Хвана я за ръката и я повлече през тълпата. Започнаха заедно да проучват територията на тавана, опитвайки вратите, докато не откриха една спалня. Леглото беше затрупано с палта. Той заключи вратата зад тях и тъй като беше мускулест, можа да я вдигне във въздуха, все едно беше малко дете, и да я хвърли върху планината от палта. През приглушените ритми на музиката я чу как избухва в кикот. Гмурна се върху й, съблече я от кръста надолу и двамата се заровиха в палтата като виещи се змии.

Няколко минути по-късно изпод палтата се подаде ръка, после гол крак.

— Това беше забавно! — каза тя весело.

— Искаш ли още забавления?

— Разбира се. Какво предлагаш?

— Един приятел ми даде да опитам нещо ново.

— Наркотик?

— Аха.

— Как се казва?

— Мисля, че „блаженство“.

Това я накара отново да се засмее.

— Кой не би искал малко блаженство? Какво прави?

— Предполага се, че те докарва до духовна кулминация. Като сладко-кисел плод. Сподели, че това било най-хубавото пътуване, което му се е случило. Аз чаках да дойде подходящ случай. Ти готова ли си?

Тя дръзко поклати глава, запращайки косата си на всички страни.

— Разбира се. На всичко.

Той беше още със самото си и извади от гръдния джоб две тънки хартиени цилиндърчета. Намери наполовина пълната си чаша на пода, изсипа съдържанието им вътре и я разклати.

— Хайде да си го поделим — покани я.

Двамата изпиха по половинка и отново се настаниха между палтата.

— Колко време продължава? — попита момичето.

— Забравих да попитам.

— Гибънс приятели ли са ти? — поинтересува се тя.

— Кои са тези?

— Домакините.

— Не. Дойдох с един приятел, който ги познава. А ти?

— През лятото бях на практика в тяхната фирма. Между първата и втората ми година в РУД.

— РУД?

— Роудайлъндско училище по дизайн.

— Значи си художничка?

— Искам да стана.

— Яко — отбеляза той. — Наистина е яко.

— Как се казваш? — попита го тя повторно.

— Уилям. Уилям Требълхорн.

— Никакви Бил или Били, Уил или Уили? — подкачи го тя игриво, мушкайки го с пръст в гърдите.

— Не, чисто и просто Уилям.

— Тогава не ти разрешавам да ме наричаш Джени. За теб съм Дженифър.

Те разговаряха и се шегуваха още известно време, докато и двамата не се унесоха.

Пред вратата на спалнята се бяха струпали хора, заети с разгорещена дискусия. Един от мъжете не спираше да натиска дръжката на вратата и силно да чука с цяла длан.

Накрая се отказа и обобщи:

— Вероятно някой се е напил и е заспал вътре.

— Чудесно, но аз имам нужда от палтото си.

— Минава един и половина. Трябва да си вървя.

— Ще проверя дали Барни няма ключ.

Домакинът беше довлечен пред вратата и лично опита да я отвори.

— Нямам представа къде е шибаният ключ. Никога не я заключвам — обяви той, леко залитайки от алкохола. — Ще отида да питам Нан дали знае къде е проклетият ключ.

Минутка по-късно се върна с Нан, която също залиташе, но същевременно гордо размахваше въпросния ключ.

— Тя е най-добрата съпруга, за която човек може да си мечтае — обяви нейният мъж. Пъхна ключа в ключалката, поигра си малко и бутна вратата да се отвори. Вятърът нахлу с вой. Ледената струя го принуди да затвори очи.

Той премигна няколко пъти и изрева:

— Мамка му!

До прозореца стоеше напълно гол млад мъж. Беше се вторачил навън с див поглед и русите му коси се вееха на вятъра. Когато чу гласа на Барни, се обърна срещу хората, които надничаха в стаята.

— Мамка му, какво става тук? — попита настоятелно Барни. Уилям се отпусна на колене и зарида.

— Видях дядо си! Видях го!

— Разбира се, че си го видял, друже. Ще ти намерим дрехите и след това се омитай от къщата ми. Някой ще ми помогне ли да намерим дрехите на този приятел?

— Тя също видя някого! — изплака младежът.

— Кой?

— Името ѝ беше Дженифър. Каза, че Господ е там!

— Добре, а сега бавно се изправи. Къде е Дженифър?

— Каза, че иска завинаги да остане там.

— Добре, добре. — Мъжът, който търсеше дрехите на младежа, направи знак, че не може да ги намери.

— Ако не можеш да намериш дрехите му, просто го наметни с някое палто — каза Барни. — Не искам тук да се върти гол мъж. Та къде казваш е Дженифър?

— Там долу.

— Какво искаш да кажеш с „там долу“?

Младият мъж посочи.

Докато крачеше бавно към прозореца, домакинът започна бързо да изтрезнява. Той неохотно надникна през отворения прозорец и погледна надолу. Там, ясно осветен от уличната лампа, лежеше трупът

на млада жена с дълга черна коса, заобиколен от разрастваща се локва
кръв.

25.

Франк Сако беше редовен посетител на „Сийгъл Лаундж“ на булевард „Ревийър Бийч“. През лятото това беше весело място, където местните се смесваха с туристи на едnodневна екскурзия, целите в пясък от плажа. Беше заведение, където можеш да изядеш купа хубава рибена чорба с бутилка-две бира. През зимата беше тъмно и потискащо убежище на градските пияници, които не се интересуваха от рибена чорба.

Стиви, братовчедът на Франк, работеше там и когато беше на смяна, го вкарваше в схемата „плащаш едно и получаваш едно безплатно“. С напредването на вечерта Франк се развесели и стана любвеобилен, час по час вадеше дебела пачка пари и черпеше всички в заведението.

— Какво ти става, бе? — попита братовчед му, докато му наливаше поредния шот канадско уиски.

— Нищо, Стиви, просто се чувствам добре — отговори Франк, заваляйки леко. — Всичко е наред.

Стиви посочи пачката в ръката му.

— Така ли? Гледам, че си се замогнал?

— Завъртях малка сделка.

Барманът хвърли поглед към едно от заетите сепарета.

— Браво на теб, но не размахвай парите, защото ще си намериш белята.

Франк измъкна няколко двайсетачки от пачката и ги остави на бара.

— Това е за теб, друже, ти си много готин и добър човек.

Братовчедът се опита да върне парите, но банкнотите се плъзгаха насам-натам между тях, докато накрая той неохотно отстъпи.

— Добре, ще ги взема, ако и ти прибереш парите си в джоба.

Франк се съгласи и поръча още едно.

Тази сцена се разиграваше пред очите на двама редовни посетители. Джон Аbruци и Марио Фортунели бяха забелязали

голямата пачка банкноти на Франк. Абруци, мускулест тип в кашмирен пуловер, беше ходил да се подстригва и с недоволен вид вадеше косми изпод яката си. С нарастващо любопитство той се приближи до Франк и го потупа по гърба.

— Ей, Франки, какво става, мой човек?

Франк му се усмихна в отговор.

— Нищо особено.

— Последният път, когато някой почерпи всички в бара, беше по случай бдение.

— Този път никой не е умрял — отговори Франк.

Под подозрителния поглед на Стиви Абруци покани Франк в тяхното сепаре и накара пъпчивия Фортунели да се плъзне навътре. Макар да бяха млади мъже, не много далече от дните си като шляещи се по улиците пънкари, между тях съществуваше вече йерархия в храненето, която Фортунели добре разбираше. Чичото на Абруци беше вторият човек в местната организация на Коломбо. Фортунели не можеше да се похвали с подобни връзки.

— Как я караш, Франки? — подхвърли Фортунели. Двамата бяха съученици в гимназията, но не можеше да се каже, че са били приятели. Всъщност Франк се страхуваше от славата на луда глава, с която се ползваше съученикът му.

— Добре съм, а ти?

— Не мога да се оплача — отговори Фортунели.

— Може и още как — засмя се Абруци. — По цял ден охка и се оплаква като някаква ревлива бяла кучка.

Фортунели потвърди с едно примирено:

— Да, така е. — После притихна.

Абруци се наведе към Франк и сниши глас.

— Е, Франки, май добре се справяш, а? Още ли работиш в онази лаборатория, или каквото там беше?

— Да, все още съм лабораторен техник в Харвардското медицинско училище.

— Марио, как ти харесва това, друже? — попита Абруци, вадейки поредния бодящ го косъм изпод яката. — Франки работел в „Харвард“. Тогава как да се обясни, че един тип, който си продава гъза от девет до пет, има достатъчно пари да потопи боен кораб, а?

Франк беше твърде пиан, за да долови ледените нотки, вмъкнали се в тона на Абруци. Абруци беше само с няколко години по-голям от Франк, но благодарение на арогантността му и на високия му ръст изглеждаха като разделени от няколко поколения.

— Завъртях малко страничен бизнес — прошепна Франк.

— Стига бе, и какъв беше? — попита Абруци.

Франк насочи към него замъгления си поглед и завалено каза:

— Няма да повярваш, но смятах да говоря с вас, защото, честно казано, аз стигнах дотам, докъдето мога. Може би вие ще може да ми помогнете.

Фортунели започна да се кикоти, но един убийствен поглед от страна на другаря му го накара да млъкне.

— Да, може би ще можем. За какво става дума?

— Наркотици — зашепна Франк отново.

— Ние разбираме от наркотици — саркастично отбеляза Абруци.
— За кои по-точно?

— Не сте и чували за този.

Фортунели не издържа повече.

— Хайде бе, Франки. Джон е като медицинска енциклопедия. Сигурно го знае.

— Да — съгласи се Абруци. — Имам докторат за тези лайна.

— Нарича се „блаженство“ — каза Франк. — Чувал ли си го? — След като двамата свиха рамене, той добави самодоволно: — Не, не мисля така.

— Добре де, какъв е? — попита Абруци.

— Дизайнерска дрога. Моят началник я изобрети. Той е дяволски умен.

— И какво прави?

Франк се усмихна.

— Отвежда те при Господ, човече!

— Господ? — зяпна Абруци. — Като шибания Исус Христос, а?

Франк кимна.

— Само глупости дрънкаш — подигра му се Фортунели.

— Добре — кимна Франк, който се ядоса. — Такъв съм, какъвто кажеш. Чао, Марио, до скоро.

Абруци го дръпна да седне на мястото си и заплаши другаря си, че ще му избие зъбите, ако отново се обади.

— Сериозно те питам — обърна се той отново към Франк. — Каква е кулминацията?

— Не може да се сравни с нищо на света, друже — отговори Франк и внезапно се понесе към друго място. — Виждаш съм нещо... Единствено мога да кажа, че това е най-хубавото, което ми се е случвало. И не съм единствен. Всеки, който вземе дрогата, откача, но в добрия смисъл, човече, в добрия смисъл.

Абруци изглеждаше заинтригуван.

— Добре, а каква е икономическата страна на „блаженството“?

Франк се огледа.

— Нали нямате нищо против да не говорим тук за това?

— Добре — съгласи се Абруци. — Къде и кога?

— Трябва да се срещна с един тип — обясни Франк. — Какво ще кажете да дойдете към полунощ у нас?

— В полунощ да бъде — кимна Абруци и плесна няколко банкноти на масата. — И запази няколко дози за другарите си. Може да ни се прииска да опитаме лайната.

Самотен мъж предпазливо крачеше нагоре по Хънтингтън авеню в частта на Бостън, известна като Джамайка Плейн. По-рано вечерта зимната смесица от суграшица и сняг беше превърнала наклонения тротоар в писта за бобслей. Един от последните тролейбуси по булевард „Арбърлей“ изскърца покрай него по посока на улица „Парк“. Започна отново да вали суграшица и мъжът вдигна качулката на суитшърта.

Тръгна да пресича булеварда направо на следите от тролей и погледна назад, за да се увери, че не го следят. После се спусна право напред към един от тъмните входове на ниските тухлени жилищни сгради и се вмъкна вътре. Натисна звънеца и почти веднага някой отключи вратата. Той изтича нагоре по двата реда стъпала и почука на една от вратите.

— Ти ли си, Джими? — попита приглушен глас.

— Да, аз съм.

И двамата мъже бяха изплашени. Джими, млад, с издължено лице и леките, резки движения на хрътка, огледа лошо осветения

апартамент. Беше обзаведен в ретро стил от шейсетте с батик по стените, хартиени фенери и рогозки татами на пода.

— Това място ми напомня музей. Казвал ли съм ти го някога?

— Всеки път, когато дойдеш. Какво ми носиш? — Другият мъж беше набит, с провиснала над панталона риза и буйна брада.

— Тази седмица моят редовен снабдител ме остави на сухо. Нали знаеш какво имам предвид?

— Хайде, хайде. Нямах ли поне малко трева?

— Не. Другата седмица ще ме зареди отново.

— ЛСД?

— Не съм се виждал с типа, който ми го доставя. Може би се е преместил. Но няма защо да се тревожиш, пич — имам нещо за теб.

— Не искам други вещества.

— Това, което ти нося, е съвсем ново.

— Какво прави?

— Предлага ти удивително пътешествие. Моят човек ми каза, че е пълна лудост.

— Как се казва?

— Човече, това е съвсем нова дрога и още си няма име. Не, всъщност бъркам — онзи тип Франки каза, че се нарича „блаженство“.

— Опита ли я?

— Казвал съм ти и преди. Наркотиците не ме възбуждат — аз просто ги продавам.

— Колко струва?

— Седемдесет и пет долара за доза.

— Джими, няма начин! Няма да ти дам седемдесет и пет долара за нещо, което не съм го и чувал. Заминавай.

Джими се усмихна.

— Прав си, боклукът е скъп. Ще ти направя отстъпка, защото е ново вещество. Ще ти дам първата доза безплатно, ако купиш втората на цената, която поисках. А ако все още смяташ, че съм ти одрал кожата, ще намаля с двайсетачка следваща доза трева. Какво ще кажеш на това?

— Джими, ти си истински бизнесмен.

Джими извади две червени хартиени цилиндърчета от джоба на суитшърта и ги поклати пред носа на своя клиент, който неохотно посегна към портфейла.

— Човече, надявам се да ти хареса. Ако ти хареса — кажи на приятелите си.

Франк Сако живееше на последния етаж от триетажна къща в Ревийър, която беше принадлежала на дядо му. Беше изхвърлил повечето от нещата на стареца, заменяйки неравния диван и креслата с черни кожени мебели, а стария телевизор с кинескоп с електроннолъчева тръба — с плоска плазма. Но беше запазил масивното обзавеждане на спалнята и всеки път, щом отвореше гардероба, го лъхваше миризмата на неговия дядо Сал.

Беше скрил в чекмеджето с чорапите „блаженството“ на Алекс. Той извади шишенцето и се върна в хола, където Аbruци и Фортунели се бяха проснали на дивана, а краката с мокри обувки бяха вдигнали на масичката за кафе.

— Ето го — обяви той гордо.

Аbruци взе шишенцето, отвори го и подуши белите кристали.

— И как попадна у теб?

Франк отпи от бирата.

— Знам къде шефът си държи ключовете. Ядосан е, но ще направи още.

— Не те ли подозира?

— Може би да, може би — не. Изобщо не ми пука, защото няма никакви доказателства.

Аbruци отви капачката и подаде шишенцето на Фортунели, който също подуши кристалите, но сви рамене, когато установи, че на нищо не миришат.

— Добре, хайде сега да поговорим за финансовата страна — предложи Аbruци.

Франк остави бутилката бира на масата, после я взе отново.

— Вътре има осем грама дрога — започна той. — Това са осем хиляди милиграма, а дозата е половин милиграм — наистина малко количество. Така че в тази бутилчица имам шестнайсет хиляди дози. — Бръкна в джоба на ризата си и извади четири хартиени цилиндърчета. — Ето как ги пакетирам. В коледна хартия, като добавям малко захар, за да убия киселия вкус. Това е моя идея. Нещо като търговска марка, нали разбирате. На хората им харесва. Продавам

го чрез един тип, но той е нищо — някакъв пънкар. Затова исках да говоря с вас.

Абруци взе едно от цилиндърчетата.

— Та колко за една доза?

— Продавам ги за петдесетачка. Чувам, че на улицата вървят за седемдесет и пет, а може би и за стотачка.

ФортуNELи подсвирна, но неговият другар му махна да мълчи.

— Ей, Марио, умнико, колко струва шишенцето с лайна на едро при цена на дозата петдесет кинта?

ФортуNELи смръщи чело, но след малко се усмихна.

— Осемдесет хилки.

— Марио, какво просто лайно си. Сумата е *осемстотин* хиляди, момче! Шишенцето на Франк струва почти един милион долара, задник! И ако боклукът вътре е наистина толкова добър, можеш да удвоиш цената. Ясно? Франки, кажи ми сега какво прави това вещество толкова страхотно?

Франк си пое дълбоко дъх и започна да описва пътуването си. Не обръщаше внимание, че ФортуNELи се криви така, както го беше правил в часовете по английски, когато трябваше да четат литература. Абруци беше целият в слух и внимателно следеше думите му.

Но когато Франк започна да разказва как е видял самотна фигура от другата страна на светлинната река, се наложи рязко да спре. Долната му устна затрепери и той трябваше да положи усилия, за да не заплаче — беше го срам да рони сълзи пред двойка корави типове от махалата.

— Кой беше? — настоя Абруци. — Позна ли човека?

— Да, познах го.

— Казвай.

— Кени Лонго.

— Мамка му! — ФортуNELи изведнъж се интересува от разказа. — Момчето, което уби?

— Беше нещастен случай — извика Франк. — Той беше най-добрият ми приятел.

Две тринайсетгодишни момчета в едно мазе, които стрелят с въздушни пистолети по кашон. Безразсъдство. Размахване на ръце. *Щрак*, когато дозата сгъстен въздух беше освободена, а след това *пляс*,

като удара на сачмата в дърво. Само че не беше дърво, а черепната кост на Кени. Момчето се свлече на колене и умря безсмислено.

Кени стоеше на другия бряг и махаше на Франк. Изглеждаше толкова млад и свеж като в деня, когато умря от кръвозагуба на пода в мазето. За радост на Франк Кени изобщо не му беше ядосан. Напротив, изглеждаше възторжен, че вижда стария си приятел, и крещеше с висок момчешки глас: „Франки! Хайде, Франки, давай, можеш да се справиш!“.

Когато накрая Франк разказа преживяното на двамата мъже на дивана, нещо, което не беше готов да направи пред Алекс и самовлюбените задници от салона, той изгуби контрол и зариде както преди години, докато фелдшерите отнасяха безжизненото тяло на Кени.

Отвратен от този изблик на чувства, Фортунели стана, за да вземе още бири от хладилника. Абруци подкани Франк да се успокои. В гласа му не се долавяше съчувствие, просто му трябваше повече информация.

— Добре, Франки, разбрах, но я ми кажи следното: ти ми се струваш смазан, а твърдиш, че хората харесвали този наркотик.

— Харесват го. И аз го харесвам. Вярно, че плача, но не от мъка. Разбираш какво искам да кажа. Точно обратното е. Това е най-великото нещо, което ми се е случвало. Кени е там. Винаги съм смятал, че ще ми е сърдит, но не е. Човече, има рай. Аз го видях!

Абруци кимна.

— Е, Франки, радвам се, че си толкова запален по този боклук. Свидетелството ти е страхотно, ама аз съм с няколко хода пред теб, защото мисля от гледна точка на бизнеса. Парите, които се крият в това шишенце, могат да накарат и мен да заплача. Сълзи от радост като твоите. Но после какво? Откъде ще вземем още от веществото?

— Още почти никой не знае за него. Моят началник накара един химик да го направи. Не мисля, че ще е много трудно да се произведе още. Вероятно има много химици, които могат да го синтезират.

— Знаеш ли какво има вътре?

— Формулата?

— Да, формулата.

— Не, моят шеф не я е показвал на никого. Но всеки добър химик, който се занимава с пептиди, може да я извлече от кристалите.

Абруци се огледа наоколо за химикалка, откъсна ъгълчето на едно списание и накара Франк да му напише пептид. После попита:

— Значи, Франки, искаш да въртим бизнес?

— Да. Има голям потенциал, макар, честно казано, да бих предпочел да вземам наркотика, вместо да го продавам.

— Каква е справедливата подялба според теб?

Франк избърса очите си с ръкава.

— Не знам. Може би по равно?

— И смяташ това за честна делба?

— Не знам. Може би шейсет за теб и четиридесет за мен?

Абруци се засмя.

— Франки, ти преговаряш в свой ущърб. Не те бива за бизнесмен.

— Знам.

— Добре, в такъв случай ще ти дам съкратен урок по моя начин на преговаряне. Готов ли си? Аз ще взема всичко, а на теб ще дам останалото.

Франк изглеждаше объркан.

— Ама...

— Шшшт — изшътка Абруци, слагайки пръст на устата си. После намигна на Фортунели, който още стоеше и отпиваше от новата бира. — Значи не харесваш тази сделка?

Франки се усмихна, все едно му бяха дали практически урок, но поднесен с хумор.

Абруци също се усмихна:

— Чудесно, радвам се, че го приемаш с хумор.

Фортунели вече се промъкваше зад креслото на Франк. Секунда по-късно се чу пукот и стаята се изпълни с розова мъгла и миризмата на барут.

Франки се свлече напред, отскочи от масичката за кафе и се стовари на пода.

Докато ставаше, Абруци пхна шишенцето в джоба си и се усмихна самодоволно:

— Предай поздравите ни на Кени Лонго.

26.

Сайръс се намираше на „Мас Пайк“ и пътуваше към работата, а съзнанието му беше затънало в скуката на всекидневното шофиране. По радиото даваха репортаж за случая на Уилям Требълхорн. Макар станалото да беше още прясно, вече изпитваше умора от него. Богатите деца се държат лошо... наркотици... после смърт. Самоубийство? Нещастен случай? Убийство? Стигаше му, че това не е негов проблем.

Уилям Требълхорн беше арестуван, задържан през нощта, а на следващия ден освободен. Баща му, Требълхорн старши, беше голям специалист в корпоративното право. Семейството имаше сериозни връзки и още преди да съмне, татенцето беше събрало най-добрите сред най-добрите, за да представляват детето. Разследващите детективи веднага намразиха русокосия красавец и таяха подозрения, но не успяха да намерят никакви неоспорими доказателства, за да отхвърлят твърдението на Требълхорн, че Дженифър Шеридан се е самоубила по време на някакво кофти пътуване.

Требълхорн беше замаян, но въпреки това доброволно призна, че ѝ е дал една доза от нещо, което се наричало „блаженство“. Заместник — окръжният прокурор, комуто бяха възложили случая, имаше проблем. Тя не беше чувала за наркотика, нито можа да намери в официалните и неофициалните бази данни за наркотични вещества нещо за него. Значи не беше контролирано вещество и съответно — незаконно. Обмисляше да повдигне обвинение в безразсъдно излагане на опасност, но отложи идеята си за по-подходящо време, в очакване на нови доказателства.

На следващата сутрин Требълхорн, предшестван от цяла рота адвокати, излезе през главния вход на полицейското управление, закривайки лице с длани от напора на медиите, които се юрнаха към него. Той не обърна внимание на техните въпроси и се съсредоточи върху единственото нещо, което го интересуваше.

Как да намери още „блаженство“?

„Глоуб“, „Хералд“ и всички местни телевизионни станции отразиха случая и неговите сензационни ракурси: известно семейство, красиво, талантливо, вече мъртво момиче, секс, наркотици и накрая — смърт! Това обаче не беше някой от продаваните по улиците наркотици. Историята щеше да е достатъчно унищожителна, ако младежите бяха взели нещо обикновено, например амфетамини или ЛСД, но какво, по дяволите, беше „блаженство“?

Когато беше публикуван докладът на полицаия, извършил ареста, написан на измъчения език на полицейските документи, обществеността прочете описанието на Требълхорн за дълбоко духовно преживяване, срещата му с неговия дядо „от другата страна“ и после неохотното завръщане в „действителния свят“.

Всичко това звучеше побъркано, достойно за насмешка, докато не се обади местен специалист по наркоманиите, психолог в Медицинското училище „Гъфт“, с описание на кулминацията при „блаженството“, за която му били разказали неколцина негови пациенти.

Сайръс увеличи звука на интервюто с Винсънт Дисжордайнс. Той говореше на пресекулки като човек, несвикнал да говори с микрофон пред устата.

— Докторе, значи искате да ни кажете — попита журналистката, — че всички хора, взели наркотика, са имали едно и също видение или халюцинация, или както искате го наречете?

— Точно така.

— Може ли да ни опишете тази халюцинация?

— Употребилите описват, че са изпитали усещането да се реят над собствените си тела, след това са пътували през тунел към ярка светлина до река с камъни за стъпване в коритото. Те винаги виждат някого на другия речен бряг и описват оживената среща с починал приятел или любим човек. Освен това изпитват усещането за божествено присъствие от другата страна на реката.

— Божествено?

— Да, но нищо по-определено. Също така всеки от осемте пациенти, с които разговарях, изпитва непреодолимо желание да използва отново наркотика и да преживее всичко отново.

— И описанията на всички си приличаха?

— Да. Забележителна прилика при толкова участници.

— Друг път попадали ли сте на наркотик, който предизвиква едни и същи халюцинации у хората?

— Понякога опиати като ЛСД или мескалин, или псилоцибин предизвикват стереотипни или сходни модели на преживявания сред потребителите. В случая обаче, изглежда, си имаме работа с нещо твърде необичайно.

— Има ли обяснение за този феномен?

— Аз лично нямам. Трябва да се поработи още в тази посока.

— Докторе, надяваме се в близко бъдеще да поговорим отново за този наркотик.

— С най-голямо удоволствие.

Сайръс точно се готвеше да смени станцията, когато едно име в останалата част от новинарския бюлетин привлече вниманието му.

Франк Сако.

— Двайсет и шест годишният Франк Сако е намерен застрелян като при екзекуция в ранните часове тази сутрин в своя апартамент в Ревийър. Полицията разследва случая. Когато има нещо ново, ще ви съобщим.

Сайръс натисна бутона за бързо набиране на номера на Авакиян.

— В офиса ли си вече?

— Току-що пристигнах. Какво има?

— Провери бележките ни за пробитите глави. Мъжът, който работи за Алекс Уелър — Франк Сако, — кажи ми на колко е години и какъв е адресът му.

— Защо?

— Просто го направи.

След минутка Авакиян се върна и докладва:

— На двайсет и шест, живее на улица „Дихон“ в Ревийър.

Сайръс се премести в лентата за изпреварване и даде газ.

— Пит, ще се срещнем там. Бил е убит.

Сайръс и Авакиян пристигнаха последни в апартамента на Сако за криминологичното проучване на местопрестъплението. Детективите от Ревийър чакаха патолога и неговия екип да свършат и да търкулнат трупа на носилка, за да могат да си вървят.

Старшият детектив беше ветеран на име Ломбарди с вълнисти коси и преливащо шкембе, скрито под екстра дълга вратовръзка. Поиска да узнае защо ФБР се интересува от неговия случай и трябваше с неохота да приеме уклончивия отговор на Сайръс, че може да има връзка с друго разследване на бюрото. Ломбарди услужливо предаде онова, което знаеше.

Възрастната жена, която живее на втория етаж, се събудила около един от шумни стъпки надолу по стълбището. Погледнала от прозореца на спалнята и видяла двама мъже, които се качили на кола и потеглили с висока скорост. Легнала си отново, но се събудила отново в четири, разтревожена, че може би е трябвало да се обади в полицията. Сложила си пенъора, качила се на горния етаж, за да провери дали всичко е наред, и видяла вратата на апартамента на Сако широко отворена. Върнала се в своето жилище и се обадила на 911.

Сако бил мъртъв, лежал по корем, с една-единствена дупка от куршум в тила. През късата му коса кожата се виждала лесно: раната била с формата на звезда, чиито краища били почернели — контактна рана, тоест оръжието е било допряно до черепа като при организираните от китайската държава екзекуции. Куршумът излязъл през устата му, избивайки няколко зъба. Забил се в пода близо до масичката за кафе — 38-и калибър с метална обвивка.

Нямало следи от влизане с взлом. На масичката за кафе имало шише със спрей за почистване на стъкла и няколко парцала. Ломбарди предполагаше, че убийците са проявили достатъчно хладнокръвие да почистят всички отпечатъци. Не са били глупаци — дори шишето със спрея било избърсано. Вероятно мотивът не е бил грабеж. Портфейлът на мъжа бил в спалнята. Мястото не било претърсено. И нещо интересно, при това много, лежало в скрина — пачка банкноти, почти осем хиляди долара.

— Това е голяма пачка за един лабораторен техник — отбеляза Сайръс.

Ломбарди вдигна глава от бележника си.

— Значи познавате този тип?

— Да — потвърди Сайръс. — Работи в „Харвард“.

— Прилича на провалена наркосделка. Така мисля — обяви Ломбарди. — Заради наркотиците ли сте тук?

Авакиян сви рамене.

— Не, дори не знаехме за тях.

— Както и да е — каза детективът. — Това е моята работна теория. Ще видим дали ще издържи.

Патологът заяви, че трупът може да бъде обърнат. Тази чест се падна на неговия помощник.

Всички в помещението ги видяха едновременно.

— Мамка му, какво е това? — възкликна Ломбарди.

Три тънки цилиндърчета от червена хартия се показваха от джоба на Франк.

— Докторе, моля те, провери го — помоли Ломбарди патолога.

Медикът използва форцепс, за да извади едно от цилиндърчетата, после леко го разклати.

— Има нещо вътре — докладва той.

— Отвори го — нареди Ломбарди.

С нови ръкавици патологът разви единия край на цилиндърчето върху разтворения край на пликче за доказателства. Изсипа малко количество снежнобели кристали.

— Нали ви казах, че става дума за наркотици! — триумфално отбеляза Ломбарди.

— Какво според вас е това? — попита Авакиян.

Патологът извади лупа от кутията с оборудването си и погледна през нея.

— Съмнявам се, че е кокаин или амфети, защото количеството е твърде малко. Не мисля, че е ЛСД. Честно казано, представа нямам. Ще го изпратя на отдела за наркотици в Съдбъри и ще научите, когато и аз науча.

Сайръс имаше молба.

— Моля ви, докторе, преди да го отнесете, проверете главата му за още една рана.

— Каква рана? — попита патологът, докато прибираше кристалите.

— Дупка от 4,76-милиметрова бургия в някое от слепоочията.

Патологът изгледа Сайръс все едно е ненормален, но въпреки това коленичи до тялото, за да огледа по-внимателно черепа на Сако.

— Не, няма такава неща.

На тротоара Сайръс и Авакиян трябваше да си пробиват път през нарастващата навалица от репортери и зяпачи. Когато се отдалечиха

достатъчно, за да не могат да бъдат подслушвани, Авакиян попита:

— Нали не подозираш Уелър?

— Напълно различно е от останалите. Не мога да направя връзката.

— Ще говориш ли отново с Уелър?

— Да, но не веднага. Нека видим какво ще изрови полицията за Сако. От онова, с което разполагаме досега, не виждам как бихме могли да получим юрисдикция върху случая.

Авакиян се съгласи с него.

— Момчето сигурно се е набъркало в наркотърговия и затова са му духнали свещичката.

— Да — кимна Сайръс. — Въпросът е с какъв вид наркотици.

Алекс рядко гледаше телевизия, но тази вечер седна до Джеси и изгледа местните новини, защото пряко го засягаха.

В мига щом чу за случая с Требълхорн, Алекс започна да се измъчва. Екстатично наркопътуване довело до възможно самоубийство — толкова скоро, след като шишенцето му изчезна? После, когато започнаха да съобщават подробности, веднага разбра: сигурно беше неговият пентапептид.

По улиците.

Той беше наистина много зает и работеше до изтощение, но това не можеше да бъде пренебрегнато. Предната вечер беше репетирал как ще притисне Франк, как няма да му позволи да се измъкне, докато не признае стореното.

Франк обаче така и не дойде на работа. След това започнаха безбройните телефонни обаждания от хора, чули за убийството — включително от членове на дружеството „Уроборос“, които повтаряха, сякаш се бяха наговорили, едно и също: кога ще получим още от наркотика?

По телевизията течеше интервю с възрастната съседка на Франк. Той беше добър младеж, каза тя на репортерката. Тя познавала неговия дядо. Кой би направил подобно нещо?

— Да, наистина. Кой? — мрачно повтори Алекс.

Джеси сложи ръка на рамото му.

— Не бива да сме тъжни. Би трябвало да се радваме за него.

— Да, със сигурност е на по-добро място — потвърди Алекс. — Но кой го прати там?

— Смяташ ли, че е откраднал веществото?

— Да, смятам.

Новините по телевизията се заеха отново със случая „Требълхорн“. Екранът се изпълни със снимката на Дженифър Шеридан от гимназиалния годишник. Погребението беше определено за утре в нейния роден град в Кънектикът. После се появи адвокатът на Требълхорн, уверявайки, че неговият клиент е невинен.

Последваха кадри на репортерка, застанала на Харисън авеню пред Медицинския център „Гъфт“. По-рано тя беше разговаряла със специалиста по наркотици доктор Винсънт Дисжордайнс за тайнствения наркотик, довел до смъртта на Дженифър Шеридан.

Приличащият на пор мъж с безволна брадичка беше около петдесетака и гледаше сковано в камерата иззад бюрото си.

— Всеки ден виждам нови случаи — заяви той и вдигна ръка с тънко хартиено цилиндърче между пръстите. — Получих го от един пациент. Това е наркотикът, наречен „блаженство“.

— Докторе, какво представлява той? — попита репортерката.

— Още не знаем. Дали сме го за анализ.

Джеси зяпна и посочи с пръст.

— Алекс! Това е твоят!

Алекс скочи нервно от дивана, приглади с две ръце дългата си коса назад и нервно закричи из стаята.

— Франк, за бога... какво си направил?

В това време Сайръс също крачеше из апартамента си, докато водеше обезсърчителен разговор с бившата си жена. Беше помолил да говори с Тара, но Мериън каза, че спи. Обясни му, че дремките на Тара са станали по-дълги, защото губи енергия. Той я помоли все пак да провери. Тя изпухтя демонстративно и неохотно се подчини. Чувстваше се зле, че не се бе обадил през деня, но беше имал твърде много работа. Телевизорът монотонно бучеше зад гърба му, Винсънт Дисжордайнс зад бюрото си вдигна ръка и показа червено хартиено цилиндърче като онова, което бяха намерили в джоба на Франк Сако.

— Иисусе — прошепна Сайръс.

Когато Мериън се върна при телефона да потвърди, че Тара е заспала, линията бе прекъсната.

27.

Винсънт Дисжордайнс беше много по-дребен, отколкото изглеждаше по телевизията. Пред Сайръс приличаше на джудже и независимо дали причината беше значката, или неговият ръст — докторът сякаш се изплаши от него. Стената зад бюрото на Дисжордайнс беше покрита с рамкирани дипломи и сертификати за членство в различни асоциации, включително докторат по психология от Илинойския университет. Май тяхното множество и многообразие не бяха успели да му вляят самоувереност.

Доктор Дисжордайнс започна с непохватното въведение, че не е свикнал с вниманието на медиите и изпитателния поглед на обществото и че според него това пречи на обичайната му работа — беше занемарил работата си в една от най-големите клиники за наркозависимости в града. Да, „блаженството“ е очарователен нов наркотик, появил се сякаш от нищото, той обаче лекува десетки зависими от хероин и амфетамини, които също се нуждаят от неговото внимание.

— Имам нужда от повече служители — оплака се той, сякаш Сайръс можеше да разреши наемането на допълнителен персонал.

— Няма да ви загубя много време, но трябва да знам повече за „блаженството“. Ние сме по средата на едно мащабно разследване.

— Заради наркотика?

— Не, но вероятно е замесен. Разследваме убийство... всъщност няколко убийства.

Винсънт Дисжордайнс тревожно се размърда и повдигна вежди.

— О!

— И така, какво можете да ми кажете?

Психологът имаше подвързан с кожа азбучник, пълен с педантично водени бележки. Той го отвори, сложи очилата си и каза:

— Надявам се, че не очаквате никакви данни за пациентите. Дори би трябвало да имате съдебна заповед, за да разговаряте с мен по този въпрос.

Сайръс увери лекаря, че се интересува от наркотика, а не от неговите пациенти.

Дисжордайнс кимна и отново погледна бележките си. Първите му сведения за новото вещество, разказа той, дошли от наркоман, приемащ различни наркотици, млад пуерториканец, когото представи с инициалите Д. Ф. Имал зад гърба си дълга история на злоупотреба с марихуана, оксиконтин и хероин. По време на разговора Дисжордайнс сметнал разказа му за толкова необичаен, че помолил за разрешение да го запише.

— Искате ли да чуете записа? — попита той Сайръс.

— Разбира се.

Доктор Дисжордайнс превъртя данните за пациента и неговия болничен номер и едва тогава натисна бутона за възпроизвеждане.

В. Д.: Как си след последната ни среща?

Д. Ф.: Добре. Наистина добре.

В. Д.: Разкажи ми какво количество наркотици употребяваш.

Д. Ф.: Чист съм.

В. Д.: Това е отлично, но признавам, че ме изненадва.

Д. Ф.: Ами... почти чист. Не знам дали броите „блаженството“.

В. Д.: Какво е „блаженството“?

Д. Ф.: Нещо ново. Поне аз никога не бях чувал за него. Другите вещества повече не ме интересуват.

В. Д.: Съжалявам, но нищо не знам за него. Това екстази ли е? Или ЛСД?

Д. Ф.: Не, напълно различно нещо.

В. Д.: Как така?

Д. Ф.: То те свързва с нещо. Завежда те от другата страна. Рееш се над собственото си тяло, след това се понасяш като ракета към светлина.

В. Д.: Разбирам. Таблетка ли е, капсула, или се инжектира?

Д. Ф.: На прах е. Слагаш си го на езика.

В. Д.: Каза, че виждаш светлина. Това ли е всичко?

Д. Ф.: Не, това е само началото. След светлината вече си там — от другата страна. Там има красива река. Искате ли да отидеш при нея. Чувствах се добре, че си там... много добре.

В. Д.: Ясно...

Д. Ф.: Там са и камъните за стъпване, които водят до другия бряг. Високо над водата, ако изобщо е вода. Не съм сигурен. Искам да кажа, че шуми като вода. И тогава виждам моя старец.

В. Д.: Баща си?

Д. Ф.: Да. Той умря, когато бях дете. Най-шантавото е, че е такъв, какъвто го помня. Дори е с ризата, която винаги носеше. Маха ми. Направо е мръднал от щастие.

В. Д.: Какво става след това?

Д. Ф.: Аз съм целият вълнение — нали разбираш, като дете на Коледа. И започвам да пресичам реката по камъните. Колкото повече го наближавам, толкова по-добре се чувствам. Страхотен прилив. Направо като оргазъм. Не прилича на нищо друго. Най-хубавото време на света.

В. Д.: Добре, и после какво стана?

Д. Ф.: Колкото повече се приближавам, толкова по-добре се чувствам. Трудно е да се повярва, но усещането продължава да нараства. Баща ми се дере до пръсване, подскача нагоре-надолу. Тогава изпитвам усещането, че зад него в далечината има някого. Не мога да го видя, но го усещам. Чувството е като...

В. Д.: Като какво?

Д. Ф.: Ще прозвучи глупаво, но е като... все едно Бог е там. Ала преди да успея да се приближа още, вече се връщам обратно по пътя, по който дойдох, ужасно бързо — все едно си яхнал вятъра. После идва краят. Не мога да повярвам, че е свършило. Не искам да свършва.

В. Д.: И това е всичко? Край на пътуването?

Д. Ф.: Това е краят. Винаги е едно и също.

В. Д.: Вземал си го повече от веднъж?

Д. Ф.: Три пъти. Всеки път е удивително, но винаги е едно и също.

В. Д.: Това е интересно, нали? Кажете ми, колко дълго продължава всяко пътуване?

Д. Ф.: Може би трийсет минути, може и повече.

В. Д.: Буден ли си по време на случващото се?

Д. Ф.: Не разбирам, какво имате предвид. Аз се чувствам буден.

В. Д.: Докато си бил под въздействието на „блаженството“, някой виждал ли те е?

Д. Ф.: Винаги бях сам.

В. Д.: Може ли да се каже, че пътуването е напълно приятно?

Д. Ф.: Приятно? То е толкова фантастично, че направо боли. Разбирате ли? Веднага щом свърши, искам да го направя отново. Да видя татко и да видя дали Бог е там.

В. Д.: Вярващ ли си?

Д. Ф.: Аз ли? Католик съм, но не ходя на черква.

В. Д.: Добре. Откъде взе наркотика?

Д. Ф.: От улицата. Нали разбирате? Познавам един тип, който ме насочи към него.

В. Д.: Знаеш ли откъде идва?

Д. Ф.: Не.

В. Д.: Много ли има на пазара?

Д. Ф.: Много? Нямам представа. Неколцина души, които познавам, са го вземали.

В. Д.: Колко струва дозата?

Д. Ф.: Скъпа е. Седемдесет и пет за една доза.

В. Д.: Другите хора, които познаваш и са го вземали, как описват своите пътувания?

Д. Ф.: Това е странното. Всички са имали същата преживелица като мен. Разликата е, че на другия бряг винаги има човек, когото са познавали. Винаги е човек, който е умрял.

Дисжордайнс натисна стопа на диктофона.

— Какво си помислихте, когато чухте тази история? — попита Сайръс.

— Не знаех какво да мисля. Разбира се, бях заинтригуван. Направих онова, което се очаква от учените да направят, когато имат повече въпроси, отколкото отговори. Опитах се да събера още данни.

Разказа, че започнал да търси други случаи. Не му отнело много време. Един по един пациентите започнали да идват в клиниката му. По времето, когато Уилям Требълхорн беше арестуван, докторът се оказа единственият експерт по използването на „блаженството“.

Когато седнал да размишлява върху сбирката си от осем случая — повечето били злоупотребяващи със силни наркотици, — нещо му се набило в очите: въпреки приликата в описаните преживелици, последствията били различни.

— Осем случая? — повтори Сайръс.

— До вчера — уточни лекарят и посочи купчина имейли, които беше разпечатал. — От цяла Нова Англия колегите ми пишат за подобни случаи. Изгубих им броя. Мисля, че са повече от двайсет, но им липсва подробното описание от моите случаи — почука той по азбучника. — Ако имах помощ, щях да отговоря на тези мейли и да събера още информация.

— Искам да се върна на онова, което казахте за различните последици при вашите осем случая — каза Сайръс.

Винсънт Дисжордайнс започна да прелиства страниците, търсейки подробностите.

Пациент 1: Д. Ф.: Двайсет и една годишен мъж, латинос, записан разговор. Мъжът е вземал още няколко пъти „блаженството“, макар че трудно може да си го позволи финансово. Казва, че предпочита да си набави наркотика, отколкото да има храна на масата.

Пациент 2: Дж. Е.: Седемнайсетгодишен бял мъж. Тежка злоупотреба с марихуана и алкохол. Използвал е шест пъти „блаженството“. Видял своята починала баба. Отказва да се върне в гимназията. Необщителен. На антидепресанти.

Пациент 3: Б. Н.: Двайсет и три годишен чернокож. Зависим от крек. Вземал е няколко пъти „блаженството“. Вижда свой приятел от гимназията, застрелян преди пет години. Престанал е да пуши крек и посещава набожно черквата на майка си в Матапан. Казва, че бил „пълнен с радост“.

Пациент 4: Е. У.: Бял мъж, на четирийсет и пет години, борсов посредник. Алкохолик, злоупотребява с амфетамини. Използвал е „блаженството“ повече от десет пъти. Видял майка си. Реагирал еуфорично. Веднага напуснал работа, спрял да пие. Седи вкъщи и медитира. Жената му се радва, че вече не пие, но сега се тревожи заради липсата на финансова подкрепа.

Пациент 5: Р. Дж.: Трийсет и една годишна чернокожа. Два пъти вземала наркотика. След всяко пътуване изпадала в истерия. Един ден след второто вземане умира от свръхдоза хероин. В полицейския доклад е записано като нещастен случай, но сестра ѝ смята, че е било нарочно.

Пациент 6: Ф. К.: Бял мъж на дваайсет и три. Ползва ЛСД и екстази. Работи като звуков инженер в нощен клуб. Видял майка си, която загинала при пожар в къщата. Испитал облекчение, че не била изгоряла. Исква да се връща там, за да я вижда. Планира да взема още от наркотика, ако намери и може да си го позволи. Обмисля да напусне работата си, която сега му се струва незначителна.

Пациент 7: Дж. Л.: Латинос на трийсет и пет години. Хероинова зависимост. Вземал е „блаженство“ шест пъти. Не разкрива какво е видял от другата страна на реката. Казва, че било „лично“. Откакто е на „блаженство“, е вземал няколко пъти хероин, но смята, че сега може да се откаже от него.

Пациент 8: Т. И.: Бял мъж на шейсет и четири. Метадонова зависимост в продължение на повече от дваайсет години. Хронично лошо здраве, сърдечна недостатъчност. Взел три пъти наркотика. Видял починалата си съпруга. Сега изглежда по-спокоен и

щастлив, откакто В. Д. го познава. Не дошъл на последния сеанс. Не вдига телефона. Спешна нужда да се провери статуса на пациента.

Ръката на Сайръс беше изтръпнала от бързото нахвърляне на бележките. Той се протегна и попита:

— Това ли е?

— В общи линии. Когато прочетох за жената, скочила от прозореца, след като взела „блаженство“, се обадох на полицията, за да им кажа каквото зная.

— По новините снощи показахте едно от червените цилиндърчета. Откъде го имате?

— Накарах първия пациент да ми купи две. На улицата ги наричат *клички*. — Той извади едно пакетче от чекмеджето на бюрото.

Сайръс го разгледа. Кличката беше същата като тази в джоба на Сако.

— Какво направихте с другата? — попита Сайръс.

— Изпратих я в токсикологичната лаборатория на болницата за анализ. Наложило се да я прехвърлят в някаква лаборатория в Канзас Сити. Очаквам доклада. Навярно вече е в пощенската ми кутия. Както вече казах, затрупан съм с мейли.

— Моля, бихте ли проверили?

Дребният мъж въздъхна и завъртя стола си, за да влезе в пощата си.

— Мили боже! — възкликна. — Изпратили са го още вчера. Ето какво става, когато персоналът не достига! — Той кликна с мишката на приложението. — Ще го сваля и ще го разпечатам.

Дисжордайнс плъзна поглед по доклада от две странички.

— Хм, това е интересно! Никога преди не съм виждал това съединение и очевидно в лабораторията в Мисури също. Това е кръгъл пептид: пет аминокиселини в пръстенова структура. — Той вдигна очи и изсумтя. — Мамка му, откъде се е взела?

После направи копие и го подаде на Сайръс. На него му изглеждаше като китайски. Той сгъна листа и го прибра.

— Кажете ми най-важното — помоли Сайръс. — Какво виждате тук?

— Най-важното? — смръщи се Дисжордайнс. — Най-важното е, че имам много лошо предчувствие за този наркотик.

28.

Китайската докторантка, която работеше в лабораторията на Алекс и беше вдигнала слушалката, най-накрая каза на много настоятелния Сайръс, че може би шефът ѝ е отишъл да потича по пистата на закрито в университетския комплекс. На него му хареса идеята да свари Уелър неподготвен, затова скочи в колата и потегли за Кеймбридж. Тръгна сам, защото Авакиян беше на родителска среща в училището на неговата дъщеря. Опитваше се да не мисли за всички онези родителски срещи, които предстоеше да пропусне.

Паркира край университетския футболен стадион и показва значката си, за да го пуснат в пистата на закрито „Гордън“. Нямаше много бегачи толкова късно сутринта. Забеляза Уелър веднага — висок и слаб, конската му опашка го пляскаше по гърба, докато обикаляше тухленочервения овал с виражи. Опита се да си представи чудесното усещане за скорост, но му беше трудно да си спомни. Може би трябваше да започне отново да тича. Вероятно напролет.

Уелър излезе от завоя и погледът му падна точно върху Сайръс. Той не намали скоростта, не спря, не показва изненада или тревога — реакцията му беше тънка усмивка и показване на часовника — знак за Сайръс, че ще трябва да се въоръжи с търпение.

„Ще те изчакам — помисли си Сайръс. — Ти бягаш в кръг.“

Най-накрая Уелър спря пред трибуните и застана с ръце на кръста, докато Сайръс слизаше. Между две дълбоки вдишвания той заговори:

— Съжалявам, че се наложи да ме чакате... обаче губите облагите, когато сърцето забави ход... или поне така гласи теорията.

— Много ли тичате? — любопитства Сайръс.

— Само колкото да противодействам на бирата.

Сайръс отказа да влезе в шеговития тон.

— Знаете ли защо съм тук?

— Може би заради Франк Сако — предположи Алекс. — Но какво общо има ФБР с убийството на Франк?

— Проучваме го. Интересно ми е какво знаете вие. — Сайръс впи поглед в очите на Уелър за мимолетно проблясване, за премигване, но нищо не забеляза.

— Знам само онова, което гледах по новините и прочетох в интернет. Ужасна работа. Познавах младежа от три години. Беше добър работник, приятен колега. Никога не съм имал проблеми с него. Бях шокиран, че се е забъркал в такова нещо.

— Какво нещо?

— Което е довело до убийството му.

Алекс беше оставил бутилка с вода и кърпа на последния ред на трибуната, и сега се протегна за тях.

— Знаете ли къде живее?

— Разбира се. В Ревийър.

— Ходили ли сте у тях?

— Отношенията ни не бяха такива.

— Идвал ли е у вас?

— Да, няколко пъти.

— Нали не сте имали такива отношения?

— Участваше в салона.

— Онзи „Уроборос“?

— Точно така.

— Активен участник?

— Не си падаше много по приказките.

— Кога за последен път е участвал?

— Преди няколко седмици. Някъде в началото на януари.

— Мислех, че ще ме поканите.

Глътка вода от шишето.

— Трябва да съм забравил.

— Кога го видяхте за последен път?

— На работа в деня, когато е умрял. Изглеждаше напълно нормално.

— Някакви признаци за нервност, да е бил стресиран заради неприятности?

— Никакви.

— Къде бяхте преди две вечери? Отново в лабораторията?

— Всъщност не. Бях си вкъщи с моята приятелка и не съм излизал.

— Може да се наложи да говоря с нея.

— Сигурен съм, че ще бъде възхитена.

— Някакви проблеми в миналото с работата на Сако, поведението му, някакви признаци, че употребява наркотици?

Алекс избърса ръцете си.

— Беше малко грубоват, но идваше навреме на работа, изпълняваше задълженията си и толкова. Вижте, трябва да се връщам в лабораторията. Има ли нещо друго, с което да ви помогна?

Сайръс го наблюдаваше внимателно, когато му отговори:

— Да, има още нещо. — Извади доклада от Дисжордайнс и му го подаде. — Виждали ли сте този химикал?

На Сайръс му се дощя да закачи този тип за полиграфа, защото изглеждаше напълно спокоен и безгрижен, когато отговори:

— Да. Аз го открих. Откъде го имате?

— Вие сте го открили?

— Точно това казах. Никой не го е виждал, затова е малко да кажа, че съм изненадан.

— Нямате вид на изненадан.

— Аз съм британец. Може би не сте свикнали с нашето изражение.

— Може би. Чували ли сте за новия наркотик по улиците, наречен „блаженство“?

— Четох за това, но не следя редовно новините.

— Добре тогава. Изглежда вашият химикал е „блаженството“. Този анализ е направен от проба, купена на улицата.

— Разбирам — каза Алекс спокойно. — Имате ли нещо против да седна — много ми се събра.

Двамата се отпуснаха на най-ниската пейка. Сайръс позволи на Алекс да прочете доклада от лабораторното изследване.

— Искате ли да знаете защо не бях толкова изненадан, колкото би трябвало?

— Пробвайте.

— Това съединение, този пентапептид — имах малко количество, заключено в писалището ми. Шишенцето обаче изчезна.

— Кога?

— Преди около месец.

— Съобщихте ли в полицията?

— Не.

— Защо?

Алекс помълча. На Сайръс му се стори, че наум репетира отговора си.

— Интелектуалната собственост е доста трънлив проблем. Още не съм регистрирал патента. Още не съм готов и научно. Ако бях направил оплакване в полицията, трябваше твърде рано да разкрия подробности, като например структурата.

— Аха — недоверчиво изсумтя Сайръс. — Какво ще кажете за това, че се използва като наркотик?

— Ужасен съм. Веществото не е предвидено за употреба от хора. Не е преминало през никакви изпитания.

„Ужасен? Никак не изглеждаш ужасен“, помисли си Сайръс.

— Какъв е източникът на химикала? Как го открихте?

— Сигурно си спомняте, че се интересувам от биологията на умирация мозък. Моето съединение беше изолирано от мозъците на животни, страдащи от липса на кислород, близо до мига на смъртта.

— Какви животни?

— Мишки, плъхове, кучета.

— Използвахте думата „изолирано“. Как се изолира?

— Имате предвид моите техники?

— Да. Как вадите химикала от мозъка.

— Ами пъхаш игла в него и извличаш проба. Защо ви е да знаете това?

Сайръс не си направи труда да отговори. Чувстваше как сърцето му блъска и се опита да прозвучи толкова овладяно, колкото Уелър.

— А хора?

— Не мога да знам това, нали?

— Това би бил страхотен експеримент — подхвърли Сайръс. — Какво трябва да се направи? Да се пробие главата с бургия?

— Това е нелепо! Не мога да си представя, че ще има доброволци за това. — Алекс събра нещата си и стана.

— Да, със сигурност не бихте предприели подобна маневра — отбеляза Сайръс. Той също се изправи. — Какво е предназначението на химикала?

— Предназначението?

— Да. Какво прави?

— Активира един рецептор в част от мозъка, наречена лимбична система. За друго не зная. Това е едва началото на изследователската програма.

Сайръс попита неочаквано:

— Не ви ли е минавало през ум, че Франк Сако може да е взел химикала ви?

— Досега — не. Но въз основа на онова, което току-що научих, трябва да го имам предвид. Той нямаше ключ за чекмеджето на бюрото, но може би е видял къде го държа. Много съм разстроен. Меко казано. Съжалявам, но вече трябва да тръгвам.

Сайръс zakрачи с него към гардеробното помещение.

— Какво ще кажете за дивите пътувания, които хората, вземали вашия наркотик, описват?

Алекс спря пред вратата на помещението.

— Всъщност не обръщах много внимание. Сега, когато знам, че става дума за моя химикал, вече ще го правя. Поне така възнамерявам. Разстроен съм, но аз съм учен, така че ще обработя данните, на които попадна. — Той бутна вратата да се отвори, но спря. — Колко съм разсеян. Забравих да попитам за дъщеря ви.

Сайръс изстена.

— Добре е.

— Без пристъпи?

Сайръс не искаше да се остави да бъде доминиран.

— Казах, че е добре. Когато имам нови въпроси, ще се свържа с вас.

— Сигурен съм, че ще го направите.

Тогавя Сайръс сниши глас и каза:

— Знам какво направи.

Алекс го погледна въпросително.

— Какво казахте?

Вместо да отговори Сайръс се завъртя на пети и си тръгна.

29.

— Не го приемай толкова трагично.

Стенли Майнът се опитваше да оказва подкрепа, но Сайръс беше в лошо настроение. Щатският прокурор за района на Масачузетс беше отхвърлил искането за съдебно разрешение за претърсване на работното място, дома и автомобила на Алекс. Според нея в слабо свързаната история нямаше достатъчно правдоподобни доказателства, които да свързват Уелър с убийствата на Томас Куин, проститутките или Франк Сако.

— Продължавайте да ровите — препоръча им тя, преди да ги изпрати с Авакиян до асансьорите във Федералната съдебна сграда „Моукли“.

— Уелър е нашият човек — мрачно каза Сайръс на Майнът. — Аз го знам, ти също го знаеш.

Майнът пъкна ръце в джобовете на пуловера си и ги разтегна. Правеше го често, преди да започне да философства.

— Виж, мисля, че изграждаш случая. Косвените улики започват да стават необорими, но трябва да убедиш щатския прокурор, не мен.

— Мисля, че Уелър е откаченяк — включи се и Авакиян.

— Е, Пит, това ще ни спаси от потребните доказателства — засмя се Майнът.

Мобилният му телефон започна да звъни и той излезе от техния офис, за да приеме обаждането.

— И сега какво? — попита Авакиян О’Мали.

— Трябва отново да разпитаме приятелката на Уелър. Тя гарантира за него през нощта, когато е бил убит Сако, но беше доста колеблива. Може би ще успеем да я накараме да се оплете. Освен това трябва да получим имената и адресите на всички, които са в това дружество „Уроборос“.

— Група откачалки — подхвърли Авакиян.

— Може би, но трябва да говорим с тях.

Майнът се върна със сериозно лице.

— Когато не ни върви, не ни върви и това е! Трябва всичко да зарежем.

— Какво има? — попита Авакиян.

— Отвлечане. Днес ще получа документацията.

— Защо трябва да е наша задача? — попита кисело Сайръс.

— Защото вероятно е междуцатско — отговори Майнът. — Съпругата и детето на един тип били отвлечени от Нашуа. Регистрационните табелки на престъпника били от Масачузетс. Вземете си нещата. Отиваме в Убърн.

— Защо в Убърн? — измърмори Авакиян.

— Защото съпругът работи там в някаква компания за биотехника.

— С какво се занимава? — попита Сайръс.

Майнът провери записките си.

— Изглежда, е някакъв химик. Занимава се с пептиди.

Пол Мартел беше в средата на трийсетте, мъж с нездрав цвят на лицето и тяло като от тесто. Полото му се издуваше от паласките тлъстини, подобни на дръжки на амфора, които преливаха над камуфлажните панталони. Очите му бяха зачервени. На Сайръс му се стори, че ги е изплакал.

Разговаряха в залата на управителния съвет на фирмата. „Кимиотерапи“ беше ново предприятие, само на няколко години. Сайръс чу нещо за рак и си взе бележка наум да провери дали не разполагат с нещо ново срещу мозъчните тумори. Главният изпълнителен директор на компанията крачеше пред залата и дразнещо дакаше в мобилния си телефон. Той беше намерил през почивните дни Мартел да работи нощем в лабораторията. Мартел рухнал и му казал какво става.

На О’Мали и неговия екип Мартел разказа, че в петък вечерта той и жена му Марси гледали телевизия. Шестмесечното им дете спяло в детското креватче. Както обикновено Марси с едното ухо слушала телевизора, а с другото — монитора за бебета. Някой звъннал на вратата — помислили си, че е някой съсед, но не излязло така.

Двама мъже нахлули в къщата. Мартел не ги познавал, и сега не знаел кои са. Размахвали оръжия, не си правели труда да скрият лицата

си. Знаели, че той е пептиден химик. Носели шишенце с прах. Искали да им направи още. На минутата. И за да го мотивират, щели да вземат жена му. Тогава чули от монитора детето да плаче и решили да вземат и него. Мартел трябвало да отиде да произвежда, защото до събота вечерта искали половината стока. Щели да я проверят. Ако била добра, искали останалата част до понеделник. Тогава щели да пуснат семейството му. Ако веществото, което направи, излезе боклук, Бог да му е на помощ.

— Откъде са разбрали, че сте пептиден химик? — попита Сайръс.

— Имали нужда от такъв, започнали да разпитват, попаднали на някого, който ме познавал отнякъде, и след това ме проучили в „Гугъл“. Това е всичко, което знам.

Мартел добави, че похитителите нямали представа какви са кристалите, нито колко време ще му трябва, за да направи синтеза. Заявили, че това било негов проблем, не техен. Накарали жена му да увие хубаво детето и ги качили в чакаща кола. Когато потеглили, Мартел зърнал единствено, че номерът е от Масачузетс, а една от цифрите — тройка. Според него колата била черна „Максима“.

Другият седнал на пътническата седалка в колата на Мартел и го накарал да кара към лабораторията. Предупредил го, че ще му се обажда, за да го проверява, и му наредил да не звъни в полицията. В противен случай щял да смаже главата на бебето и да накара жена му да гледа, докато го прави.

Мартел се хвърлил да работи, тичал от лаборатория в лаборатория, използвал усъвършенстваните уреди на компанията. В четири сутринта успял да анализира праха и вече знаел структурата му.

— И какво е? — попита Сайръс.

— Кръгъл пептид — отговори Мартел. — За мен е новост.

Сайръс изобщо не беше изненадан. С въздишка показа на Мартел структурата на Дисжордайнс.

— Това ли е?

— Да — почти извика Мартел. — Това е. Същият изомер!

— Успяхте ли да го синтезирате?

— Да. И преди съм получавал кръгли пептиди. Прекарах го през нашия пептиден синтезатор и след това направих свързващата химия. Никакви затруднения.

— Колко поискаха? — поинтересува се Авакиян.

— Най-малко сто хиляди дози, тоест около петдесет грама от съединението.

Авакиян подсвирна.

— При сегашната цена на улицата, това са десет милиона.

— Улична цена на какво? — попита замаяният Мартел.

— „Блаженството“ — отговори Сайръс. — Чухте ли за него?

— Значи съм правил „блаженството“? — изстена Мартел. — Нямах представа.

— Колко сте направили досега? — намеси се Майнът.

— Около дващсет и пет грама. Типът, който ме докара, ги взе в събота вечерта. Точно в момента пречиствам втората партида.

— Значи още петдесет хиляди дози са на улицата? — нададе вой Авакиян. — Боже мили!

— Вижте, хич не ми пука! — изкрещя Мартел. — Искам си жената и детето обратно!

Майнът се зае да го успокоява. Понякога го биваше в това.

— Да, господин Мартел, ние ще ви ги върнем. Повярвайте ми, ще го направим.

— Тя е толкова уплашена... — Химикът заплака.

— Откъде знаете, че е уплашена? — попита Сайръс.

Преди химикът да успее да отговори, Майнът услужливо каза:

— Разбира се, че е уплашена.

Обаче Мартел погледна Сайръс и отговори:

— Защото говорих с нея.

— Кога? — попитаха всички в един глас.

— Снощи.

— Как?

— По мобилния ѝ телефон. Беше в чантата ѝ, когато тръгна. Те ми се обадиха по него и ѝ позволиха да говори с мен.

Майнът скочи и промълви:

— Възможно ли е да са толкова глупави? — Взе телефонния номер от Мартел и се втурна в коридора.

Мартел видимо се разтревожи.

— Не, глупостта в този случай е нещо добро. Много добро дори — успокой го Сайръс. — Ако намерим телефона ѝ, ще намерим и нея.

Когато се стъмни, съвместният план, включващ ФБР, щатската полиция на Масачузетс и Бостънската полицейска дирекция, беше готов. Майнът се занимаваше с координацията между различните служби, оставяйки на Сайръс и Авакиян тактическия план, който разписаха по минути.

Телефонът на Марси Мартел беше проследен до улица „Кларк“, пряка на „Хеновър“ в Норт Енд на Бостън. Чрез многократни минавания край мястото стигнаха до висока степен на увереност, че източникът на сигнала се намира в пететажна тясна тухлена сграда, в която имаше само десетина апартамента.

В четири следобед кабелният оператор „Комкаст“ се съгласи да прекъсне услугите за сградата. След пет минути в компанията се обадиха от три от апартаментите, за да съобщят за проблема. Сайръс се изкикоти на бързината, с която щяха да отговорят на искането за помощ, докато двамата с Авакиян се обличаха в работните дрехи на кабеларката.

В продължение на час разполагаха свободно със сградата, използваха го, за да скицират разположението ѝ и да монтират подслушвателни устройства. Най-много подозрения събуди у тях жилището на последния етаж, където една жена гневно им отказа достъп. На покрива определиха точки за достъп от околните сгради и ги заснеха, за да им е по-лесно при изработването на плана за атаката.

След това си тръгнаха и звъннаха на фирмата да пусне сигнала.

Два часа по-късно накараха Мартел да се обади на жена си, за да се уверят, че е в безопасност. Тя беше добре, макар и уморена. По-важното беше, че екипът на ФБР за подслушване чу звъна на нейния телефон в коридора пред апартамент №9 на последния етаж в дъното.

В единайсет вечерта една кола паркира на празното паркинг място пред „Кимиотерапи“. Беше кията на Мартел, шофирана от Джон Аbruци. Беше сам. Когато Аbruци почука на стъклената врата, химикът излезе и му подаде стъклен буркан, пълен с кристали. Снайперист от щатската полиция държеше Аbruци на мушка и имаше заповед да стреля, ако мъжът понечи да нападне Мартел. Размяната обаче мина миролюбиво.

— Първото шише беше добро, поне така казаха наркоманите — пошегува се Аbruци пред микрофона, който Мартел носеше.

— Сега ще пуснете ли жена ми?

— Скоро. Прибери се вкъщи и чакай. И си дръж устата затворена за случилото се. Знаем къде да те намерим, затова не бъди глупав. Следващия път, когато имаме нужда от още, може да ти платим. Да те прехвърлим от другата страна. Така че не бъди чекиджия и всичко ще е наред.

В този момент друга кола спря на паркинга. Абруци подхвърли на Мартел ключовете на неговата кола, качи се на другата и замина.

Сайръс наблюдаваше през спуснатите щори на тъмна стая във фирмената сграда.

— Потегли — съобщи той в микрофона на радиостанцията. — Следвайте го през цялото време с четири коли. Не го спирайте, докато не получите нареждане.

На половин километър оттам на един паркинг чакаше полицейски хеликоптер, който да отведе Сайръс в Бостън. След пет минути той слезе на хеликоптерната площадка на покрива на Многопрофилната болница и след това беше заведен до полицейско управление А-1 на улица „Съдбъри“, където се организираше операцията.

Майнът седеше в мълчание, докато Сайръс излагаше тактическия план на командира на спецчастта от масачузетската полиция и поддържащите екипи на бостънската полиция. Когато О’Мали свърши, Майнът го потупа бащински по гърба, напълни лулата си с ароматен тютюн и му пожела успех.

В полунощ специалното подразделение на щатската полиция беше заело местата си по покрива на сградата на улица „Кларк“. Осем въоръжени мъже в бронезилетки и с очила за нощно виждане и автомати, закачиха своите въжета за спускане.

Сайръс се намираше в цивилен бус, който служеше за комуникационен център, паркиран малко по-нагоре от сградата близо до улица „Норт“. Преди да разреши операцията, той се обади на Авакиян, който беше в една от колите, които следяха Абруци.

— Къде е вашият човек? — попита Сайръс.

— Все още е в бар „Сийгъл“ в Ревийър. Покрили сме входа и изхода. Той няма да участва във вашия купон.

В апартамент №9 лампите бяха угасени.

Сайръс даде зелена светлина.

Командирът на специалната част вдигна ръка.

От едната страна на сградата имаше два прозореца и още два в задния край. Първите четирима спецполицаи се спуснаха скоростно по въжетата и влязоха през прозорците с краката напред. Миг по-късно втората група също нахлу в жилището.

Сайръс седеше наведен напред със затворени очи, съсредоточен в слушалката на ухото му.

Пук. Пук.

Гласовете звучаха призрачно делово.

— Един мъж повален в спалня номер две.

Женски глас изпищя:

— Марио!

Пук.

— Жена повалена в спалня номер две.

— Намирам се в спалня номер едно. Взех бебето. Мисля, че майката е добре. Вие ли сте Марси Мартел?

— Да.

— Колко от похитителите са тук?

— Двама мъже и една жена!

— Къде е другият тип? Някой оправи ли го?

— Внимавайте. Мисля, че е зад дивана.

Пук. Пук. Пук.

— Втори мъж повален.

— Задачата изпълнена. Доведете фелдшерите.

Минути по-късно улицата оживя. От сградата излезе плещест полицай с бебето в ръце, а двама други подкрепяха помежду си майката.

Сайръс наблюдаваше излизането на Марси Мартел. Жената имаше вид на минала през ада. Обади се на Авакиян.

— На улица „Кларк“ всичко свърши. Можеш да прибереш момчетата.

Авакиян и четирима полицаи от спецотряда влязоха спокойно в заведението и арестуваха Абруци и неговия шофьор без съпротива. В джоба на палтото на Абруци имаше голямо пластмасово шише.

— Това е захар, глупако — каза Авакиян. — Къде е другото шише?

Абруци вирна брадичка.

— Не знам за какво говориш, но дори и да знаех, отдавна свърши. Обзалагам се, че вече е по всички улици.

30.

Сайръс беше прекалено зает, за да си позволи да излезе от офиса, но не пожела да отмени срещата. Няколко дни след акцията той все още обработваше докладите, ала тази сутрин започна да мисли за срещата си — ако наистина беше среща. Емили Фрост му беше влязла под кожата и нахлуваше в мислите му в най-неподходящия момент: докато четеше, в банята или докато закусваше.

Беше решен да стигне навреме. Всъщност влезе в кафенето няколко минути по-рано. Тя се оказа вече там. Беше седнала в сепаре и говореше по телефона. Помаха му и продължи да говори, докато той сваляше палтото си и се настаняваше срещу нея. По тона ѝ определи, че е в ролята си на лекар и разговаряше с нечие семейство. Опита се да не подслушва какво си говорят, а се съсредоточи върху звука и ритъма на нейния глас. Беше способна да облече и най-сериозните неща в топлота. Беше успокояващо. На него хич не би му се отразило зле.

Тя приключи разговора.

— Извинявай, Сайръс. Как си?

Зарадва се, че не беше забравила уговорката да си говорят на „ти“ и на малки имена.

— Добре съм, Емили. Имам много работа, но съм добре.

— Все още ли четеш Шекспир?

Той се засмя.

— Все едно да ме питаш дали още дишам.

— Аз също последвах примера ти. Сонетите му наистина са хубави. — Поръчаха си кафе. — Как е Тара?

— Нито добре, нито зле — въздъхна той тежко. — Всеки път, когато я видя, ми се струва, че се е отдалечила още мъничко. Има ли смисъл в това?

— Да — кимна тя с тъжна усмивка. — Като звезда, която избледнява.

Той преглътна тежко и кимна.

— А *ти* как си? — попита Емили.

— Както обикновено. Мога да се оплаквам, че съм затрупан с работа, но си мисля, че разсейването е полезно.

— Сигурна съм, че си прав. Можеш ли да говориш за някаква част от работата си? Или всичко е секретно?

Донесоха кафетата им и той я наблюдаваше, за да види дали ще си направи мустаци с пяната. Направи го и му хареса.

— Чувала ли си за „блаженство“?

Очите ѝ се ококориха.

— По това ли работиш!

— Бях въввлечен заради свързано разследване.

— Пленена съм от това вещество. Напълно пленена — обяви тя ентузиазирано. — Чета всичко, което намеря. Миналата седмица приех първата си пациентка. Петнайсетгодишно момиче, направило опит да се самоубие, след като взело „блаженство“. Приехме я на стационарно лечение.

— Разпространява се със страхотна бързина — отбеляза той. — През последните няколко седмици светът стана по-опасен.

— По-опасен и по-утешителен — не смяташ ли?

— Какво имаш предвид?

— Много хора смятат за утешителна идеята за задгробен живот. Тя е в основата на велики религии. Хората искат да вярват, че има нещо повече от голата смърт.

— Твоята пациентка се е опитала да се самоубие. Мнозина обаче успяха. Ала не всички стигат до идеята за самоубийство. Как разбираш това?

— Не мисля, че въздействието на наркотика е монолитно. Може би подсъзнанието на наркомана определя реакцията. Ако човекът води маргинален, изпълнен с тъга живот — може би тогава самоубийството, като обещание за нещо по-добро, става неустойимо.

— Да избереш смъртта вместо живота — замислено подхвърли Сайръс.

— От онова, което прочетох и чух от колегите, които са виждали повече пациенти от мен, взелите наркотика описват преживяване на несравнима радост и покой — най-чистото удоволствие, което са изпитвали.

— А онези, които не искат да свършат със себе си?

Тя направи пауза.

— Моето предположение е, че здрави и самоактуализиращи^[1] се личности може да сметнат преживяното за разширяване на собственото им измерение. Според тях небето може да почака, макар че преживяването може да промени до известна степен начина им на живот.

Сайръс заговори с подигравателен тон.

— Летят по тунел към светлината! Виждат красива река. Там ги очаква някое любимо същество. Чувстват присъствието на Бог! Какво е твоето обяснение за тези повтарящи се халюцинации?

Емили се засмя.

— Неверието ти е ясно доловимо, но всъщност има само две обяснения, нали? Или става дума за предизвикана от наркотика халюцинация чрез масово внушение... или преживяването е истинско.

Той позволи на келнерката да допълни чашата му с кафе, преди да възкликне:

— Истинско?

— Коя съм аз да кажа дали задгробният живот съществува? Нали знаеш, че много хора смятат, че го има. Деветдесет и два процента от американците вярват в Бог, осемдесет вярват в задгробния живот. Освен това един на всеки трима вярва, че Библията — това са думите на самия Бог!

— А ти в какво вярваш? — попита Сайръс. Още щом зададе въпроса, усети, че не е много уместен, но преди да успее да замаже нещата, тя отговори:

— Аз съм чист агностик. След като ме попита обаче, мисля, че и аз имам право да ти задам същия въпрос.

Той поклати глава и няколко секунди остана загледан навън през витрината.

— Аз съм практикуващ католик. Вярващ съм — каза той. — Но за мен тези неща са абстрактни. Да наливаш идеята за Бог и живот след смъртта в някакви веществени образи... Това не ми харесва. Честно казано, направо ме дразни.

— Разбирам те напълно — кимна тя и изду устни от любопитство. — Каква е ролята на ФБР в разследването на „блаженството“?

— Както вече казах, аз попаднах на наркотика от друго разследване, за което не мога да се разпростирам.

— О, извинявай — усмихна се тя. — Прекалено съм любопитна. Някой знае ли откъде се е взел?

— Да, но и за това не мога да говоря.

— Ето пак си вра носа — засмя се тя.

Той смени темата.

— Най-забавното е, че веществото не е незаконно! Можеш да го вземаш и да го продаваш. И властите нищо не могат да направят.

— Нищо ли не може да се направи?

— Агенцията за борба с наркотиците се занимава с този въпрос. Наркотиците не се забраняват за една нощ, но ако зависеше от мен, щях да работя извънредно.

— Мисля, че правилно си се загрижил. Нямам представа дали наркотикът причинява класическа зависимост, но със сигурност е съблазнителен.

— Помниш ли, че веднъж те питах за Алекс Уелър?

Тя кимна.

— Спомена ми, че си била на един от неговите салони. Помниш ли един фелдшер на име Томас Куин? Или лабораторен техник на име Франк Сако?

— Там имаше доста хора, пък и беше преди години. Съжалявам, но не си спомням.

— Виждала ли си наскоро Уелър?

— Защо?

— Просто така. — Чашата ѝ беше празна. — Искаш ли още? Нещо за хапване?

— Трябва да се връщам в клиниката — поклати глава тя.

Той махна да му донесат сметката.

— Мога ли да попитам защо избра да работиш с болни деца? — Не можа да се насили да каже „умиращи“.

— Самата аз имах трудно детство — призна тя сериозно. — Съчувствам на децата в криза. Не посещавам само пациенти с рак. Работя във всички области на травмите. Когато се прибера у дома с чувството, че съм успяла да помогна на някое дете, този ден не е бил загубен.

Той остави парите на масата и изведнъж му хрумна нещо, което му достави удоволствие.

— Ще се видим ли отново?

— Защо не, ще пием по кафе, не е лоша идея — съгласи се тя.

— Всъщност имах друго наум.

— Аз все още съм лекарка на дъщеря ти — припомни му тя внимателно.

— Не, става дума за професионална идея — засмя се той. После ѝ разказа какво има предвид и я попита дали вдругиден ще дойде с него.

— С удоволствие — прие тя, след като си провери календара. — С голямо удоволствие.

Джеси свали ризата на Алекс и започна да масажира раменните му мускули. Той беше напрегнат и масажът на гърба обикновено помагаше. Не спеше добре, беше станал затворен, прекарваше по цели часове в затъмнена стая. В ретроспекция животът му се оказа толкова прост. Неговите търсения да разбере детското си преживяване близо до смъртта бяха насочвали избора му по неповторим начин. Те го накараха да следва неврология, тласнаха го да изучава философия и религия. Въпреки че сега беше направил пробив, връхлетяха го усложнения, все едно се беше скъсала язовирна стена. Имаше усещането, че се държи за фиданка, която се огъва под нахлулите води, изправена пред смъртната опасност да бъде изтръгната и пометена от могъщите сили, които той беше отрищал.

За човек, който винаги се опитва да държи всичко под контрол, внезапната липса на такъв направо го съсипваше. Не можеше да контролира Сайръс О'Мали, който го преследваше с упорството на булдог. Вече не можеше да контролира и съединението уроборос. Дори му бяха отнели неговото име. „Блаженство“. На улиците разпространението му се превръщаше в огромен неконтролиран експеримент, който накрая щеше да стигне до неговата врата. А когато това се случи, О'Мали щеше да е там и самодоволно размахвайки белезници, щеше да го напъха до живот в затвора. Предпочиташе да умре.

Смъртта се беше превърнала в удивително привлекателна възможност. Знаеше със сигурността на повторен научен експеримент какво го очаква и то беше много по-блазнецко от живот, особено сега, когато съществуването му беше пълно с безпокойство. С едно

замахване на ножа или десет минути в затворения гараж с работещ двигател щеше да бъде завинаги с баща си. И най-важното — веднъж завинаги щеше да научи какво има от другата страна на реката.

„Трябва да го направя — помисли си той. — С Джеси. Въпросът не е дали, а кога.“

В началото беше пренебрегвал медийното отразяване на „блаженството“, защото събуждаше представата как О’Мали чука на вратата. Ученият у него обаче беше привлечен от ставащото. Това беше неговото откритие, неговото творение, а хората с готовност разказваха навсякъде за преживяното. Филми в „Ютюб“, блогове, постинги, туитове изскачаха навсякъде в мрежата, по телевизията имаше репортажи, а вестниците повсеместно отразяваха случващото се.

Един определен случай го преследваше. Хубаво момиче беше качило в „Ютюб“ филм как излиза от пътуване с „блаженство“. Тя плачеше и се смееше едновременно, и каза: „Чудя се защо има хора, които не вземат това. Всички трябва да знаят. Всички трябва да разберат. Майната му на всичко друго. Това е единственото нещо, което има значение. Хайде, хора, присъединете се към мен“.

Хайде, хора, присъединете се към мен.

Той гледаше видеото отново и отново, докато не му хрумна. Вече знаеше какво трябва да направи.

— По-добре ли си? — попита Джеси, докато ръцете ѝ се плъзгаха надолу по гръбнака му.

— Да. А ти?

Тя беше простодушна и невинна. Когато нещо я притесняваше, тя не го криеше в себе си, а го оставяше да се излее.

— Все още се притеснявам заради оня агент на ФБР, който дойде да говори с мен за Томас и Франк.

Не можеше да я предпази от преследването на ФБР. О’Мали се появил в къщата му, докато той е бил на работа, и въртял Джеси на шиш повече от час. Беше озадачена от това посещение. Защо се интересуваше къде е бил Алекс в нощта, когато Франк е бил убит? Защо проявяваше интерес към салона „Уроборос“? Защо искаше да говорят за смъртта на Томас Куин? Разбира се, беше внимателна. Алекс я беше подготвил какво да говори за употребата на различни наркотици в салона. Въпреки това беше разтърсена от срещата.

— Не се тревожи — беше единственото, което можа да й каже.
— Добре се справи.

— Все още не мога да разбера защо зададе всички тези въпроси. Сякаш смята, че имаш нещо общо със смъртта на Томас и Франк.

— Заблуден е. Има неправилна представа за истината.

— Томас ми липсва — въздъхна тя. — Често мисля за него.

— На мен той също ми липсва, но не и Франк. Той открадна от мен. Не беше добър човек. Получи си заслуженото.

Тя нежно целуна плътните белези от изгарянията.

— Франк е на по-добро място. И двамата са на по-добро място.

Алекс се обърна и я привлече върху гърдите си.

— Ти си мъдра жена — прошепна той. — Нали няма да се присъединиш към тях? Трябваш ми тук на земята. Имаме работа, която трябва да свършим.

— Каква работа?

— Джеси, това е нещо, за което мисля отдавна. Всъщност това е единственото нещо, за което мисля. Франк завинаги издаде тайната, но виж какво става: стотици хора, а може би хиляди са взели „блаженство“. Това предизвиква нова радост и разбиране. Защо да спираме тук? Не е ли наша отговорност да направим за хората повече?

— Повече какво?

— „Блаженството“ е мое. Аз съм неговият баща, а бащата носи отговорност за онова, което е създал. Джеси, имам няколко идеи, и то важни. Но не мога да се справя сам. Ще имам нужда от помощ. Смятам да говоря с неколцина от салона, на които можем наистина да се доверим. Ерика, Дейвис, може би Сам, новото момче, и неколцина други. Може би ще се наложи да отидем някъде другаде, за да можем да работим на спокойствие, без О’Мали или някой друг да ни се бърка. Нали ще дойдеш с мен?

Тя не зададе никакви въпроси.

— Разбира се, че ще дойда. Ще бъда с теб, където и да отидеш.

Той я целуна страстно и я притисна към себе си.

— Имам още две дози от течността, последните две.

— Последните капки от Пауло Кауто. — Искаш ли да ги вземем сега?

Тя кимна с щастлива усмивка.

— Ти ще си първа — каза той.

След като капна с пипетка капките на езика ѝ, Джеси се изпъна на леглото и попита:

— Алекс, защо капките са по-добри от кристалите?

Въпросът го свари неподготвен. Затова отговори много предпазливо:

— Кристалите са синтетични. Течността съдържа оригиналния химикал. Между тях има малко различия, но са съществени. Работя по въпроса да разбере повече.

— Откъде идва течността? — попита тя и затвори очи в очакване на нейното въздействие.

— От животни — отговори той бързо. — Не искам да бъда гаден, но идва от животни и не се приготвя лесно. Не се тревожи за това. Просто се отпусни и прекарай хубаво. Аз ще бъда тук до теб, когато се върнеш.

Следващата сутрин Алекс откри, че в лабораторията го очаква кутия от куриерската служба „Федекс“. Беше от Мексико. Той забързано се отправи към кабинета си, затвори вратата и разопакова пратката. Вътре лежаха две големи пластмасови шишета. Единственото, отбелязано на етикетите, беше теглото на съдържанието: на едното пишеше 35 грама, на другото — 46 грама. Той замахна триумфално с юмрук. Осемдесет и един грама! Почти двеста хиляди дози!

— Обичам те! — обяви той на глас и натисна бутона за бързо набиране.

След секунди Сифуентес вдигна.

— Алекс, предполагам, си получил пакетчето.

— Човече, ти си най-добрият! Осемдесет и един грама! Ти си невероятен!

— Точно това ми каза и жената днес сутринта — пошегува се мексиканецът. — Радвам се, че можах да помогна на стар приятел.

— Каж ми колко ти дължа. Може да не мога да платя наведнъж, но ме ориентирай, за да си направя сметката.

— Алекс, всъщност не искам пари от теб. В замяна искам да науча нещо.

— Казвай. Ще направя всичко възможно да помогна.

— С цялото ми уважение, кажи ми, този пептид не е ли същото, което стана известно като „блаженство“ у вас?

Алекс издиша дълбоко в слушалката.

— Мигел, ще бъде откровен. Един от лабораторните техници задигнал първоначалното количество и започнал да го продава. Бях ужасен!

— Във вестниците четох, че половин милиграм върви по сто долара.

— И аз го четох.

— Добре, това е всичко, което исках да знам. Приятелю, ние сме квит.

Алекс умееше да чете между редовете, но реши да запази заключението за себе си.

— Виж, Мигел, още нещо. Имам основания да смятам, че други изомерни съчетания ще бъдат още по-интересни. Имаш ли възможност да проведеш малко химически изследвания за мен?

Настъпи продължителна пауза.

— Алекс, много мило, че си се сетил за мен в този случай, но откровено казано, мисля, че в близко бъдеще ще бъде крайно зает. Така че стой си на топло и се пази.

[1] Според теорията на Ейбрахам Маслоу самоактуализиращите се личности се стремят към развиване на своя пълен потенциал. — Б.пр. ↑

31.

Красивата стара къща на Фрида Майър в колониален стил беше напъхана като с обувалка между дърветата върху малкия парцел в Честнът Хил, на пет минути път от студентското градче на Бостънския колеж. Сайърс рядко се беше връщал в колежа: в края на краищата не беше възпитаник, а отпаднал студент. Затова изпитваше голямо удоволствие, че ще посети градчето в качеството си на служебно лице.

Беше репетираше какво да каже, когато се обади. Една секретарка го помоли да изчака и минута по-късно се чу познат глас с властен германски акцент.

— Професор Майър.

Сайърс прочисти гърлото си.

— Професоре, казвам се Сайърс О’Мали. Едва ли ме помните, но преди двайсет години бях един от вашите студенти.

— Господин О’Мали, името ви е интересно, но сте прав — не ви помня. Студент или дипломант?

— Студент.

— С какво мога да ви помогна?

— Чували ли сте за наркотик, който се нарича „блаженство“?

— „Блаженство“? Онзи ли е, за който разправят, че предизвиквал божествени халюцинации?

— Точно така. Работя във ФБР, в бостънското бюро. „Блаженството“ се превърна в проблем, както може би сте видели и чели.

— Господин О’Мали, какво общо има това с мен?

— Когато бях второкурсник, записах един от вашите курсове — „Две хиляди години вяра“.

— Все още го водя. Много е популярен, защото е лесен. Трябва да положиш много усилия, за да не изкараш тройка.

— Затова се записах. Спомням си, че в наръчника за студенти пишеше, че „Бог прощава, проф. Майър — също“.

Тя се разсмя сърдечно.

— Е, радвам се, че нещо ви е останало в главата.

— Чудех се дали мога да дойда да поговорим? Опитвам се да разбера по-добре този феномен в неговия религиозен и психологически аспект.

— Трябва да кажа, че онова, което чух за наркотика, ме заинтригува. Има интересен аспект с предизвикването на колективни духовни халюцинации. Ще ми бъде приятно да ме посетите. Аз рядко участвам в нещо актуално.

— Благодаря. Кога е удобно?

— Какво ще кажете за сряда, в четири следобед, у дома? Точно време за чай.

— Чудесно.

— Ще имате ли нещо против да поканя неколцина колеги? — попита тя. — Те ще оживят обсъжданията.

— Сигурен ли си, че е удобно да присъствам? — попита Емили, когато той спря колата до бордюра.

— Напълно. Тя също е поканила гости. Така или иначе, ти знаеш повече за това вещество, отколкото аз. Ще ми е нужна преводачка.

— Едва ли ще се наложи, но съм готова с радост да ти помогна.

Докато Сайръс натискаше звънеца, Емили огледа с удоволствие яркожълтата дървена къща с черни капаци на прозорците и черни врати.

— Какво красиво място — възхити се тя.

Когато Фрида Майър отвори вратата, Сайръс за миг се смая. В неговите спомени тя беше привлекателна жена на средна възраст, чиито дълги коси се вееха след нея, докато крачеше атлетично из студентското градче. Жената в рамката на вратата беше оставила средната възраст зад гърба си и беше на границата на старостта, немощна на вид, дългата ѝ коса беше събрана на сребрист кок, обаче гласът ѝ беше останал младежки и енергичен.

— Здравейте! — поздрави ги тя. — Значи ни намерихте! Заповядайте вътре.

— Да, благодаря. Нямахме проблеми, професоре. Позволете да ви представя Емили Фрост. Моя приятелка и лекарка, която също се интересува от наркотика.

— Добре дошли и двамата — каза тя, докато изучаваше лицето му. — Сега, когато ви видях, съм сигурна, че не ви помня — заяви откровено. — Но не се притеснявайте. Студентите са винаги толкова много.

Закачиха палтата си и я последваха във всекидневната, помещение, което беше смалено от голям роял, натикан в единия от ъглите. Останалата част от мебелите беше по принуда така подредена, че да осигури подслон на пианото. Столовете и диванът бяха групирани в малък кът за разговори.

Трима мъже се изправиха от местата си, Майър хвана Сайръс и Емили за ръцете като деца, за да ги представи на останалите гости. Бяха нейни колеги, преподаватели в теологическия факултет: равин Пол Левин, горе-долу на годините на Сайръс, гладко избръснат, с малка кипа, хваната с фиба за косата на темето му. Професор Уалид Шариф, пълен и смугъл египтянин на около петдесетина години, с неизменна усмивка. Отец Андрю Клег, висок йезуит, навлязъл вече в шейсетака, с бял перчем. Той излъчваше аура на човек, който се радва на добро здраве.

Седнаха и подеха светски разговор, докато Майър наливаше чай. След това тя се отпусна на един от столовете и посочи Сайръс с бисквитка.

— Знаете ли, че вашият съименник, персийският цар Кир, е бил много интересна личност? Бил е напредничав и толерантен владетел. Когато през 539 г. пр.Хр. завоюва Вавилонската империя, той не налага персийските богове на новите си поданици. Насърчавал е поправката на древните храмове. Дори поканил евреите да се върнат обратно в Юдея, за да възстановят своя собствен храм. Може би и вие сте предопределен да разпространявате религиозната търпимост.

— Не знам нищо за това — отговори плахо Сайръс.

— Защо не ни разкажете за този нов наркотик, наречен „блаженство“, за да пеем всички от една и съща книга с химни?

Той им разказа каквото знаеше. Става дума за кръгъл пептид, обясни той, открит от харвардски невролог в мозъка на животни на

прага на смъртта. Въздействия на рецептори в лимбическата част на мозъка.

— Аз не съм много на „ти“ с анатомията — призна Майър. — Какво е това?

Емили помогна с обяснението.

— Това е група структури дълбоко в мозъка, които контролират емоциите, поведението, дългосрочната памет. От еволюционна гледна точка те са много древни. Най-ранните бозайници са имали лимбически мозъци. Понякога ги наричат „седалище на душата“.

Отец Клег се намеси нетърпеливо.

— Ако си спомням добре една статия в списание „Сайънтифик Америкън“, наркотиците действат на рецепторите като ключове в ключалки. Мога живо да си представя как кръглият наркотик съответства напълно на кръгла ключалка в „седалището на душата“. Това ми напомня за дупката, направена от Бог.

Професорът продължаваше да говори, а Сайръс го гледаше объркано.

Клег реши да обясни.

— Направената от Бог дупка е израз на празнотата, която съществува в съзнанието на невярващите или онези, които са изгубили вярата си. На човек му се струва, че наркотикът пасва в тази направена от Бог дупка — разбира се, метафорично.

Левин се наведе леко.

— Намирам това много обезпокоително, дори направо плашещо. Говорим за предизвикана от наркотика набожност. Нищо не израства от вярата. Всичко се дължи на фармакологията.

— Съгласен съм, че е обезпокоително — обади се Шариф. — Но точно това го прави толкова привлекателно. Направо не знам откъде да започна.

— Защо не от началото? — предложи Майър, предизвиквайки усмивки.

— Вероятно сте прочели за смайващата прилика между халюцинациите на хората. Единствената разлика е в самоличността на посрещача — обикновено е починал роднина или приятел. Точно това е неразбираемо за мен — отбеляза Сайръс. — И точно него искам да разбера.

— Защо трябва да е халюцинация? — подхвърли Майър.

— Като противопоставяне на действителността? — подигра се Левин.

— Мисля, че Фрида е преднамерено предизвикателна — каза Шариф.

— Дали? — отправи тя ново предизвикателство. — Не е ли това доказателството, което философите от векове търсят? Не е ли доказателство, че задгробният живот съществува, че Бог съществува във всеки един от нас? Хайде, почитаеми колеги, погледете ме с вашите мисли.

Левин се засмя.

— Добре, Фрида, с теб съм. Равините от първи век сочат, че Бог е дълбоко неразбираем. Мойсей не успява да проникне в тайните на Бог. Цар Давид се отказва, признавайки, че това е безсмислена работа, след като Бог е прекалено непостижим за човешкия ум. На евреите дори е забранено да произнасят името му, като напомняне, че всеки опит да го разберат, е напразен. Неговото божествено име се изписва като YHWH, но *Яхве* не се произнася при четенето на Светото писание. Един от най-предпочитаните синоними на Бог, използван от евреите, е *Шекина*, произлиза от *шакан* — установявам се, разпъвам палатката си. Защото, където и да странстват евреите, Бог е бил с тях — в тяхната собствена палатка, в собствената им душа. Освен това Тората учи евреите да не смятат, че Бог ги гледа отгоре. Вместо това сме окуражавани да култивираме чувството за Бог вътре в нас, така че нашето взаимодействие с другите да се превърне в свещени срещи. Всъщност идеята за Бог вътре в нас е много стара.

— Свети Августин е размишлявал на тази тема — взе думата Клег. — Той също вярва, че Бог може да бъде открит не високо над главите, а дълбоко вътре в съзнанието. Пише за нещо, което нарича *memoria*, или памет. Обаче това не е памет, както ние я разбираме, а нещо по-близо до онова, което психолозите биха нарекли безсъзнателно. Августин се спуска в този неразбираем свят от образи, пространства, пещери и каверни, за да намери своя Бог. И е могъл да го открие само в света на неговото съзнание. В „Изповеди“ той пише нещо толкова силно, че още преди години го научих наизуст: „Късно те обикнах аз, красота, толкова стара и толкова нова, късно те обикнах. Ето, ти си била вътре, а аз във външния свят и там те търсих, и в грозотата си се хвърлих сред прекрасните неща, които ти създаваш. Ти

беше с мен, но аз не бях с теб. Прекрасните неща ме държаха далеч от теб, макар че ако не съществуваха у теб, нямаше изобщо да съществуват“.

— Толкова е красиво — промърмори Емили.

Шариф допи чая си и заговори:

— Искам да подчертая, че във всички наши религии съществува дихотомията на откровението. Наистина, Богът на евреите може да пребивава вътре, но една от най-силните части от Стария завет са страниците за слизането на Мойсей от връх Синай след откровението за Неговото божествено присъствие, което накарало кожата на лицето му да грее с такава непоносима светлина, че израилтяните не могли да го погледнат. Това е *външно* откровение. В моята религия пророкът Мохамед също е бил на планина — връх Хира, в седемнайсетата вечер на Рамадана през 610 година. Бил събуден от сън и открил, че е обгърнат от унищожително божествено присъствие, което му наредило: *Iqra!* Говори! И макар да възразил, че не е пророк или свят гадател, бил обгърнат отново от това присъствие, докато не изстискало въздуха от гърдите му. След третата заповед да говори от устата му започнали да се изливат думите на ново свещено писание — Корана. Това също е *външно* откровение. В исляма обаче също може да се открият съчинения, че Бог е в нас, по-точно във всичко. Теологът от единайсети век Ал-Бакилани развива една теория, наречена атомизъм, за да даде метафизична основа на мюсюлманската вяра. Казано просто, няма друга действителност, освен ал-Ллах — Бог. Цялата вселена е смалена до безброй отделни атоми и никой от тях няма своя собствена идентичност. Само Бог има такава. Само Бог може да спаси човека от нищожността. Това е метафизичен опит да се обясни присъствието на Бог във всяка подробност от нашия живот и напомняне, че вярата не зависи от рационалната логика.

Левин стана и започна да върти нервни кръгове около пианото, докато говореше:

— Тази идея за вътрешната пътека към Бог много ми напомня за ранните еврейски мистици, особено за меркава^[1] мистиците от пети и шести век и кабалистите от дванайсети и тринайсети век, които търсят личния Бог вътре в тях. В течение на вековете мистиците са използвали различни техники — пост, бдение, напяване на свещени

текстове, за да изпаднат в състояние на алтернативно съзнание и така да стигнат до одухотвореността в себе си.

Шариф го прекъсна:

— Да, Пол, прав си, това е вярно и за мистичните привърженици на суфизма. С напяване се докарвали до транс и странно, невъздържано поведение.

— Общата черта у всички мистици — продължи Левин — е реакцията им срещу една все по-умозрителна вяра. Ти знаеш и вярваш, защото се очаква да вярваш. Мистиците изпитват нуждата да се свързват по-непосредствено с божественото присъствие, което непрекъснато е с тях. Равин Акива описва изкачването си през небесата до Божия трон, срещайки по пътя си камъни от чист мрамор. Това е метафора за пътуване до дълбините на съзнанието, включващо голям личен риск, защото човек може да не понесе онова, което се намира там.

— Ще ми позволите ли отново да цитирам свети Августин? — попита Клег.

— Андрю, можеш цяла вечер да цитираш Августин — одобрително каза Майър.

— Добре. В Остия Августин преживява едно лично издигане до Бог, което описва. „Съзнанията ни бяха повдигнати от пламенна обич вечно да бъдат себе си. Стъпка по стъпка се изкачихме отвъд всякакви общи цели и самото небе, където слънцето, луната и звездите хвърляха светлина върху земята. Издигнахме се още по-нататък чрез вътрешни размишления и диалози, и удивление от твоите творения, и влязохме в своите собствени съзнания.“

— Мохамед има подобно преживяване, когато извършва своето нощно пътуване от Арабия до Храмовия хълм в Йерусалим. Пренесен е от архангел Гавраил на божествен кон до небесния свод, където е посрещнат от Мойсей, Авраам, Исус и група други пророци. След това Гавраил и Мохамед поемат на опасно пътуване нагоре по стълба през седемте небеса, докато най-накрая стигат до небесните селения.

— Вземалите „блаженството“ също описват едно много характерно пътуване — обади се Емили.

— Докато не бъдат изхвърлени и върнати в действителността — додаде Сайръс.

— Или друго проявление на действителността — подхвърли Майър, намигайки. — Как да сме сигурни, че тези вътрешни пътувания не са също истински? Има колективна действителност, за която искам да поговорим.

— Ето ти го и Карл Юнг — предупреди Клег.

— Това е една шега между нас — обясни Левин на Сайръс. — Фрида е голям почитател на Юнг. Никога не сме успявали да проведем теологическа дискусия, без тя по някакъв начин да спомене Юнг.

— Признавам се за виновна — изпищя Майър. — Трябва да знаете, господин О’Мали, че дядо ми беше психиатър и приятел не само със Зигмунд Фройд, но и с Карл Юнг. Когато Юнг и Фройд стигат до своята прочута раздяла, дядо ми е действал като посредник и се е опитвал да закърпи нещата. Обаче различията помежду им били не само научни. Горчивината не могла да бъде излекувана. А аз през целия си живот останах юнгианец.

— Не забравяй какво е казал Юнг — намеси се Шариф, готов да се засмее на собствените си думи. — Слава богу, аз съм Юнг, а не юнгианец.

— Признавам, че има юнгианци, които не се покриха със слава, но аз не съм от тях — отби го Майър и размаха пръст. — Вижте, в историята с „блаженството“ има неизбежни юнгиански елементи. Господин О’Мали, спомняте ли си термините *архетипи* и *колективно безсъзнателно*?

— Да, професоре, от вашите курсове, макар че беше преди много време.

— Доктор Фрост е психиатър. Сигурна съм, че това ще я отегчи до смърт, но не Юнг е измислил термина *архетип*. Заел го от философите платоници и го приложил в психологията. Описва ги като различни степени на разбиране, или модели на психическо възприятие и разбиране, присъщи на всички човешки създания като част от човешката раса. Юнг е изучавал антропология, митология, религия и изкуства. Широките му познания в тези области му позволили да види символите и фигурите, които непрекъснато се явявали в сънищата на неговите пациенти, но са се появявали отново и отново в продължение на хилядолетия в митове и религии из цял свят. Юнг смята за много важно, че често е бил в невъзможност да проследи появата на подобни символи в сънищата на неговите пациенти до личния живот на тези

хора. Виждате, че отчасти Юнг приема теорията на Фройд за безсъзнателното. Съгласен е с него, че има слой безсъзнателно, което нарича индивидуално безсъзнателно, то съвпада с Фройдовата концепция за безсъзнателното — ще рече склад за потиснати лични спомени или забравени преживелици. Във Фройдовото безсъзнателно лежат спомените за всичко преживяно някога от даден индивид — мисли или усещания, които вече не са активно съзнавани. Обаче според Юнг има нещо повече. Той формулира втори слой на безсъзнателното — *колективното безсъзнателно*, — което трябва да поеме отговорността за приликите в работата на психиката и образността през вековете, и то в много различни култури. Колективното безсъзнателно е областта на архетипните преживявания. Юнг смята, че осъзнаването на образите и движенията на колективното безсъзнателно ще позволи на индивида да направи пряка връзка със съществени познания на човечеството. За него колективното безсъзнателно е най-големият психически източник на сила, цялостност и вътрешна трансформация. Въз основа на проведените от него изследвания той смята, че съществува убедително научно основание за това твърдение.

— Е, Фрида, искаш да кажеш, че този наркотик отваря път към колективното безсъзнателно? — подхвърли Клег с весели нотки в тона.

— Защо не? — контрира тя. — Сънищата ни отвеждат там. Същото прави и медитацията. Защо да не го прави и наркотикът? Някой от вас може ли да предложи по-добро обяснение на този феномен? Вижте какви са архетипите. Да започнем с излизането от мрака в светлина. През времето на писаната история — в митовете, легендите, Библията, Корана — светлината е енергията и блясъкът на духовното битие. „Да бъде светлина!“^[2]

После имаме реката. Река Йордан? Или Стикс? Човек винаги трябва да пресече река, за да стигне до другата страна. И накрая пазителите на портите: онези, които чакат индивида, за да го съпроводят до небето или задгробния свят, или задгробния живот, ако щете. Митовете и религиите са осеяни с подобни образи.

Левин се наклони към нея.

— Какво ще кажеш за образа на пазителя като любим човек? Това звучи повече като някои от тези преживявания близо до смъртта, за които толкова сме чели. Човек едва не умира в спешното на

болницата, усеща как се рее над своето собствено тяло и гледа ставащото, влиза в тунела, вижда Христос, ангел или някакво божествено същество и накрая среща починал любим близък, който вероятно е там, за да го улесни по пътя. В този момент обаче лекарите му спасяват живота и той оцелява, за да разказва за преживяното.

— Може би „блаженството“ стимулира същите мозъчни рецептори, които се активират при преживяванията близо до смъртта — предположи Емили.

— Или цялата тази работа е масова истерия — подхвърли Левин язвително.

— Съгласен съм — кимна Шариф. — Хората, особено младите, са ужасно сугестивни. В нашето общество съществува духовна празнота. Хората търсят нещо, което да осмисли техния живот, а организираната религия, съжалявам, че трябва да го кажа, не предоставя отговорите, за да задоволи повечето.

Майър леко почука по подлакътника на своя стол.

— Не се отнасяйте твърде пренебрежително към феномена, който беше описан. Може би сме свидетели на биологично доказателство, че съществува колективно безсъзнателно. Може би сме свидетели на доказателството, че Бог съществува! Моля ви, господа, бъдете отворени за новото. Наше задължение като теолози е да изследваме този феномен заедно с колегите, които се занимават с биологичната страна, и да предложим религиозното му тълкувание.

Сайръс забеляза младежка жизнерадост и жизненост по лицето на Майър — така напомняше повече на образа, който си спомняше. Тя се забавляваше, закачливо подхранвайки неверието на своите колеги.

Клег протегна дългите си крака и наклони глава назад, за да освободи напрежението в раменете си.

— Фрида, това беше много интересна дискусия. Благодаря за поканата. Като теглим чертата, трябва да кажа, че аз вярвам в Бог и не вярвам в Юнг. Не вярвам в молекули и рецептори. Вярвам, че Бог е във всеки един от нас — в метафоричен, а не буквален смисъл. Трябва да се съглася с Пол и Уалид, че този наркотик предизвиква масова истерия. Наистина носим отговорност и тази отговорност е да не позволим религиозното вярване да бъде покварено и омаловажавано от наркомански преживявания.

След това погледна часовника си и енергично скочи на крака.

— Мили боже, как лети времето!

Останалите мъже скоро го последваха.

Майър изпрати професорите и се върна с палтата на Сайръс и Емили.

— Беше ли ви полезно? — попита тя Сайръс.

— Много. Благодаря.

Майър сърдечно стисна ръката на Емили, пое десницата на Сайръс и енергично я разтърси.

— Това беше един от най-стимулиращите следобеди, които съм преживявала. За една стара жена няма нищо по-хубаво от това. Я ми кажете, господин О'Мали, каква оценка ви писах тогава?

— Шестица.

— Добро момче. Хубава работа сте свършили.

[1] Меркава мистицизъм — направление в еврейската мистика, основаващо се на видението на пророк Йезекиил на божествената тронна колесница. Меркава — божия колесница на староеврейски. — Б.пр. ↑

[2] Казва Бог в Първа книга Мойсеева. — Битие, 1:3. — Б.р. ↑

32.

Два дни по-късно Алекс беше в Лондон, замаян от безсънната нощ в самолета от Бостън до „Хийтроу“. Беше взел малко багаж — една раница с дрехи за няколко дни.

В момента стоеше пред входна врата, която спешно се нуждаеше от боядисване. Натисна няколко пъти звънеца, после заблъска по вратата и продължи, докато се умори. Апартаментът беше малък и дори Джо да беше заспал, шумът щеше да го събуди. Разочарован, той му звънна по мобилния.

— Да? — гласът бе прегракнал и сънен.

— Джо, отвори шибаната врата!

— Алекс?

— Да.

— Какво искаш да кажеш с това да отворя вратата?

— Аз съм пред нея, човече.

— Къде?

— В Хакни, къде другаде?

— Какво, по дяволите, правиш в Хакни?

— Дошъл съм ти на гости, идиот такъв. Отваряй вратата.

— Човече, не мога да ти помогна. Аз съм у приятелката ми в Уапинг. Изтеглил си Черен Петър.

Час по-късно Алекс стоеше пред вярната врата. Джо беше небръснат, замаян, гол до кръста, долницето на анцуга едва се крепеше ниско на хълбоците му. Той забързано остави чашата с кафе, за да прегърне брат си, и го покани да влезе.

— Мишел не е тук, друже. Тя има истинска работа.

Алекс премигна от ярката светлина, която нахлуваше през двата големи прозореца.

— За бога, Джо, какво работи?

Апартаментът беше натрапчиво модерен, светло дърво навсякъде и огромни панорамни прозорци, които разкриваха прекрасна гледка към Темза и моста „Тауър“.

Джо почеса косматите си гърди и се засмя.

— Тя е адвокат, братле. Можеш ли да си представиш — аз и адвокатка?

— Знае ли, че си луд?

— Не, но скоро ще разбере. Очаквам скоро да се върна в дупката, откъдето дойдох. Защо, по дяволите, си тук в действителност?

— Нали ти казах. За да те видя.

— Нещо не е наред, но аз ще измъкна истината от теб. Пий едно кафе и се наслади на гледката.

Разговаряха най-вече за Джо, за армията. Три командировки в Ирак, три в Афганистан с 11-и полк на Министерство на отбраната. Беше изразходил по-голямата част от своите девет живота като сержант при сапърите. Беше видял всичко, вършил всичко. Бе видял другарите си убити от снайперисти или бомби капани. В мобилния си телефон имаше снимки от афганистанската провинция Хелман, където всичко — пътищата, сградите, хората — беше с цвета на пясъка.

— Ето, това на пода съм аз, припаднал пиян през последната ми нощ там. Приключих, Алекс. Изпълних шибаните си задължения.

— И какво ще правиш сега? — попита Алекс.

— Да полентяйстваш на гърба на богата госпожа — мисля, не е лошо начало. Нали така?

В Лондон беше по-топло, отколкото в Бостън и Алекс ревностно се стараеше да върви пеша. Джо се съгласи с условието, че крайната им цел трябва да е някоя кръчма.

Поеха по път край реката, водите ѝ бяха тъмносиви и се гънеха във вълни под камшиците на остър вятър. Джо познаваше околността по-добре от Алекс, защото новата му приятелка обичаше да пребивава сред природата заради страстта си към местната история. Те вървяха надолу по улица „Сейнт Катрин“ по посока на катедралата „Сейнт Пол“. Джо обясняваше и сочеше като истински гид.

— Виждаш ли това? — махна той към елегантния тримачтов кораб в пристанището „Сейнт Катрин“. — Това е „Великият турчин“ — боен кораб. Хубав е, нали? — Джо заговори възторжено за някои от частните яхти, включили се в марината, и се разбъбри за предимствата на водата в сравнение с пустинята.

Завиха по улица „Уопинг Хай“, която нежно се извиваше, следвайки речното течение.

— Тази част тук — Джо обхвана с широк жест модерното строителство — през шестнайсети век е била пълна с моряци и курви. Място на разврата. Аз сигурно щях да се чувствам тук у дома. — Малко по-на запад, пред главната квартира на Мърдоковата „Нюз Интернешънъл“, той попита: — Знаеше ли, че тук публикуват „Сън“? Тук Дики щеше да се моли като в църква.

— Мисля, че правят и „Таймс“ — каза Алекс.

— В него няма цици — махна с ръка Джо.

Стигнаха до целта си близо до тясната алея към старото стълбище на Уопинг, което водеше надолу към скалистото речно легло. Кръчмата „Таун Рамсгейт“ е била сцена на много по-драматични събития, отколкото срещата на двама братя след дълги години раздяла — например залавянето на кръвожадния съдия Джефрис по време на безкръвната революция през 1688 г.; или заминаването на осъдени затворници за Австралия, които, оковани в мазето, очаквали безмилостното си пътуване. Заведението беше претърпано с морски сувенири и приятно пусто преди обедния наплив. Отнесоха чашите с бира на една ъглова маса.

— Виждал ли си леля Пеги? — попита Алекс. Тя беше студената жена, сестрата на Дики, неохотно отгледала двете момчета.

— Не. А ти?

— Пращам ѝ коледни картички. Нали са за това? — отговори Алекс.

Накрая Джо пак поде:

— Не мислиш ли, че все пак трябва да ми кажеш защо си тук?

— Искам да дойдеш с мен в Щатите.

— Вече ти казах: *не*. Защо не го приемеш?

— Ще ти обясня причината.

— Давай.

— Открих нещо важно.

Джо отпи няколко глътки.

— Никак не съм изненадан. Алекс, ти си умно момче. Ако това те направи неприлично богат, аз ще поема твоята безопасност.

— Парите не ме интересуват.

— Разбира се, че не. Хайде, казвай за какво става дума — нетърпеливо го подкани Джо.

С нисък глас Алекс му разказа всичко, разбира се, с изключение на убийствата. Описа пътуванията с „блаженството“ в най-малки подробности, говори за тяхното дълбоко въздействие върху хората, въздействието, които са имали върху му. Джо пиеше по-бързо, затова му направи знак да млъкне и стана да си вземе друга бира. Върна се на масата, въртейки очи.

— Докъде беше стигнал?

— Точно се готвех да ти кажа кого видях.

— И кого видях?

— Татко.

— Как я кара старият Дики?

— Не ме вземаш на сериозно.

— Аз съм сериозен. Пия сериозно, друже.

Алекс отпи няколко глътки от първата си бира, за да му достави удоволствие.

— Искам да опиташ „блаженството“.

Джо се засмя.

— В никакъв случай.

— Джо, няма да повярваш, но това ще промени живота ти.

— Не искам да променям живота си. И така си е добре.

Алекс извади червено хартиено цилиндърче от джоба си.

— Моля те.

— Качил си наркотици на шибания самолет? Алекс, да не си мръднал, а?

— Не прилича на нищо известно. Ще го направиш ли?

— Не! Аз съм по бирата. Понякога пуша по малко трева и толкова. Никакви силни неща. Виж, надявам се, че имаш и друга причина да дойдеш тук, защото ще ти излезе твърде скъпо, като ти кажа да го духаш.

Прекараха целия ден заедно. Алекс дремна на един модерен диван и преди Мишел да се прибере, се опита отново да заговори за веществото, но брат му го отрязва. По-късно тримата излязоха, за да вечерят в едно бистро за сметка на адвокатката. Тя беше доста хубавка госпожа, отбеляза Алекс, но между нея и Джо нямаше изобилие от привличане. Двата бяха в различни орбити. Джо беше прав. Съвсем скоро щеше да се озове обратно в Хакни.

— Алекс, колко време ще останеш? — попита Мишел.

— Не много. Ден или два.

— Добре дошъл си у нас, ако си склонен да спиш на дивана — предложи тя.

— Благодаря, но предпочитам да отседна в жилището на Джо, защото е по-близо до мястото, където трябва да свърша малко работа.

— Ще те откарам — обади се брат му. — Това е най-малкото, което мога да направя за теб.

Беше вече късно, когато Джо отключи апартамента в Хакни. Мястото беше осеяно с мръсни дрехи и останките от дългата му армейска кариера.

— Ако искаш да оправиш леглото, в шкафа има чисти чаршафи — каза Джо.

— Да ти се намира бира?

— У мен винаги има бира. — Джо извади две кутийки от един кухненски шкаф. — Да прием за нощта! Мен ме чака жена на легло.

Когато Джо отиде до тоалетната, Алекс съвсем спокойно изсипа доза „блаженство“ в кутийката му с бира и я разклати хубаво.

Поговориха още малко, допиха бирите. Джо беше готов да си тръгне, все още беше буден, но Алекс го задържа, поддържайки разговора. Спомняше си за лошото старо време, когато бяха останали сираци, когато Джо биеше всяко дете, дръзнало да тормози кльощавото му братче.

— Мамка му — внезапно избухна Джо. — Не може толкова да съм се натряскал.

— Добре ли си? — попита Алекс, изучавайки го като лабораторна проба.

— Ужасно съм уморен — отговори брат му сънливо.

— Полегни за минутка и ще премине.

Алекс му помогна да си легне и свали обувките му точно когато Джо изгуби съзнание.

Дръпна един стол до леглото и седна, за да наблюдава лицето на брат си, да проверява пулса му и да го чака да се върне.

Мобилният телефон на Джо звъня няколко пъти, събирайки пропуснатите обаждания от Мишел. На третото обаждане Алекс вдигна и се извини, че Джо се е понапил и че той го е сложил да си легне. Жената отмина със смях станалото, като каза, че не всеки ден се

виждаш с брат си, дошъл от Америка специално за това. И му прости, че я е зарязал.

Преди да мине час Джо се върна, премигвайки и с усмивка на лицето.

Някои хора се връщаха от пътуването, говорейки по цял километър на минута, неконтролирано речовити. Джо беше от лаконичния тип, човек, който не говори много. Дори „блаженството“ не можеше да промени това.

— Божичко, Алекс. Ти ми го даде, нали?

— Сърдиш ли ми се?

— Не. Видях мама. Беше толкова прекрасно щастлива!

— Сигурен съм, че е била — усмихна се Алекс. — А сега, Джо, ще дойдеш ли с мен?

Брат му несигурно седна в леглото и кимна.

— Да, ще дойда с теб.

33.

Алекс беше предпазлив, почти параноичен. По време на целия полет през Атлантика той се притесняваше, че Сайръс О'Мали може да нареди да го арестуват в залата за митническа проверка... или в терминала... или в дома му. Затова беше накарал Джеси да ги посрещне на летище „Лоугън“ с чанта, пълна с дрехи, в багажника. Докато си събираше нещата, за да слезе от самолета, тъжно осъзна, че вероятно никога повече няма да види къщата си. Но това нямаше значение.

Джеси чакаше на изхода на „Пристигащи“ с голям лилав шал около врата и наелектризираща усмивка. Алекс я прегърна толкова силно, че спря дъха ѝ. Тя излезе от клинча със смях и разтвори ръце, за да прегърне Джо за добре дошъл.

— Значи това е твоето момиче? — попита Джо, докато я целуваше по бузата. После се обърна към нея и я попита на шега съжалително: — А ти какво правиш с чекиджия като него?

— Не знам какво е чекиджия — отговори му тя със сладък гласец, — но го обичам.

— Няма значение — промърмори Джо, докато си вдигаше мешката. — Всекиму своето. Хайде да ми покажете Америка.

— Първо искам да ти покажа моята лаборатория — започна да обяснява Алекс.

— Нека първо ти дам нещо — прекъсна го Джеси, докато се качваха на колата. И му подаде плик за писма. — От Артър Спенгълър е.

— Добре ли е?

— Той е мъртъв. Брат му намерил това писмо до теб в неговия джоб.

Алекс извади написаната на ръка бележка.

Уелър,

Реших да напиша това като предпазна мярка, ако отида твърде далече. Като учен ти трябва да имаш тази информация. Купих си добър запас от „блаженство“ на улицата и започнах да експериментирам с по-високи дози, за да постигна по-големи резултати. 3 мг ме извадиха за дълго време от строя, но нямаше по-голям резултат. Решен съм по един или друг начин да пресека тази река! Довечера ще взема десет пъти по-голяма от обичайната доза — 5 мг. Ако не се събудя, ще получиш данни за смъртоносната доза.

Наздраве!

Артър

Алекс сгъна писмото и го пхна в джобчето на гърдите.

— Ще ми липсва — каза той. — Но се радвам за него.

Алекс закара колата до медицинското училище.

Влезе в уличката зад сградата и паркира пред товарната рампа. Беше девет вечерта и улицата пустееше. Той отключи и поведе Джеси и Джо нагоре по задното стълбище към неговия етаж. За радост всички лаборатории нагоре и надолу по коридора бяха тъмни, така че можеха да работят в уединение. Той присвои няколко колички от помещението за екипировка и заедно ги избутаха в неговата лаборатория.

Алекс тръгна из лабораторията, сочейки компютъра, колоните за течна хроматография, поставката за епруветки и стъкленици. Джеси и Джо послушно ги разкачваха и пренасяха на количките, докато ги напълниха с апаратура. Алекс разчисти бюрото си, извади бележниците и приготви новите шишенца с пентапептид от Мексико. След десет минути свършиха всичко.

Скоро се озоваха навън и излязоха от Бостън по посока на магистралата. Джо си поделеше задната седалка с екипировката.

След полунощ колата слезе от магистралата при Бангор, Мейн, и пое по щатското шосе. Джо вече хъркаше на задната седалка, а Джеси не преставаше да милва Алекс по рамото и гърба, за да не заспи.

Не след дълго зърна табелката на Лусерн ин Мейн — достатъчно странно име, но то ги увери, че са на прав път. След половин час

забелязаха разклонението за Елсуърт и поеха към скалистото крайбрежие.

Джеси четеше от упътванията, които беше получила от Ерика, и накара Алекс да завие при една пощенска кутия, на която с бяла боя несръчно беше написано „Парис“. Продължиха около километър по виещ се чакълест път, докато пред тях не се показва внушителна самотна къща. Пред входната врата Алекс изгаси двигателя и обяви:

— Пристигнахме.

Слезе пръв от колата и веднага беше бомбардиран с прекрасни звуци и миризми. Над главите им крещяха чайки, а наблизо вълни се разбиваха в скалистия бряг. Въздухът беше студен, чист и солен. В мрака се опита да различи отделните неща. Зад един от прозорците на втория етаж се появи светлина. Ерика го отвори и се провикна към тях.

Джо се събуди рязко, обяви, че трябва да пусне една вода и го направи върху задната гума.

Алекс прегърна Джеси през кръста и я успокои:

— С времето ще го заобичаш.

Къщата принадлежеше на родителите на Ерика, отдавнашни летни жители на Бар Харбър. Къщата принадлежеше на семейството от поколения. Над фронтоната на входа имаше дървена табела с надпис: ДОБРЕ ДОШЛИ В „ХАЙ КЛИФС“.

Както беше по пижама, Ерика отвори входната врата. Прегърна Алекс и Джеси и ги въведе в най-хубавата къща, която Алекс някога беше виждал. На мига се почувства удобно. Добро място да започнеш нещо важно, помисли си той.

Къщата беше на осемдесет години, разполагаше с двайсетина стаи. Беше построена по времето, когато елегантността и красотата идваха от дискретното качество на мебелите, извивката на стълбището във формата на птиче крило, топлата сочност на дървесните шарки. Фоайето и съседните помещения бяха огромни и пълни с мебели от отминали времена на небрежна курортна елегантност. Право пред тях имаше голямо помещение, което се простираше по цялата задна част на къщата, пълно с многобройни гроздове от дивани и кресла, а в дъното стоеше антикварен „Стейнуей“. В противоположния край имаше каменна камина, толкова голяма, че трима души можеха да застанат прави в огнището. По-голямата част от пода беше покрита с най-големия персийски килим, който някога беше виждал.

— Ерика, къщата е прекрасна. Благодаря ти — каза Алекс.

— Смяташ ли, че тук има нещо за пиене? — тревожно му прошепна Джо.

— Не се притеснявай, ще те уредим — успокои го Алекс.

— Всичко имаме — възкликна Ерика, която го беше чула. — Кухнята и килерът са там. Заповядай.

Джо ѝ намигна и подхвърли:

— Мисля, че тук ще ми хареса.

Ерика обяви, че се качва на горния етаж, за да събуди останалите. Алекс не възрази. Моментът е важен, каза си той. Трябва да бъде отбелязан с реч. Щеше да бъде жалко да чакат до сутринта.

Бяха нужни десет минути всички да слязат в голямото помещение, да се съберат сънливи, но щастливи. Сърцевината на салона „Уроборос“ беше налице. Тук бяха всички, които Алекс беше поискал да се присъединят към него.

Тук беше Дейвис Фокс, хубав в памучния си халат. Сам Родригес споделяше леглото с Ерика. Беше навлякъл джинси и тениска, а лицето му сияеше в широка усмивка. Мелиса Корниш, високата метър и осемдесет баскетболистка, беше дошла по стар екип. На младини тя участваше в първия университетски отбор на Масачузетския университет. С Алекс се бяха запознали по време на един сутрешен крос. Днес тя преподаваше криминално право в Северозападния университет и беше от първите членове на салона. Вик Пай не само беше успял да се обръсне, но и да сложи бяла риза и камуфлажни панталони. Беше дребен, но як и със смайващото излъчване на боливудски герой. Вик беше друг чешит, докторант на харвардския теологически факултет, където се занимаваше с мултикултурните виждания за смъртта и умирането. Последните двама бяха Стив Махади и неговата приятелка. Стив беше преподавател по естествени науки в Бостънското училище по латински. Той беше едро брадато мъжище и членуваше в дружеството от четири години. Откакто се беше включил в „Уроборос“, не беше пропускал салон и бе един от най-разпалените почитатели на Алекс. Неговата Лесли беше тиха системна анализаторка, която работеше във „Веризън“. Беше напълно отдадена на Стив и рядко беше на повече от половин метър от него.

Алекс с гордост представи Джо на групата, а той им стана симпатичен, като раздаде на всички желаещи бира.

— Зная, че е късно — започна Алекс, — но исках да кажа нещо още тази нощ. Обадих се на всеки от вас лично и вие казахте „да“. Вие сте хората, които искам за това пътуване. И вие ми дадохте своя отговор. Оставихте всекидневие си и дойдохте тук, без дори да знаете за какво ви викам. Тази преданост за мен означава много. Знам обаче, че тя не е отдадена на Алекс Уелър, а на нашето общо преживяване. Всеки от нас е вземал „блаженството“. Ерика, искам да ти благодаря, че стана кръстница на веществото. Всеки от нас е бил трогнат и променен от него. И всеки от нас разбира, че нашето колективно преживяване не е важно само за нашия собствен живот, но и за живота на всички хора. Ние имаме отговорност. Аз го знам, вие също го знаете. Тази отговорност е да споделим нашите познания в полза на всички останали. *Има* задгробен живот. Край на хилядолетията предположения, спорове и сляпа вяра. Ние разполагаме с доказателство. Това означава, че *има* Бог — някакъв вид Бог. Утехата, изумителната радост, че не сме сами и без посока във вселената, която носи това познание, е нещо, което имаме задължението, не — наш *дълг* е да го споделим. И така, приятели мои, тази нощ обявявам, че нашата малка група търсачи на истината и нейни вестители ще образува ядрото на едно ново движение. Движение, което ще разтърси света и завинаги ще го промени. Човечеството няма повече да бъде владяно от страхове, тревоги, ревности — малки, незначителни неща. Ние имаме възможността да издигнем хората на по-високо равнище, където властват по-възвишени неща. И така, тази вечер нашето дружество „Уроборос“ се превръща в нещо по-голямо... в нещо *всемирно*. Тази вечер е рожденият час на Кръстоносния поход за вътрешен мир и вие, приятели мои, сте негови основатели. Затова нека вдигнем чаши за Кръстоносния поход за вътрешен мир и за нас самите! Надявам се, че харесвате името. То е най-доброто, което можах да измисля.

Всички отпиха по глътка и разговаряха развълнувано няколко минути, докато Сам не се изправи, за да попита:

— Е, Алекс, аз имам само един въпрос. Имаш ли от „блаженството“?

Алекс се засмя и отговори весело:

— Всъщност, Сам, имам цял товар!

Тази нощ повечето взеха от наркотика и къщата остана тиха до ранния следобед, когато най-сетне хората започнаха да слизат от горните етажи.

Алекс се събуди до Джеси в голямата ъглова главна спалня. Чуваха се писъците на чайките и шумът на вълните, а помещението беше пълно със светлина. Той стана внимателно от леглото, за да не я събуди, и отиде до прозорците. Пейзажът беше зашеметяващ: покритата със сняг морава свършваше рязко и отстъпваше място на високия скален бряг. Големи вълни се блъскаха и разбиваха на пяна в черните гладки канари по каменистия бряг. Океанът се дуплеше и пенеше чак до хоризонта, където сякаш се сливаше с мъгливото небе. Край прозореца се стрелкаха чайки, оглеждайки го с едно неподвижно око.

От другия прозорец се опита да погледне по протежение на бреговата ивица, ала гледката беше препречена от гъстите борови гори, които обграждаха имота.

Той се облече и се спусна по официалното стълбище, плъзгайки ръка по гладкия орехов парапет, полиран от дланите на поколения деца.

Къщата беше започнала да оживява. В трапезарията Стив и Лесли бяха забили носове в своите лаптопи. В кухнята Мелиса, Ерика и Дейвис варяха яйца. В голямото помещение Джо се беше заел да запали камината, като същевременно забавляваше Сам и Вик с тайните на успешното обезвреждане на крайпътните импровизирани взривни устройства.

Алекс поздрави всеки от тях с прегръдка и целувка по бузите. После се насочи към машината за кафе и каната под нея. Наля си голяма чаша и дръпна Ерика настрана.

— Къщата е великолепна. Благодаря ти.

— Радвам се, че ти харесва.

— Сигурна ли си, че тук е безопасно? Че родителите ти няма неочаквано да се появят?

— Те са в Испания, там ще прекарат зимата. Къщата е изцяло на наше разположение.

Алекс подбра Сам и Джо, накара ги да си облекат палтата и ги изведе през френските прозорци в задния край на верандата, която обикаляше цялата къща. Слънцето надничаше през един отвор в

облаците и правеше въздуха мек. Ако шезлонгите и люлеещите се столове не бяха покрити с втвърдила се снежна коричка, можеха да се разположат и да се наслаждават на гледката. Вместо това се облегнаха на перилата, но трябваше да крещят, за да надвикат вълните.

— Възхитително, нали?

— Да — съгласи се Джо.

— Вижете — Сам посочи група островчета навън в залива Френчмен, покрити с вечнозелена растителност.

— Ерика каза, че се наричат Плешивия таралеж. А в тази посока е Яйчената скала. Човек се влюбва в тези имена. В Бронкс няма нищо такова.

— Кога пристигнахте? — попита Джо.

— Преди няколко дни. Стояхме в къщата, за да не привличаме внимание. — Посочи към Алекс. — И чакахме заповеди от великия човек.

Алекс се изсмя.

— Никой никога не ме е наричал велик човек.

— Човече, започвай да свикваш — посъветва го Сам. — Имам чувството, че много скоро ще станеш много известен.

— Сам, предполагам, че вече виждаш накъде съм се запътил. Затова исках да поговоря с теб и Джо насаме. Имам големи планове. Ако нещата се развият добре, както се надявам, движението ни бързо ще се разрасне. Затова се нуждаем от известна организация, от йерархия. И тук е вашата роля. Искам да бъдете мои помощници: моята лява и моята дясна ръка.

Джо вдигна рамене.

— Както кажеш, братко.

Сам попита тревожно:

— Защо аз? Аз съм нов, защо се доверяваш на мен?

— Инстинкт. Харесах те и ти се доверих от деня, когато се видяхме за първи път. Ти си умен и имаш индивидуалност. Искам да ми помагаш с информацията. Трябва ни присъствие в интернет. Трябва да комуникираме. Искам да поемеш тази дейност от мое име.

— Разбира се, Алекс — съгласи се Сам. — Мога да се справя с това.

— А ти, братко мой, войнико, искам да поемеш охраната. Скоро ще започнат да ни търсят. Ще ни преследват. Твоята задача е да ни

помогнеш да оцелеем достатъчно дълго, за да си свършим работата. Ще се справиш ли?

— Главен побойник? Да, без проблеми. Роден съм за тази работа. Алекс си позволи да се усмихне доволно.

— Сега можем да се заловим сериозно за работа — каза им той, надвиквайки приборя. — Боже, колко обичам морето! — След това прегърна двамата си другари.

— Хайде да влезем вътре и да видим дали някой не иска „блаженство“?

34.

Подобно на заешка хралупа, мазето сякаш нямаше край — редуваха се измазани и неизмазани помещения. Къщата имаше каменни основи и неотопляема изба, затова Алекс трябваше да работи с ръкавици с отрязани пръсти. Той се настани в студено помещение, което някога е било дърводелна. Макар че от нея бяха останали само дървените работни маси, те бяха подходящи за неговите цели. Положи кабелите с разклонители, започна да включва компютрите и аналитичните машини една след друга, притеснен, че ще изгърми някой бушон, но това не се случи. Доволен, че разполага с енергията, която му беше нужна, той се зае да подрежда епруветките, стойките и стъклениците така, както беше свикнал.

Сам дойде и започна да гледа как работи.

— Човече, тук е призрачно — отбеляза той.

— Има атмосфера, нали? Ще свърши работа.

— Ще свърши работа за какво? Какви са плановете?

— Кой знае колко дълго можем да останем тук? Затова не мога да бездействам. Има още работа за вършене. Трябва да разберем как действа веществото, какво точно прави в мозъка. Не мога да свърша цялата работа с тези инструменти, но поне една част мога.

— Ти си работохолик — подхвърли Сам. — Колкото до мен, доволен съм, че мога да зарежа училището и да правя нещо по-различно.

— Сам, ти също няма да бездействаш. Планирал съм много неща за теб.

— Да, вече започнах да издирвам сървъри по света, където бихме могли да се вмъкнем и да се скрием. Ако ни затворят някъде, ще продължим от друго място. Винаги ще сме няколко крачки напред.

— Така те искам, мой човек.

— Алекс, кога ще ми... ще ни кажеш какво точно искаш да направиш?

Алекс въздъхна. Беше дошло време да разкрие мислите, който гъмжаха из главата му. Той е учен, а не евангелист, и усещаше тази нова роля като кат нови дрехи, които още го стяха на разни места.

— Сам, харесва ли ти светът, в който живеем? Гледката на цялата тази жестокост, алчност, егоизъм и насилие кара ли те да се гордееш? Това, че децата растат, а целите им се формулират от рекламите, кара ли те да се чувстваш добре? Западното общество има кухи ценности. То е неморално. Ние сме кораб без кормчия. И ако някой ми каже, че не е толкова лошо, че преувеличавам, тогава какво да кажем за останалата част от света? Без външния блясък на упадъка, по местата, където цари истинска бедност, можеш да видиш още по-ясно колко низък и безплоден е животът на повечето хора. Човечеството спешно се нуждае от духовно напътствие.

— Нали религията е за това?

— Да, така е. Религиите обаче почти нищо не постигат. Все едно да лепнеш лейкопласт на дълбока рана. Религиите дават правила за поведение, прости и лесно разбираеми поведенчески правила. Не прави това, не прави онова. Освен това поддържат някаква абстрактна концепция за Бог и рая, за да накара хората да спазват правилата. Това не е достатъчно! Много малко хора през вековете, може би само шепа мистици, са успели истински да разберат на интуитивно и интелектуално равнище величието на две абсолютни истини. Номер едно: Бог съществува. Номер две: съществува задгробен живот. „Блаженството“ е като серум на истината. Всеки, който го взема, преживява светая светих. То прерязва всички глупости и довежда истината — проста и нелустросана.

— Съгласен съм, но какво искаш от нас да направим? Нима искаш целият свят да взема „блаженство“?

— Би било прекрасно, но няма да е практично! Но ти си на верния път.

— Как така?

— Мисля, че можем да помогнем на човечеството да постигне духовно преориентиране, като... не знам... може би като на първо време само няколко процента от възрастните вземат веществото. Може би това ще е достатъчно, за да се промени завинаги статуквото.

— Откъде ще осигурим такова количество наркотици? — попита Сам недоверчиво.

— Не знам със сигурност. Моят приятел в Мексико сигурно се скъсва от работа. Скоро ще го последват и други. Печалбите ще отворят пътя на пророците.

— Добре, ще разпространим наркотика и ще накараме част от населението да го използва. Какво очакваш да се случи след това?

— Разбира се, това е само теория, но хипотетично смятам, че можем да достигнем критична маса духовност, достатъчно, за да унищожим нашите дегенеративни основи — най-лошите капани на цивилизацията. Те ще започнат да се рушат. И ние ще постигнем по-прост и чист начин на живот.

Сам нервно се изсмя.

— А какво ще правим с хаоса, човече? С разрушенията? Със смъртта? Рушенето на цивилизацията означава, че земеделците няма да сеят, фабриките няма да произвеждат боклуци, електростанциите няма да произвеждат ток. Ще се озовем в някаква постиндустриална тоалетна чиния, в някакво Средновековие през дваисет и първи век.

— Признавам, че ще има хаос и смърт. Ти обаче изхождаш от неправилното предположение, че смъртта е нещо лошо. Това е погрешно. Нашият живот на земята не е вечен. Всички са съгласни с това, нали? Актът на умирането е преходно състояние — просто мост от физическия към духовния свят. В смъртта няма нищо лошо. Човек няма от какво да се страхува. Мисля, че „блаженството“ учи на това.

Сам явно се чувстваше неловко.

— Не знам, човече. Струва ми се прекалено крайно.

— Преди „блаженството“ щях да се съглася с теб, но гледната точка на човек се променя крайно драматично, нали? За мен е трудно да си спомня как се чувствах със старото състояние на съзнанието си. Ти чуваш думата „смърт“, но аз чувам освобождение. Ти говориш за Средновековие, аз чувам Просвещение. Един наситен с „блаженство“ свят сигурно ще бъде по-примитивен от технологична гледна точка, но няма да бъде мрачно Средновековие. Може би хората ще изберат да водят по-прост и по-морален живот, ще се откажат от дребните спорове и войните, за да се подготвят за неизбежността на вечния задгробен живот по милост Божия.

Алекс видя скептичното изражение върху младежкото лице на Сам.

— Хайде, да излезем навън — предложи.

Взеха палтата си, излязоха навън и закрачиха към крайбрежните скали. Под краката им хрускаше тънката снежна покривка. Имаше отлив и пред погледите им се откриваше трийсетина метра скалисто морско дъно. В скалата беше изсечена тясна, но равномерно спускаща се до плажа стълба с перила. Предпазливо заслизаха по ледените стъпала към морското равнище, където намериха плоска и суха скала, седнаха и се загледаха в следващите една след друга големи вълни. Алекс избра в този момент да остане безмълвен и да остави природата да говори. Двамата мъже седяха там рамо до рамо и гледаха идването на прилива. Накрая, неспособен да се сдържа по-дълго, Алекс каза:

— Хвърлям ръкавицата. Трийсет дни. Един месец е достатъчен, за да се промени завинаги светът. Искам да започна отброяването.

След вечеря Алекс събра своите последователи в голямото помещение. Седеше отпуснат и уверен с чаша вино в ръка. Джеси беше наблизко, вперила любовно поглед в него.

Преди тази сутрин да говори със Сам, идеите му бяха затворени като отшелници. След като ги чу в напълно оформени представи, той се чувстваше окуражен. Вече не звучаха като дрънканиците на луд! А разумно, рационално, смислено и сдържано. Можеше да го направи! Можеше да излезе на сцената, която неговата наука беше издигнала.

Или може би беше катедра? Той се усмихна вътрешно. Те не са толкова различни, нали?

— Добре, приятели — започна той. — Време е да споделя с вас някои от моите идеи. Те са големи и може би твърде смели. Но тези идеи не могат да бъдат преобразени в действие без ваша помощ. Вие сте авангардът на Кръстоносния поход за вътрешен мир. — Той се засмя. — Наименованието звучи малко претенциозно, нали? Обаче мисля, че ще го изпълним със съдържание.

Той им отпрати посланието, което беше изложил по-рано пред Сам. Докато говореше, изучаваше израженията на хората в стаята, долавяше единичните коментари, рязкото поемане на дъх, търсеше знаци на одобрение, разбиране, съпротива и стигна до заключението, че резултатът е смесен. Това бяха добри хора, които искаха да вършат добри неща. Перспективата да бъдат агенти на разпадането и отчаянието не се приемаше добре. Преди да изложи своя истински

план, своя пълен дневен ред, трябваше да ги убеди, да ги убеди истински, подобно на амбулантен търговец, който отчаяно иска да пробута ненужната енциклопедия.

— Преди да продължа — обяви Алекс сериозно, — трябва да направя едно признание. За Томас Куин. Всички сте чели за неговото убийство, разговаряли сте на тази тема. Надявам се, че няма да промените мнението си за мен, когато ви кажа, че бях по това време там. — Той изчака възклицанията, които не закъснях.

— Не беше убийство, а самоубийство.

Разказа им, че Томас му доверил колко е разстроен заради провалена връзка. Водел тежка борба с депресията. След един съзлив телефонен разговор Алекс се разтревожил, зарязал работата си и отишъл в къщата му в Ню Хемпшир. Открил го на пода в неговата спалня, в безпомощно състояние. В ръката му била забита игла на спринцовка, а на нощното шкафче лежало шишенце от калиев хлорид^[1]. Куин нямал пулс, но все още бил топъл. Алекс започнал да му прави сърдечен масаж и изкуствено дишане, но осъзнал, че няма да може да го съживи. Като невролог бил наясно. Не можело да има съмнения.

— Затова не ме мразете за онова, което ще ви кажа — предупреди Алекс своята публика, — но трябваше да взема решение за част от секундата, за да извлека нещо положително от решението на Томас сам да прекъсне живота си. Знаете, че съединението уроборос открих при проучванията на животински мозъци, лишени от кислород. Пред себе си имах възможността да проверя дали и човешкият мозък го произвежда в мига на смъртта. Не се обадох на спешна помощ. Нямах смисъл. Извадих спринцовката от ръката на Томас. Изплакнах я на мивката в банята и я използвах да извлека проба от неговата цереброспинална течност. Това е всичко. Най-сетне го разказах.

Джеси плачеше, Ерика също.

— Бил е мъртъв... нали? — попита Дейвис с разтреперан глас.

— Необратимо мъртъв. Да — потвърди Алекс.

— Тогава не виждам да си направил нещо лошо — заключи Стив Махади. — Щом е бил умрял, толкоз. В края на краищата ти си лекар и би трябвало да знаеш.

— Стив, благодаря ти. Високо оценявам това. След процедурата, която извърших, очевидно беше, че не можех да го оставя там. Затова

натоварих Томас в колата и го оставих на място, където щяха да го намерят. След това обработих скъпоценната му течност. И открих съединението уроборос. Без Томас нямаше да имаме „блаженството“.

Алекс наведе виновно очи и заплака. Джеси отиде при него. Започна да го целува и да пита дали е добре. След това останалите един по един се приближиха и казаха, че още го обичат и подкрепят. Само Джо промърмори, че хората непрекъснато гушват букета, затова не му се струва толкова голяма работа.

Алекс им благодари и ги покани да седнат по местата си.

— Моля... има още за разказване. Трябва да знаете, че аз лично взех проби от съединението, изолирано пряко от ликвора на Томас. Джеси, ти също го опита, макар че ти спестих истината за неговия произход. То се различава от веществото, което всички сте вземали.

— Как? — попита Сам.

— Много по-силно е. Преживяването е по-силно, по-значимо. Химически синтезираният наркотик, който сте опитвали, е удивителен, но естественото съединение се извисява над него. То не оставя никакво съмнение, че Бог е там и ни чака заедно с нашите любими хора. Аз наричам това „максимално блаженство“. Ще ми се да мога да намеря начин и вие да го опитате. Едва тогава напълно ще оцените мисията, която сме поели, и едва тогава напълно ще осъзнаете, че целта изцяло оправдава нашите средства.

Сам разбра какво казва Алекс много преди другите.

— Алекс, за бога, значи затова е лабораторията в мазето?

Мелиса Корниш вдигна ръка, че иска думата, и се изправи. Устните ѝ трепереха и тя поде колебливо.

— Джини Тинли беше моя приятелка. Мислих много... за онова... което направи, след като взе „блаженството“. Разбирам я напълно. Когато взема „блаженство“, виждам майка си. Бях на петнайсет, когато я отнесе ракът. Липсваше ми всеки божи ден. Чувствам се най-щастлива, когато я виждам от другата страна на реката... Алекс, единственият ми въпрос е... ще боли ли?

— Ще го направя така, все едно си заспала — обеща ѝ той. — А когато се събудиш, ще си от другата страна на реката, завинаги в обятията на твоята майка.

[1] Инжектиран в голямо количество блокира сърцето. — Б.пр. ↑

35.

30 дни

Авакиян се опитваше да изчовърка леке от доматен сос от вратовръзката си, когато Сайръс нахлу в кабинета.

— Искаш ли хапка? — попита го арменецът, сочейки към сандвича си с кюфтенца.

— Уелър е изчезнал — обяви Сайръс.

— Не знаех, че го търсиш.

— Опитвах се да го държа в напрежение, да му задавам въпроси, за да се подхлъзне. Никой обаче не го е виждал в лабораторията. Казал е в неврологичното отделение на Детската болница да не запазват часове за консултации. Пред къщата му в Кеймбридж пощата се трупа. Приятелката му също я няма. Плюл си е на петите.

— Сайръс, за бога, човече, нямаме ли си достатъчно работа? Убийствата с бургия престанаха, не разполагаме с почти нищо сигурно срещу този тип и ако не си забелязал, до шия сме затънали в лайна. — Той кимна към днешния брой на „Хералд“, който лежеше на бюрото му.

Заглавието крещеше:

ВОЙНАТА ЗА „БЛАЖЕНСТВОТО“ СЕ
РАЗПРОСТРАНЯВА ИЗ НОВА АНГЛИЯ И ОТ ТАМ ИЗ
ЦЯЛАТА СТРАНА.

Сайръс го знаеше много добре. Наркотикът се превръщаше в епидемия. Имаше в изобилие от него и цената му започна да пада. Никой не знаеше откъде идва, но можеше да се намери навсякъде. Нова Англия беше епицентърът, Ню Йорк, Нюарк, Маями, Финикс, Сан Диего и Лос Анджелис бяха разклоненията, където употребата също растеше. И където се появяваше, веднага се чувстваха последствията: децата отпадаха от училище, хората преставаха да

ходят на работа, имаше спорадични убийства. „Блаженството“ бързо се беше превърнало в един от онези културни феномени, които изникват сякаш от нищото, влизат в интернет и се разпростират като горски пожар. Беше навсякъде: в токшоутата, на семейните вечери, сред паствата, в неделните служби.

— Пит, ако не мислиш, че Уелър ръководи всичко това, значи си много назад — отбеляза Сайръс.

Авакиян отхапа голям залък от сандвича си и Сайръс трябваше да изчака, докато го сдъвче.

— Не е важно какво мисля аз... важното е какво мислят Стенли и щатският прокурор. Първо, нямаме нищо друго, освен косвени улики, които свързват Уелър с убийството на Куин и останалите пробити черепи. Като оставим настрана признанието на Уелър, че е изобретил наркотика, разполагаме ли с нещо друго? Знаем, че Франк Сако го е задигнал. Знаем, че Франк е бил убит от Аbruци, знаем, че той и хората му са накарали химика от Уобърн да направи още. А щом този човек може да го направи, сигурно и други могат. Как се свързва това с Уелър?

Сайръс се потупа два пъти по гърдите.

— Сърцето ми знае и аз съм сигурен, че не бърка.

— Това обикновено не минава в съдилищата — поклати глава Авакиян и продължи да дъвче.

Мобилният телефон на Сайръс започна да звъни. Самоличността на обаждания се го озадачи. Емили Фрост. Никога преди не му се беше обаждала. Той се отпусна безмълвен на конферентната маса на Авакиян.

— Емили, здравей. Как си?

— Добре, а ти?

Обхвана го страх.

— Заради Тара ли се обаждаш?

— О, не, не. Как е тя?

Той отново започна да диша нормално.

— Добре е. Няма нищо ново.

— Всъщност се обаждам за сайта. Видя ли го?

— Какъв сайт?

— Появи се тази сутрин. Всички в болницата говорят за това. Алекс Уелър е на него.

Докато я слушаше, той махна на Авакиян да стане, за да може да стигне до неговия компютър. Името беше Кръстоносен поход за вътрешен мир и когато щракна на адреса, тръгна видеозапис на усмихнатия Алекс Уелър, застанал пред пурпурна завеса.

— Добре, намерих го. Остави ме да го разгледам и ще ти се обадя.

— Какво е това? — попита Авакиян.

— Пит, нали помниш — сърцето знае. — Той се потупа по гърдите, за да подчертае думите си, после увеличи силата на звука.

„Казвам се Алекс Уелър. Аз съм лекар и учен. Открих наркотика, който по-късно стана известен като «блаженството». Искам да поговорим за него. Искам да поговорим какво означава той за вас, вашите приятели, семейството ви и всички ваши любими хора — живи или мъртви. Ние сме на прага на удивителна нова ера. Пътували ли сте през облак мъгла, опитвайки се да проникнете с поглед през нея, за да видите къде ви отвежда пътят? Изведнъж мъглата се вдига и вие може ясно да съзрете къде отивате. Точно това прави «блаженството». Вдига мъглата от обикновените съществувания на земята и разкрива ярък и удивителен път към нещо много по-важно. Един щастлив живот след смъртта, сигурен прекрасен задгробен живот, населен с любими хора, които вече се минали през тунела. И нещо повече — Бог!“

Авакиян се извисяваше над Сайръс и буквално му дишаше във врата.

— Мамка му, Сайръс. Излезе прав за това копеле.

Във видеозаписа Алекс продължи да говори още пет пълни минути, излагайки своята голяма визия за света след „блаженството“ — трактата, който беше изнесъл пред своите последователи. Завърши със следните думи: „Каня ви да се присъедините към мен в новото движение Кръстоносен поход за вътрешен мир, за да тласнем човечеството по един по-щастлив, по-значим и да, *по-благословен* път. По него ще спрем завинаги с обичайната си практика да правим себе си и нашите съграждани нещастни; ще спрем конфликтите; ще спрем войните; ще прекратим страданието. Престанете да се тревожите и започнете да живеете с абсолютното познание, че този живот е само преход към нещо наистина магично, наистина прекрасно — наистина *блажено и благословено*. Днес Кръстоносният поход за вътрешен мир

започва отброяването до ден, който аз нарекох Ден на максималното блаженство. Скъпи приятели, нека започнем отброяването.“

Екранът потъмня и на него се появи дигитален часовник с червени цифри: 29 ДНИ, 22 ЧАСА, 18 МИНУТИ, 44 СЕКУНДИ...

Те се бяха вторачили в отлитащите секунди, когато чуха Стенли Майнът да тича надолу по коридора, викайки техните имена.

36.

28 дни

Първият документиран случай, когато човек получава „блаженството“ против волята си, беше регистриран в Хоумстед, Флорида. Две работнички от фабриката за крушки и абажури ползваха обедната си почивка на маса за пикник зад фабриката. Беше слънчев ден, температурите се бяха закрепили около двайсет и шест градуса. Филис размазваше защитен лосион по врата и раменете си, докато нейната приятелка Мег Стрийт отваряше кутията за храна.

Мег посочи над рамото на Филис и изръмжа:

— Идва този тип Фред.

Филис завъртя очи.

Техният бригадир се носеше с патешката си походка към тях. Розовите му месести ръце стърчаха от ризата с къси ръкави.

— Момичета, това не е плаж — подвикна им той. Застана зад Филис и откровено надникна в деколтето ѝ.

— Пропуснала си едно местенце, да ти помогна ли?

— Я се разкарай, Фред — обади се Мег.

— Мога да се изгубя между тия двете — каза той, оглеждайки похотливо гърдите на Филис.

Филис скочи рязко и едва не го удари в ченето с глава.

— Остави ме на мира! Веднъж завинаги ме остави на мира!

— Ще ви оставя на мира за двайсет минути, скъпа — озъби се той в отговор, изненадан от нейната разпаленост. — След това си довлечете задниците вътре. А сега се насладете на обяда си. — И с кикот се заклатушка обратно към фабриката.

Филис седна отново и удари с юмрук по масата.

— Мразя го този тип! Ако не ми беше за шибаната работа, щях да го дам под съд за сексуален тормоз. Ама нали знаеш как стават тези неща: щом се оплачеш и се озоваваш на улицата.

— Какво ще кажеш да му го върнем? — предложи Мег. — Да научим кучия син на обноски?

— Какво предлагаш? Да му отрежем оная работа? — изкикоти се Филис.

— Не, сериозно ти говоря. Зет ми взема от този нов наркотик — „блаженство“. Чула си за него, нали? Оказа му удивително въздействие. Беше лъжливо и мърсуващо копеле, нещо като моя Рони, само че по-лош. Но откакто почна да го взема, е напълно променен. Вече не псува, не кърка и дори го видях в църквата. Предлагам да сипем малко на Фред.

— Това ще бъде незаконно — възрази Филис.

— Може би, но кой ще разбере. Ще бъдем внимателни.

— Ами ако го убие?

— Няма да го убие... поне така си мисля. Добре, ще преспя с тази мисъл.

На следващата сутрин Мег донесе цилиндърче „блаженство“. След като Филис ѝ кимна, тя се промъкна в канцеларията на Фред на приземния етаж и изсипа съдържанието в отворената кутийка пепси на бюрото му, разклати я, после спокойно се измъкна.

През цялата сутрин двете жени нервно се смееха сами, докато запояваха стойки за лампи. Час преди обедната почивка се чуха викове откъм канцеларията на Фред и те заедно с другите работници се втурнаха натам.

Началникът на Фред стоеше надвесен над него и ревеше някой да извика линейка. Фред седеше с кръстосани крака на пода и се вайкаше за майка си Рут.

— Мисля, че е получил удар — обяви началникът.

Фред беше откаран в болницата, за да го подложат на цяла поредица изследвания. Върна се на работа чак следващия понеделник. Филис и Мег прекараха тревожни почивни дни, страхувайки се най-вече, че ще бъдат заловени. Първата им работа в понеделник сутрин беше да почукат на врата на канцеларията, за да видят как е бригадирът. Той вдигна глава, радостен да ги види.

— Влезте, дами. Седнете, моля.

Те се спогледаха. Никога досега не беше проявявал подобна любезност.

— Как си, Фред? Изкара ни ангелите — въздъхна Мег.

— Добре. Чувствам се прекрасно. Честна дума.

— Така ли? — удиви се Филис.

— Точно така. Миналата седмица се случи нещо с мен. Нямам представа какво, но си мисля, че ме споходи Всемогъщият Бог. Чувствам се изчистен и пречистен.

— Изчистен и пречистен? — зяпна го Филис.

— Да. Аз не съм религиозен, поне не бях, обаче имах страхотно преживяване. — Той попи очи с носната кърпа. — Може би един ден ще се чувствам достатъчно удобно, за да го споделя с вас. Надявам се да ми се случи отново.

— Фред, това е чудесно — усмихна се Мег и пое към вратата. — Радваме се, че се чувстваш добре.

— Филис... — поде Фред. — Искам да ти кажа нещо... — Той наведе глава. — Искам да се извиня, че се държах толкова идиотски. Няма да се повтори. Ще приемеш ли моето извинение?

— Разбира се, Фред. Разбира се, че ще го приема.

Двете жени влязоха в дамската тоалетна, затвориха вратата и когато се увериха, че са сами, избухнаха в истеричен кикот.

— Мег, това е най-хубавият наркотик на света — изцвили Филис, настанявайки се на една от мивките.

— Скъпа, моят Рони тази вечер ще получи една доза в бирата си — това мога да ти обещаая.

Сервизът на Тед в Уорчестър, Масачузетс, разполагаше с три помещения, отпред имаше колонки за бензин и малък супермаркет. Тед Сперлинг, груб, небръснат мъж, зареди резервоара на клиента с обикновен бензин и побърза да се върне в топлия гараж. Той даваше работа на трима механици: Рамон и Хектор Манзила от Панама, които работеха за него вече цяло десетилетие, и един по-отскоро — Боби Льоветър, дългокос младеж, един вид свободен дух. Тед имаше някои съмнения за Боби, но момчето беше толкова изкусен механик, че си затваряше очите за нещата, които го тревожеха.

Момчетата седяха на столове и пиеха кафе между няколко коли, качени на стендовете.

— Няма да докосна този боклук — непреклонно заяви Рамон. — Разкарай го.

Хектор също отказа:

— Нито пък аз. Ти си млад човек и си на път да направиш грешка.

Боби се защити.

— Не, не, човече, наистина е много яко. Когато бях дете, моят братовчед Грег, малко лудо копеле, беше размазан от кола, докато караше скейтборд. Кълна се в Бога, видях го два пъти. Има вид на най-щастливото копеле на планетата. Като се изключи това, че не е на планетата, ако разбирате, какво искам да кажа. Харесва ми този наркотик. Ако Тед ни плащаше по-добре, щях да го вземам всеки ден.

Тед изкуцука през трите клетки и стигна до тях.

— За какво, по дяволите, говорите?

Хектор и Рамон се притесниха, но не и Боби:

— Не се срамувам заради това. Веществото не е незаконно.

— Какво не е незаконно?

Боби му показа три цилиндърчета „блаженство“.

— Знам какво е — с горчивина каза Тед. — Дръж го далече от моя сервиз.

— Не е незаконно — настоя Боби. — И за бога — не го вземам по време на работа. Изважда те от строя като изгасена лампа. Трудно можеш да завъртиш динамометричния ключ.

— Въпреки това не го харесвам — подчерта Тед. — Разкарай го.

Боби вдигна рамене, стана и тръгна към задната част на сервиза, за да остави хартиените цилиндърчета в своята кутия с инструменти. Тед проследи всяко от движенията му с поглед.

Когато дойде време да си вървят, Боби пламна от ярост. Той се втурна към братята и се развика:

— Мамка му, хора! Кой го взе? Една от дозите липсва. Имах три!

Хектор и Рамон се спогледаха.

— Човече, кълна се, не сме ние. Когато ти отиде до клозета, видях Тед да влиза там. Сигурно е взел едната.

— Будалкаш ме! Ама че задник!

Рамон извади портфейла си.

— Колко струваше?

— Четиридесет.

— Ето — подаде той на Боби две двайсетачки.

— Защо го покриваш? Защото е началник?

— Момче, остави го на мира — намеси се Хектор. — Знаеш какво се случи с човека. Катастрофата и всичко останало.

Две седмици по-късно Рамон и Хектор се появиха пред сервиза с два празни пикапа. Гаражът беше тъмен, колонките — изключени. В твърдата като камък цветна леха беше забит кол с табелка „Продава се“.

Рамон натисна клаксона и Тед излезе от празния магазин.

— Дойдохме да си вземем инструментите — обясни Рамон.

Тед отвори вратите на гаражите, за да даде възможност на братята да вкарат пикапите си вътре.

Той наблюдаваше безмълвно, докато братята избутаха тежките кутии с инструменти нагоре по рампите в задната част на пикапите и ги вързаха, за да не паднат.

Накрая заговори.

— Съжалявам, момчета. Дълго време бяхме заедно.

— Разбираме — кимна Рамон. — Да се надяваме, че ще си намерим нещо друго.

Тед изглеждаше склонен да разговаря.

— Работата е там, че вече не виждам смисъл. Откакто взех „блаженството“. Знаете какво се случи. Убих моята Денис, убих моите момичета.

— Вината не беше твоя — възрази Хектор. — Виновно е внезапно замръзване. Какво си можел да направиш?

— Не, карах прекалено бързо... — Тед поклати глава. — Ето каква е работата. Смятах, че Денис ми е сърдита заради стореното. Но през последните две седмици, откакто вземам „блаженство“ два или три пъти дневно, тя е толкова дяволски щастлива да ме види, колкото и аз нея. Вече не съм за сервиза. Просто не виждам смисъл. Съжалявам, че ви създадох затруднения. Надявам се да си намерите друга работа. Просто вече не виждам смисъл.

Той ги изчака да подкарат и затвори вратите след тях.

Рейчъл Махони се яви на работа в дома за стари хора „Тол Пайнс“ в Остин, Тексас, за да започне обичайната си осемчасова смяна

като болногледачка. Тя и другата болногледачка, заедно с наставницата им, лицензирана сестра, отговаряха за две отделения — двайсет мъже и двайсет жени. Хосписът се ползваше с добро име, а пациентите бяха сравнително заможни.

В девет вечерта започна обиколката от стая на стая, бутайки пред себе си количката със сокове. Същевременно проверяваше пациентите, оправяше завивките и предлагаше напитка за лека нощ. В крачките ѝ се чувстваше нещо пролетно — твърде различно от обичайното тътрене. При всяко спиране обявяваше весело: „Портокал, грозде, червени боровинки или ябълка?“. Всеки път, когато наливаше в картонената чашка сок, разтваряше в него и доза „блаженство“.

Половин час по-късно се измъкна от „Тол Пайнс“, без да се обажда на сестрата, качи се в колата си и потегли, подсвирквайки и тананикайки.

Никога повече не се върна на работа.

На следващия ден всички телевизионни канали в Остин започнаха новините си с историята в „Тол Пайнс“. Посред нощ сестрата и другата болногледачка били разтревожени за техните възрастни пациенти, които се будели с признаци на истерия. Някои от тях се смеели, други плачели, трети крещели нечленоразделно. Жените се втурвали от стая в стая, но бързо разбрали, че не могат да се справят. Тъй като се страхували да не става дума за замърсяване на околната среда, те се обадили на спешна помощ. Докато карали пациентите с колички към очакващите ги линейки, те бърбели развълнувано и повтаряли имената на отдавна изгубени съпрузи, съпруги, братя или сестри. Освен това говорели за Бог.

Разследващите още от началото заподозрели нещо. Рейчъл Махони я нямало. Интоксикацията носела всички белези, познати от приемането на „блаженството“. Обаче още преди да бъдат готови резултатите от лабораторните изследвания, на пълното със съобщения табло на Кръстоносен поход за вътрешен мир се появило съобщение:

Дадох на тези мили възрастни хора в Остин, Тексас, „блаженство“. Не мога да си представя по-голям подарък. Сега те знаят, че Бог е във всеки и във всички нас. Знаят, че е близо и ги очаква. Знаят, че ще срещнат хора, които са

обичали. Надявам се, че ще преживеят своите последни дни с достойнство и надежда. И вероятно с радост. Навярно не всички ще одобрят онова, което направих, но стореното ме кара да се чувствам чудесно. Това е най-хубавата ми постъпка. С любов,

Рейчъл

37.

25 дни

— Директорът иска лично да говори с теб. — Стенли Майнът правеше възможното да уравни гордостта си за службата с притесненията за своя човек.

— Стенли, виж... — започна Сайръс.

— Сайръс, дори не си помисляй да отказваш. Поканата е от високо ниво и искането е специално за теб.

Преди заболяването на Тара беше амбициозен като всеки агент. Сега обаче бе станал безчувствен относно стремежите.

— Защо аз?

— Тази спецотряд е голяма работа. Висш приоритет. Ти познаваш Уелър по-добре от всеки друг в правозащитните служби. Познаваш наркотика. Нахлуването в Норт Енд направи известно името ти дори във Вашингтон. Аз ще разхвърлям по-голямата част от останалата ти работа, а Пит ще трябва известно време да мине без теб. Другият член на спецотряда ще бъде Боб Кучио, заместник-директорът по криминални разследвания.

— В йерархията между мен и Боб Кучио има бая разстояние.

Майнът се усмихна.

— Точно затова е хубаво за теб. Следващия четвъртък. В Белия дом!

Сайръс го зяпна изненадано.

— Аха, онова голямо здание на Пенсилвания авеню с колоните отпред?

— Много смешно.

— Защо там?

— Неутрален терен. Когато са намесени Министерството на вътрешната сигурност, Националната агенция за безопасност, ФБР, Агенцията за борба с наркотиците, Агенцията за храни и лекарства, Националният разузнавателен център за наркотиците, Националният институт за здраве и всички са в едно помещение — по-добре е да се

избере неутрален терен. А когато се състои първата ви среща, дано Агенцията за борба с наркотиците и Агенцията за храни и лекарства ти дадат голямата тояга в ръцете.

Една хладна сутрин постоянен поток хора взе да пълни най-голямата зала в сградата „Парклоун“ на Агенцията за храни и лекарства в Роквил. Точно в девет часа Марви Уолф, председателят на Консултативния комитет по злоупотребата с наркотици, обяви началото на срещата. По настояване на Агенцията за борба с наркотиците Консултативният комитет беше събран за рекордно кратък срок, за да се заеме с класификацията на „блаженството“.

През следващите няколко часа комитетът изслуша показанията на представителите на различните правителствени агенции за борба с наркотиците за възможните последици от злоупотребата с наркотика, географските данни за използването му, данни за самоубийствата и смъртността. Винсънт Дисжордайнс, който все още имаше повече пациенти, вземали „блаженство“, от всеки друг в страната, беше поканен да даде показания. Докторът крачеше нервно през цялото време на пауър поинт презентацията си. По време на откритото изслушване майката на Дженифър Шеридън и други хора, изгубили близки роднини заради самоубийство, дадоха трогателни показания. За да се осигури безпристрастност, бяха допуснати и защитници на наркотика. Беше им предоставена възможността да изложат защо според тях „блаженството“ е инструмент на просветлението и откриването на аза, и защо ограничаването на употребата му ще бъде удар по духовната свобода — направо анатема.

Докато тези хора говореха, навъсени агенти от Агенцията за борба с наркотиците сред публиката се мръщеа и си шепнеа съзаклятнически.

Малко преди обяд председателят предложи открит дебат между членовете на комитета. Препирните бяха много малко. Всички бяха за налагане на строги ограничения на „блаженството“. Когато дискусиите свършиха, Уолф предложи да се гласува. Резултатът беше единодушна подкрепа на мерките. „Блаженство“ щеше да бъде класифициран веднага като наркотик от първа степен, което щеше да го постави в

категорията на хероина, кокаина и ЛСД. След това производството, продажбата, притежанието и употребата му щяха да са незаконни.

Сега правоохранителните служби разполагаха с голяма тояга.

На сутринта след първата среща на спецотряда за „блаженството“ Сайръс беше на летище „Рейгън“ и чакаше да се качи на полета обратно до Бостън. Използвайки свободното време, звънна на Мериън, за да провери как е Тара. Момичето се обади и гласът му звучеше весело, което безкрайно подобри настроението му. След това се обади на Емили Фрост, за да провери дали срещата им по-късно следобед за кафе остава. Тя също прозвуча весело. След това той с лека стъпка закрачи по ръкава, за да се качи на самолета.

Когато се върна в офиса, Сайръс докладва на Майнът, свърши малко от писмената работа, след това забърза към района на Лонгуд с неговите болници. Емили вече беше в кафенето и му се усмихна, когато той влезе.

— Как беше във Вашингтон? — попита тя.

— Никога не бях виждал толкова надути и помпозни задници в едно помещение.

Тя се засмя.

— Напомня ми на факултетните съвети.

Сайръс ѝ разказа онова, което можеше. Тя се беше превърнала в негов душеприказчик за всичко свързано с „блаженството“ и двамата разговаряха почти всеки ден по телефона. Щеше му се да може да сподели с нея всички подробности от разследването, но внимаваше с правилата за поверителност. Тя беше добър слушател, „професионален слушател“, както се беше пошегувал той. Но също така беше умна и прозорлива, и често му беше помагала да подрежда късчетата на пъзела.

Спецотрядът беше наречен официално СОТ „Блаженство“. Той беше рожба на главния прокурор, с цел да координира онова, което се беше превърнало в национален проблем, след като наркотикът се беше разпространил във всичките петдесет щата. Други страни вече бяха започнали да се обръщат към Съединените щати за информация и подкрепа, след като наркотикът започна да се появява на гроздове в Централна Америка, Южна Америка и Европа. Изглежда, голямата

част от него идваше в САЩ от Мексико през пропускливата граница, обаче другите източници бяха неизвестни.

Сайръс призна на Емили, че се интересува не толкова от стратегиите за спиране на вноса и забраняване на употребата, които обсъждаха на срещата, а най-вече от Алекс Уелър. Всъщност неговата роля на срещата в Белия дом се беше ограничила до представянето на профил на Уелър с множество факти и просмукан с подозренията му за ролята му в убийствата.

— Зная, че не го харесваш — отбеляза Емили, — извършил ли е обаче някакво престъпление? Доколкото знам, той се е отдал на проповядването на „блаженството“ така, както Тимъти Лиъри^[1] правеше за ЛСД. Несъмнено мнозина биха сметнали това за безвкусица, но не може да е престъпление, дори наркотикът да е включен в забранителния списък.

Сайръс въздъхна.

— Ще ми се да можех да ти кажа всичко, но си права. Той официално все още не е престъпник. Поне засега. Видя ли таблото за съобщения в неговия сайт?

— То води до пристрастяване като наркотика — пошегува се тя.

— Мисля, че сайтът има още едно равнище — шифровано. Ако искаш вярвай, но нашите хора от Националната агенция за сигурност и Министерството на отбраната не могат да го пробият. Уелър е намерил човек, който си разбира от занаята. Така разполага с възможността да изпраща и получава шифровани съобщения.

— За какво му е да го прави?

— Де да знаехме. Ще ми се да разбере и за какво е този часовник и какво отброява. Искан ми се да можех да ти кажа повече защо точно искам да го закова.

— На мен също.

Той вдигна очи от чашката за кафе.

— Аз често говоря насън.

— Сайръс — каза тя нежно, но натъртено, — аз още съм лекарка на Тара.

Той се усмихна с онази присъща на момчетата усмивка: не можеш да ми се сърдиш, че опитах.

— Хайде да те изпратят до болницата.

Каденцата на стъпките им от време на време ги караше да докосват рамене. Никой от тях не си направи труда да се дръпне малко встрани, за да предотврати този неволен контакт.

— Мога ли да попитам нещо?

— Разбира се.

— Спомена, че си имала трудно детство. Ти знаеш повече за мен, отколкото аз за теб.

— Защо ти трябва да знаеш повече за мен?

— Нали си лекарка на дъщеря ми — засмя се той. — Виж колко съм прилежен.

— Сега се закачаш с мен.

— Не. Искам да знам, защото се интересувам от човека Емили Фрост.

Тя въздъхна.

— Бях на единайсет. Живеехме в малък град във Вирджиния. Когато бях на една, мама се разведе. Не си спомням татко, никога повече не го видях. Не зная какво е станало с него. Спомням си обаче гаджето на мама. Нанесе се при нас, когато бях на шест. Често се караха и много пиеха. Той беше груб с нея, но и тя беше груба с него. Спука му устната, а с тиган му счупи ръката.

— Кораво момиче.

— Да, беше корава. Една вечер той ѝ налетя с юмруци в кухнята. Тя грабна един кухненски нож и го поряза. Той го изтръгна от ръцете ѝ и я прониза в гърдите. Тя почина по-късно в линейката. Междувременно той отиде в спалнята, взе револвера си, върна се в кухнята и си пръсна черепа пред вратата на хладилника.

Сайръс спря на място.

— А къде беше ти?

— При леля, тя беше учителка. Често ходех там. Там беше нормално, а тя обичаше да ми чете. Накрая ме прибра и отгледа.

— Божичко — прошепна той. — Много съжалявам.

— Не, радвам се, че ти казах.

Двамата закрачиха отново, но вече в мълчание. Когато стигнаха пред болничната врата, тя му позволи да докосне ръката ѝ, преди да се разделят.

[1] Американски психолог, известен с изучаването на въздействието на психеделичните наркотици и проповедник на свободното им използване. — Б.пр. ↑

38.

22 дни

Животът в Бар Харбър придоби ритъма на приливите и отливите, когато зимата разхлаби хватката си и снегът започна да отстъпва.

Сутринта готвеха и почистваха групово. После Сам събираше екипа на сайта за разпределение на задачите за деня и влизаше в безжичната мрежа в „Хай Клифс“. Вик и Дейвис трябваше да преглеждат таблото със съобщенията в сайта, десетките други сайтове, посветени на „блаженството“, които бяха изникнали в различни части на света, както и десетки линкове към новинарски и социални медии. По време на обяда Алекс с удоволствие получаваше резюме на новините, свързани с наркотика.

Лесли беше станала технически помощник на Сам и двамата дешифрираха личните съобщения, изпратени на Алекс от растящия брой сателитни групи към Кръстоносния поход за вътрешен мир, и шифроваха съобщенията, които Алекс им пращаше. Също така през деня прехвърляха сайта на различни адреси, за да скрият следите си и да не могат властите да го затворят.

Джеси и Ерика ходеха два пъти седмично в Елсуърт до супермаркетите на едро, защото не искаха да правят впечатление с покупките си в Бар Харбър или на някое друго място в околността.

Едрият Стив Махади се въртеше около Джо. Стив беше ловец и това улесняваше общуването им. Ерика знаеше къде крие баща ѝ ключа от сейфа с оръжията. Шкафът се оказа добре зареден с пистолети, ловни пушки и голямо количество муниции. Двамата стояха навън с пъхнати в коланите пистолети и се разхождаха из парцела, за да държат под око автомобилната алея и околните гори. През това време Джо с кеф пафкаше цигарата си.

Алекс обичаше да седи в библиотеката, да пише в бележника си, докато гледа как в далечината се образуват вълните. Джеси прекарваше по-голямата част от времето си близо до него. Допълваше чашата му с кафе и беше винаги на разположение, когато му се приискваше да я

помилва по главата. Той полагаше усилия да не му се замае главата от самонадеяност, ала с всеки изминал ден това ставаше все по-трудно. В неговия уебсайт влизанията вече брояха стотици милиони, *Блаженство* и *Алекс Уелър* бяха най-търсените неща в „Гугъл“, а новините всеки ден бяха доминирани от нарастващата „епидемия“ — термин, който Алекс беше започнал да ненавижда.

Въпреки усилията на Агенцията за борба с наркотиците и на емиграционните и митническите служби по границата потокът на наркотика беше достатъчен, за да задоволява непрекъснато нарастващото търсене. Всеки път, когато Алекс четеше за заловена пратка на границата с Мексико, той се сещаше за Мигел Сифуентес, усмихваше се и се питаше какво ли прави. Обаче по съвет на Сам той и всички останали бяха изключили мобилните си телефони. Съмняваше се, че ще може някога да говори отново с Мигел.

Във всеки случай съзнанието му беше насочено към по-големи неща: оставаха още само три седмици. Имаше толкова работа за вършене, че главата му се маеше. *Пряко действие. Действие чрез пълномощник.*

Светът трябваше да узрее за неговия план, иначе отброяването можеше да завърши и отmine без трясък. Щеше му се да не е бил толкова агресивен. Трийсет дни! Нали можеше да пренастрои часовника си... но какво щяха да си помислят хората?

Тази вечер, както и всяка вечер досега, групата вечеря заедно, след това хората се оттеглиха в спалните си, за да вземат „блаженството“. Преживяването беше по-бледо от това с „максималното блаженство“, което всички бяха опитали, но както винаги беше прекрасно. Бяха благодарни на Мелиса за нейната саможертва, за това, че им позволи да стигнат по-близо до истината. По-късно същата вечер, когато се събраха около огъня, за да поговорят за бъдещето на движението, Алекс огледа кръга от лица и се запита кой ли ще е следващият, готов да се пожертва за общото благо.

На Роуд Айлънд Дан Милър правеше обиколката си от къща на къща, проверявайки имотите за първи път през новата година. Плащаше му бреговата асоциация в Нарангасет, за да инспектира веднъж месечно ваканционните постройките, но през януари скъса

менискус и беше принуден да си стои вкъщи, освен ако не искаше да изпълнява задълженията си с патерици. Вилите можеха спокойно да изчакат, докато оздравее.

Когато видя вила №6, изруга на глас. Задната врата беше разбита, а от дървото беше отчупена голяма треска, която лежеше на земята.

— Божичко — изръмжа той. — Проклети деца.

Разбитата врата не се нуждаеше от ключ. Той я бутна и надникна в сградата, очаквайки да види адска бъркотия, но всичко във всекидневната изглеждаше наред. Кухнята и банята също не бяха пострадали. Той се запъти към спалните, очаквайки да види купчини празни кутийки от бира и други следи от лудории, но всичко беше подредено и чисто. Тръгна да си върви, но нещо под леглото привлече вниманието му. Стъпвайки на крака със здравия глезен, той се отпусна на коляно, за да вижда по-добре.

Другият му крак обаче поддаде и изведнъж се намери на колене, сякаш се готвеше за молитва.

— Боже мили!

Патологът на Роуд Айлънд си спомни паметната бележка, която беше получил преди няколко месеца от бостънското бюро на ФБР: внимавайте за необичайни отвори в черепа, особено когато става дума за млади жени, жертва на убийство. Замръзналото момиче имаше многозначителна рана на слепоочната кост. Това събуди подозрението му.

Няколко часа след откриването на трупа Сайръс и Авакиян вече бяха на място.

— Колко време е престояла тук? — попита Авакиян, пъхнал ръце в джобовете, за да ги стопли.

— Не мога да кажа — отговори патологът. — Във фризера държах един ивичест костур от миналото лято — той беше по-мек от нея.

— Някакви други улики? — попита Сайръс. Опитваше се да не гледа момичето, защото беше много младо.

Началникът на полицията в Нарангасет присъстваше лично — в града му не ставаха много убийства.

— Само това — обади се той и извади найлоново пликче за улики от по-голяма кафява хартиена торба. — Под тялото ѝ имаше монета — четвърт долар.

— Ще ми направиш ли една услуга? — помоли Сайръс. — Ако има отпечатъци по нея, веднага ми ги изпрати по мейла.

Следващата вечер Алекс дояде билет с кърпички и остана да седи мълчаливо начело на масата, заслушан във веселите закачки на хората си. Телевизорът в кухнята работеше, звукът беше намален, но и така никой не му обръщаше внимание. Дните бяха започнала да стават по-дълги и сега вечерното небе грееше красиво. След час и нещо щяха да вземат „блаженство“ — неколцина вече му бяха споделили лично, че отчаяно искат да вземат отново „максималното блаженство“. Последният път, когато засегнаха темата пред цялата група, никой не предложи да се жертва. На Алекс му дойде една идея. Беше прекарал деня в обмислянето ѝ, а сега беше време да я приложи на практика.

— Имам съобщение — обяви той.

Хората около масата замълчаха.

— Мисля, че е време отново да вземем „максимално блаженство“. — Той стана и отиде до кухненския шкаф, където по-рано беше оставил една стъклена купа. — За целта предлагам да разиграем лотария. Мисля, че това е най-добрият начин да го направим. Съгласни ли сте?

Всички го гледаха изненадано, но никой не възрази. Съгласиха се, че това е отлична идея, и щяха да се подчинят, щом Алекс иска така.

— Написал съм вашите имена на парченца хартия — обясни той, вдигнал високо купата. — Ще извадя едно. Ще го направя тази нощ и ще обработя течността. Утре ще можем да я вземем.

Джеси гледаше надолу, а устните ѝ се гърчеха.

Няма защо да се тревожиш, помисли си Алекс. Беше сгънал така парчето хартия с нейното име, че да стане по-малко. Джо и Сам също нямаше защо да се притесняват. Бяха прекалено важни за него. Пъкна ръка в купата, зарови из нея и хвана едно от по-големите парчета.

Точно се готвеше да го разгъне, когато видя лице на екрана.

— Усилете звука — нареди Алекс.

Ерика стана и с дистанционното усили звука.

Сайръс О'Мали стоеше на подиум зад катедра, която носеше емблемата на ФБР, и говореше в цяла гора от микрофони.

— Днес ФБР издава заповед за арест на доктор Алекс Уелър. Доктор Уелър, който се сдоби с национална и световна известност с постингите си в сайта, посветен на наркотика, наречен „блаженство“, се издирва за убийството на Амбър Фей Ходж, седемнайсетгодишна, живяла в Разлиндейл, Масачузетс. Намерена е убита в Нарангасет на Роуд Айланд. — На белия екран до него се появи снимката на Алекс. — Това е доктор Уелър. Пръстовите му отпечатащи бяха открити на местопрестъплението. Днешното му местонахождение е неизвестно. Ако имате информация къде се намира, моля да се свържете с местното полицейско управление или местното бюро на ФБР.

Алекс стана и отиде да спре звука на телевизора. След това се върна на мястото си. В помещението цареше тишина. Всички бяха вперили погледи в него.

— Не съм изненадан — обяви той. — Допусках, че ще се стигне до нещо подобно. Този човек — Сайръс О'Мали, ме мрази. Джеси и Дейвис го знаят. Сега, когато „блаженството“ се превърна във феномен, се опитват да спрат нашето движение, като спрат мен. Не познавам тази жена. Сигурно са я подхвърлили. Сам, тази вечер трябва да пуснем изявление на сайта. Аз ще го напиша.

— А лотарията? — попита Джеси.

Алекс хвърли обратно изваденото парче хартия в купата, без да го разгъне. Беше се вторачил в телевизионния екран, където Сайръс О'Мали продължаваше да мърда устни, без да се чува звук.

— Забравете лотарията — каза той. — Имам по-добра идея.

39.

19 дни

Този следобед детегледачката на Тара не беше истинска детегледачка, а една от добрите приятелки на майка ѝ. Казваше се Джейн и живееше в същия квартал, само че три къщи по-надолу от тяхната. Няколко пъти седмично идваше у тях, за да може Мериън да си почине, като отиде да си направи прическа или да прекара час във фитнес студиото.

Докато Тара спеше следобедния си сън, Джейн седеше на тапициран люлеещ се стол до леглото ѝ и четеше списание. Чу се звънецът на вратата.

Това не беше квартал, в който хората са подозрителни при отварянето на вратата посред бял ден. На пръв поглед мъжете изглеждаха приятни и любезни: единият бе едър мъж с весели очи и кестенява брада, другият, с по-атлетично телосложение, стрелкаше погледи насам-натам.

— Здравсти — поздрави едрият мъжага. — Ти ли си Мериън?

— Не, аз съм нейната приятелка Джейн. Мога ли да ви помогна?

— Мериън вкъщи ли е? Или нейният съпруг?

— Съжالياвам, няма ги. Имате ли среща?

По-дребният мъж извади пистолет от джоба, насочи го към главата ѝ и я избута навътре. Когато тя се разпищя, я заплаши с чуждестранен акцент.

— Млъквай или аз ще те накарам да онемееш. Къде е момичето?

Джейн се опита да овладее истерията си и едва успяваше да крачи нагоре по стълбата, защото краката ѝ се подгъваха. Когато риданията ѝ додеяха на по-нисичкия от двамата, той заби дулото на оръжието в ребрата ѝ.

Пред вратата на Тарината спалня тя заекна:

— Как какво искате?

Наредиха ѝ да седне на мястото си на люлеещия стол. Докато момичето продължаваше да спи, грубият държеше пистолета си

насочен към Джейн, а едрият извади от джоба си марля и широка лепенка. Покри устата на Джейн, след това направи няколко лупинга с лепенките около устата ѝ, за да я запуши. После повтори същата процедура, за да застопори главата ѝ към стола. Другият мъж се отпусна и прибра оръжието. Джейн гледаше с широко отворени от ужас очи как едрият се наведе и вдигна Тара от леглото заедно със завивките. Момичето се събуди и попита объркано:

— Кой си ти?

— Аз съм приятел на татко ти и на твоя лекар. Доктор Алекс, помниш ли го? Онзи с конската опашка.

Момичето кимна.

— Искат да те видят, скъпа.

— Защо не дойдат тук?

— Защото искат ти да отидеш при тях.

— Защо залепихте леля Джейн с лепенки?

— Скъпа, задаваш твърде много въпроси. Вече е време да вървим.

После погледна към Джейн и я инструктира.

— Кажу ми на Сайръс О'Мали, че дъщеря му е при Алекс Уелър. Чувала си за него, нали?

Тя се опита да кимне, но лепенките попречиха.

— Кажу ми да се разкара... да остави Алекс на мира. Кажу ми, че алтернативата не е много приятна. — Забеляза набора шишенца и тубички върху нощното шкафче. — Нейни ли са?

Джейн измуча и брадатият ги прибра.

На вратата Тара се развика и започна да сочи към леглото си.

— Фреди! Дай ми Фреди!

Джо Уелър посочи с брадичката си.

— Стив, за бога, човече, вземи мечето ѝ!

40.

18 дни

Сайръс не успяваше да намери начин да потисне паниката. Никаква промяна в стойката, нито в мисловния процес можеха да пропъдят нажежения до бяло страх, който го прониза с все сила в мига, когато чу Мериън да вие в слушалката.

Стенли Майнът изпрати всички налични агенти в бостънското бюро по дирите на похитителите и изпрати зов за помощ до Вашингтон да осигурят още хора. Авакиян се опита да накара Сайръс да се прибере или да отиде у тях, където жената на Пит можеше да се грижи за него. О'Мали отказа и на Майнът сърце не му даваше да го кара насила. Остана на мястото си и гледаше през прозореца в посттравматичен шок, когато влезе Авакиян и каза:

— Долу във фоайето те чака някоя си Емили Фрост. Искаш ли да я видиш?

Сайръс ѝ се беше обадил по телефона: кратък, тъжен разговор. Тя беше отменила всички свои срещи, за да дойде колкото може по-бързо.

— Божичко, Сайръс — възкликна тя, когато Авакиян я доведе в кабинета.

— Емили.

Лицето му беше пепеляво. Тя дръпна един стол и седна до него.

— Някакви новини?

Той поклати глава.

— Един от екипите е в къщата на Мериън. Разпитват нейната приятелка. Провеждат съдебномедицински изследвания. Кълна се в бога, ще го убия.

— Знам, че е трудно — каза съчувствено Емили. — Трудно е да се проумее тази жестокост. Няма да те питам как си, но как се справя Мериън?

— Марти ми съобщи, че се е наложило да ѝ дадат успокоителни. Колкото аз искам да убия Уелър, толкова тя иска да ме види мъртъв.

— Вината не е твоя.

— Тя мисли, че е моя. Емили, а може би е права?

— Не е вярно. Ти просто си вършиш работата. — След пресконференцията по повод заповедта за арест на Уелър Сайръс и Емили бяха разговаряли до късно през нощта по телефона. Той най-накрая успя да облекчи душата си, като ѝ разказа какво чудовище е този човек. — Макар вече да знам всички тези неща за него, пак не мога да повярвам, че използва невинно дете, за да стигне до теб... ужасно е — промълви тя и докосна ръкава му. — Твоят приятел Пит попита дали не мога да те накарам да излезеш за няколко часа? Може ли да те заведа да пийнем нещо? Моля те!

Майнът лично пое случая на Тара. Навремето беше добър оперативен агент и годините административна работа не бяха намалили неговите способности. Когато научи, че вероятно един от похитителите е бил англичанин, накара един от служителите си да пусне на съседката на Мериън записи с различни английски акценти. Тя избра този от Ливърпул.

По-нататък по следата бюрото се свърза със Скотланд Ярд, за да провери за роднини на Алекс Уелър. Получиха отговор по електронната поща, че Алекс има брат на име Джоузеф, наскоро уволнен с почести от британската армия. Следвайки нататък следата, проверката на полетите от британските летища разкри, че Джоузеф Уелър преди седемнайсет дни е влязъл в САЩ през Бостън с туристическа виза.

Агентите показаха разпечатка на паспортната му снимка на Джейн. Вече разполагаха със самоличност.

Скоро след това снимката на Джо Уелър беше разпространена в телевизионните канали и новинарските сайтове заедно с тази на неговия брат. Двамата заеха първите две места в списъка с най-издирвани престъпници на ФБР.

Алекс беше в кухнята и пиеше чай с Джо, когато горещата новина се появи на телевизионния екран. Снимката на Джо изпълни екрана.

— Най-накрая стана известен — отбеляза Алекс.

— Крайно време беше. Чудя се как успяха да разберат толкова бързо.

— О'Мали не е глупав. Май вече не можеш да се върнеш у дома. Той изсумтя.

— Няма и нужда. Харесва ми да бъда с теб.

От стълбището се чу писък. Беше Ерика.

— Алекс, ела веднага!

Ерика и Джеси бяха около леглото на Тара. Момичето се гърчеше и размахваше ръце.

— Получила е пристъп — заключи Алекс спокойно. — Джо, имаш ли портфейл?

Джо му го подаде и го наблюдаваше как подпъхна кожата между стиснатите зъби, за да предпази езика. След това Алекс седна до нея и започна да я гали по бузата, за да я успокои.

— Всичко е наред, скъпа. Ще се оправяш. Скоро ще ти мине, защото доктор Алекс е тук. — След минута тялото ѝ се отпусна, а дишането се нормализира. Алекс вдигна очи. — Когато се свести, ще увеличи дозата на лекарствата ѝ. Тя е скъпа стока.

Джеси го гледаше удивена. Никога не го беше виждала с пациент, не знаеше, че може да бъде толкова нежен към чужд човек.

— Прекрасен си — прошепна му тя.

— Не се впечатлявай толкова — подхвърли Джо. — Все още си е чекиджия.

В този момент в стаята нахлу Сам.

— Алекс, на сайта има нещо, което трябва да видиш.

Джо тупна брат си по гърба, когато минаваше край него.

— Работата на водача на култ никога не свършва, а?

Сам посочи компютъра в трапезарията.

— Това беше качено преди минутка на таблото за съобщения.

Алекс седна на стола на Сам и го прочете. Беше от О'Мали и към него имаше прикачена снимка на Тара.

Всеки, който види това съобщение, трябва да знае, че Алекс Уелър, така нареченият водач на Кръстоносния поход за вътрешен мир, е най-обикновен и злостен

престъпник. Издирва се за убийството на млада жена на име Амбър Ходж, а заедно с брат му се издирват за отвличането на моята осемгодишна дъщеря Тара. Той се надява да накара властите да спрат издирването му, докато държи малката ми дъщеричка като заложник. Това обаче няма да стане. Не се поддавайте на лъжите му за „блаженството“. Това е опасен наркотик, който разрушава живота и убива хора. Помогнете ми да го намеря и да спася дъщеря си. Ако сте я видели, моля, обадете се на този номер. Анонимността ви ще бъде гарантирана. ФБР предлага сто хиляди долара награда за онзи, който помогне. Не се колебайте — това е правилната стъпка, която трябва да направите. Моля, помогнете ми да намеря дъщеря си.

— Какво да направя? — попита Сам.

— Махни го. Да не позволяваме хората да се объркват. По-късно довечера, когато момичето се съвземе, му изпрати снимка за доказателство, че е жива. Нека на нея се виждат датата и часът, но нищо, което би могло да послужи за идентификация. Изпрати я до неговия адрес във ФБР. Пиши му, че ако отново качи съобщението, ще я убием.

— Ще бъде изпълнено.

— И поспи малко тази вечер. Утре отиваме на нашата първа мисия с пряко действие. Тя трябва да е разбивач.

41.

17 дни

Натъпкаха се в доджа на Ерика — един бус, който трябваше да ги побере за петчасовото пътуване до Меримак, Ню Хемпшир. Шофираше Сам, а Стив седеше до него. Алекс и Джеси се настаняха отзад, тъй като лицето на Алекс беше станало твърде известно. Джо остана вкъщи, за да патрулира както обикновено, а Ерика, която се беше сприятелила с Тара, се грижеше за момиченцето. Опитваше се да ѝ достави удоволствие — например излети на открито, и това донякъде действаше. Тара беше доволна, че някой ѝ обръща толкова внимание, и се наслаждаваше на спусканията до скалистия бряг.

На обяд пристигнаха в Меримак и веднага подкараха към индустриалния район, където се намираще пивоварната „Мийчам“. Тя беше една от шестте регионални пивоварни на компанията. Помещаваше се в стара сграда от червени тухли и произвеждаше милиони кутийки и бутилки с луксозната бира на марката. Пивоварната беше опасана с висока тухлена стена, а главният сервизен път в комплекса беше препречен с желязна врата. От другата страна на улицата на огромен билборд се виждаше мъж, стиснал изстудена бутилка бира „Мийчам“, а отдолу пишеше: „Ако искаш една наистина студена...“.

Когато минаха покрай будката на охраната, къдрокосият мъж вътре ги поздрави с вдигнат палец.

— Това е нашият човек — обясни Сам.

— Сигурен ли си? — попита Алекс недоверчиво.

— След като паркирам, ще поговоря с него.

Сам слезе от буса и закричи към будката на охраната. Не след дълго се появи отново с голяма пазарска чанта.

— Яко — обяви той. — Кевин е голям твой почитател. Разговарял съм с него десетина пъти, докато е бил на служба. Той и жена му си продадоха къщата и опразниха банковите си сметки. Виж.

В пазарската чанта лежаха десетина найлонови плика, пълни догоре с бели кристали.

Алекс подсвирна.

— Не съм виждал толкова много.

— А достъпът? — попита Стив.

— Ще изключи за трийсет минути охранителните камери на входа и вътре в сградата. Значи разполагаме с половин час.

По сигнал на пазача вратата се плъзна и отвори и Сам мина през нея. Единственото условие беше пазачът лично да се срещне с Алекс. Човекът пхна къдравата си глава през задната врата, хвана и двете ръце на Алекс и му благодари от все сърце, че е променил напълно неговия живот.

— Не, аз ти благодаря — отговори Алекс. — Благодаря ти, защото заради теб светът ще обърне още повече внимание на нашето малко движение.

Пазачът показва на Сам къде да паркира и им посочи страничната врата на сграда №7, която вече беше отключил.

Тежките дървени врати се отваряха навътре. Четиримата нарушители се почувстваха смалени в приличното на пещера помещение — вътре цареше хаос от тръби, огромни двуетажни стоманени ферментационни резервоари и тесни метални пътеки във въздуха. Те прекараха няколко минути в крачене из пивоварната, докато се опитваха да проумеят предназначението на различните сложни машини.

— Как ще стигнем до вътрешността на тези цистерни? — изкрещя въпроса си Алекс.

— Ще се изкача по стълбите и по пътеките над цистерната — предложи Сам. — Може би от горната страна има капаци. Кевин каза, че трябва сами да се оправяме.

Той и Стив се качиха горе, за да огледат тръбите, които влизаха в съда.

— Няма капаци и ревизионни отвори. Не е както смятахме — извика Сам към хората долу. — Изглежда, резервоарите се пълнят от тези тръби тук, а се изпразват от онези там. Процесът е автоматизиран.

Стив посочи нещо на върха на цистерната.

— Мисля, че тук се открива известна възможност. Дай ми френския ключ.

Той разхлаби огромния винт около клапана за налягане и успя да го извади от гнездото му в цистерната. На мястото остана петсантиметров отвор. Стив го огледа на светлината на фенерче химикалка и извика надолу към останалите:

— Пълна е с бира. Този отвор ще свърши работа!

Сам се спусна долу, където Алекс и Джеси разопаковаха найлоновите пликосе.

— Колко наркотик да слагаме в цистерните? — попита Сам.

Алекс извади молив и бележник, огледа цистерната и вдигна рамене.

— Дай ми минутка. По-големи са, отколкото смятах. Няма да е лесно да се вкара половин милиграм във всяка бутилка. — Той започна да прави някакви изчисления, после вдигна глава и каза: — Мамка му, не зная. Нека опитаме с по три плика на цистерна.

Сам и Стив се заеха да се качват на върха на всяка от ферментационните цистерни, за да отвият клапаните за налягане и да сипят внимателно кристалите на наркотика, след което да ги завият грижливо на мястото им. Бяха готови след по-малко от трийсет минути. Преди да излязат от сградата, огледаха внимателно мястото, за да се уверят, че присъствието им ще остане неоткрито. Товарната рампа беше пълна с каси бира „Мийчам“. Сам и Стив си намигнаха и веднага натовариха плячката си в задната част на буса.

Когато се озоваха отново при пропуската, Кевин попита как са се справили.

— Добре — отговори Алекс. — Колко време ще мине, преди тази партида да попадне в магазините?

— Не мога да кажа със сигурност — поклати глава пазачът. — Доколкото знам, продаваме я толкова бързо, колкото я произвеждаме.

Алекс се засмя.

— Да се надяваме, че скоро всички ще поискат по една студена. Вътрешен мир, братко.

По време на пътуването обратно Джеси се гушна в Алекс. След около час по магистралата тя му прошепна нещо, което явно я беше занимавало.

— Нали няма да нараниш момичето?

Той я помилва по главата.

— Ти за какъв ме смяташ? За убиец? Разбира се, че не. Джеси, тя е малко болно момиченце. Туморът ѝ расте. Когато природата реши, аз ще бъда до нея, за да прибера реколтата. Тя ще отиде на едно по-добро място, а ние ще получим в дар най-доброто преживяване, което човек може да си представи: максимално блаженство от едно дете! Ще бъде удивително, обещавам ти. А междувременно Сайръс О’Мали ще трябва да се отдръпне и да ни остави да си довършим работата.

Тя се успокои и доволна спа на рамото му.

Телефонът на Сам извънтя. Беше от онези предплатени, невъзможни за проследяване апарати, които беше купил в супера в Елсуърт.

— Да? А, Лесли, какво има? — Той послуша половин минута, после каза: — Ще уведомя Алекс. Той ще е доволен. Кажи на Джо, че сме му осигурили бира.

— Какво става? — попита Алекс от задната седалка.

— Получили сме шифровано съобщение от Япония. Това нещо започва да преминава в съвсем друго измерение.

42.

16 дни

Годишната среща на върха на Г-8 беше грижливо организирана смесица от работни сесии, възможности за свободни разговори и контакти с журналисти. Този следобед махалото се беше люшнало в посока на стила, а не на съдържанието, когато водачите на Съединените щати, Великобритания, Франция, Италия, Япония, Канада, Русия и Германия се събраха в голямата зала на императорския дворец в Киото на традиционна чайна церемония, водена от най-умелите гейши в страната.

Императорската чайна зала беше пагода от четиринайсети век, която сега се използваше главно за церемонии. След като малката сграда беше проверена от агентите на различните служби и беше обявена за безопасна, представителите на националната полиция и императорската гвардия се присъединиха към агентите на американските тайни служби и другите ченгета, за да образуват няколко концентрични кръга на безопасност около императорския парцел.

Президентите и премиер-министрите бяха в делови костюми. Гейшата, която ги посрещаше на вратата, помоли да си свалят обувките и започна приятен разказ за произхода на чайната церемония и изкуството, свързано с нея.

Чайната церемония, разказа им тя, е смятана за много духовна и отпускаща, защото чаят се приема за връзка с природата. При тези й думи италианският премиер се пошегува:

— Дайте на нашия руски партньор двойна доза, за да се успокои.

Тя продължи с обяснението, че японската дума за чайна церемония е *чадо* и означава „пътят на чая“. Чаеното помещение беше покрито с ароматни татами и тя игриво ги предупреди, че участниците в церемонията и гостите нямат право да стъпват в празнините между рогозките.

Президентът на Съединените щати — Джон Редланд, беше уморен от разликата във времето и раздразнителен, и почти на път да стъпи там, за да провери дали няма да стане дипломатически скандал, но успя да се сдържи. Вместо него канадският премиер, който носеше обувки четиридесет и шести номер, случайно стъпи между татамите, но не последва нищо.

Помещението беше украсено с чудесно аранжирани букети, а по стените висяха разкошни произведения на дзен-калиграфията. През големия прозорец държавниците имаха чудесен изглед като на пощенска картичка към традиционна градина с езерце. Гостите бяха настанени да седнат на украсени възглавници, поставени върху татамите, със сгънати крака, все едно са седнали върху петите си. Гейшата показва как се сядва правилно, но разбира се, единственият човек, който се справи без трудности, беше японският премиер. Той се зае да помага на колегите си, особено на високия американски президент, и им показва как могат да сменят краката си, без да попречат на церемонията и да нарушат етикета.

Пред тях жена в червено кимоно стоеше пред черна лакирана масичка. Тя започна да показва приборите, нужни за церемонията, и да обяснява на английски тяхното предназначение. Този вид чай, каза тя, се нарича *мача* — яркозелен сорт с леко горчив вкус, но с приятен аромат.

Разказа им защо *чадо* се нуждае от специални прибори — бамбукова четка, напомняща тел за разбиване на яйца, наречена *часен*, ленена чаена покривка, известна като *чакин*, малка бамбукова лъжичка или черпаче, която се казваше *чагиаку*, и съдината за чай, наричана *чаки*. След това с гордост вдигна във въздуха, за да го видят всички — черния керамичен чайник, *чаватан*, в който щеше да бъде поднесен чаят. Керамиката беше от шестнайсети век, изработена в стила Раку — истински музеен експонат, увери ги жената, който се използва само за най-изтъкнати гости.

В малка стая до основното помещение един иконом се грижеше за огъня от дървени въглища. Водата в тежкото желязно гърне вече пускаше мехурчета. Той внимаваше да не кипне, защото температурата на кипене не беше подходяща за правене на чай. Изпълняваше задачата си сам и слушаше през паравана лекцията на гейшата.

Огледа се наоколо, за да се увери, че от охраната не го наблюдават, и извади малък азбучник от джоба, който му бяха позволили да задържи. Между страниците лежеше сгънато парче хартия, в която имаше малка купчинка бели кристали. Той бързо ги разбърка във врящата вода.

Когато гейшата тихо го повика, икономът внесе врящия железен чайник и го сложи върху железната подложка на масата. Жената и мъжът се поклониха един на друг. Неговата работа тук беше свършила. Той успя да стрелне поглед към висшите сановници, наседали недалеч, но лицето му си остана каменно и безизразно.

После закрачи бързо към основната кухня на двореца, където влезе в един от килерите, намери *танто* — ножа, който беше скрил там, и се зае да се изкорми, изпълнявайки един свършен ритуал *сенуко*.

Докато умираше от кръвоизлива, гейшата добавяше гореща вода в *чавана* и започна да бърка чая с бамбуковата бъркалка, за да осигури равномерна плътност на течността.

Когато чаят беше готов, тя започна да го разлива в керамични чаши за чай и се покланяше на всеки от гостите, комуто поднасяше. От своя страна те ѝ се покланяха в отговор така, както ги беше научил японският министър-председател.

Президент Редланд отпи глътка от чая и си наложи да потисне гримасата. Не обичаше чай. Би дал много, ако сега можеше да получи някое от тъмните кафета на „Старбъкс“.

След чая на гостите поднесоха малък десерт *уагаши* в керамична чинийка. Трябваше да го ядат с помощта на дървена клечка. Редланд не хареса и десерта и сдържа подтика си да погледне часовника. Знаеше, че ще трябва да изтърпи още двацетина минути салонни разговори, преди да го закарат обратно в хотела, за да си вземе душ и да дремне малко. Като се изключат японският премиер и френският президент, който, изглежда, доста си падна по гейшата, никой не се забавляваше по време на церемонията.

Началникът на охраната на президента Редланд, Анди Бостик, беше само на няколко крачки от вратата на пагодата, когато чу първия вик. Когато той и групичка охранители се втурнаха вътре, видяха японския и френския държавник паднали по лице в безсъзнание. Германският канцлер изглеждаше замаян и сякаш също на път да

изгуби съзнание. Бостик извади миниавтомата си и се огледа за нападатели, но такива нямаше. Той прибра оръжието и заедно с един от колегите си грабна президента Редланд и се втурнаха към вратата, докато той крещеше в микрофона на ръкава: „Код девет! Водим Ръшмор към дилижанса. Кажи на Центъра, че ще бъдем при Нощния сокол след две минути. Искам да поемем за летище «Канзай» в мига, когато пристигнем. Кажи на Ейнджъл, че ще поемем обратно за ранчото веднага щом хеликоптерът се приземи!“.

Когато президентът беше качен в неговата лимузина, вече се чувстваше замаян. На територията на двореца започнаха да пристигат линейки. Всеки държавен глава се обслужваше и евакуираше от неговата собствена охрана и медицински екип. Лимузината полетя към портата Кеншунмом в единия край на дворцовия комплекс. Когато лимузината най-сетне спря до база 1 на морската пехота, Редланд вече беше в безсъзнание. Агентите го пренесоха по стълбите, където го посрещнаха неговият личен лекар, Мартин Мериуетър, един флотски хирург и сестра. Те бързо го сложиха да легне в медицинския пункт. Веднага провериха жизнените му показатели и го включиха към монитор на сърдечносъдова дейност.

— Какво стана? — попита хирургът.

— Всички започнаха да падат като мухи — отговори Бостик.

— Отрова? — измърмори хирургът. — Може би не е лошо да го интубираме? — предложи, докато вземаше кръвна проба от вена на ръката му.

— Не бързай толкова — възрази Мериуетър. — Жизнените му показатели са наред, цветът му е нормален. Има лека тахикардия, но електрокардиограмата му е в норма. Да изчакаме. След колко време ще сме при президентския самолет?

— Седем минути — отговори Бостик.

— Аз предлагам да го наблюдаваме. Щом стигнем там, можем да се справим с всички възможни предизвикателства. Не става дума за цианид или нещо толкова смъртоносно. Да не се паникьосваме.

„Еърфорс уан“ беше зареден догоре и чакаше на пистата на международното летище „Канзай“. Редланд беше пренесен на носилка в големия самолет и след две минути машината вече беше във въздуха.

В болничното отделение лекарите нервно стояха надвесени над него, готови да се намесят, ако стане нужда. След трийсет минути

полет клепките му започнаха да потрепват и той се събуди от само себе си. Погледна надолу и видя ремъците, които го държаха към масата. В очите му се прокрадна объркване.

— Господин президент, добре ли сте? — попита Мериуетър.

— Божичко, Мартин! — изстреля Редланд и се опита да седне. — Не знам какво да кажа. Току-що видях баща си. Той ме чакаше на най-удивителното място.

— Очите на Редланд бяха неспокойни и се стрелкаха насам-натам. — Не знам как да ти го кажа, затова ще карам направо. Там ме чакаше и Господ. Не знам как стана, но това е най-великото нещо, което някога ми се е случвало.

Мериуетър погледна към лекарите и агентите, струпани наоколо, и произнесе само една дума: „блаженство“.

43.

15 дни

— Добре ли си? — попита тя. Той чуваше чайника да свири някъде отдалеч.

Емили се обаждаше на Сайръс всяка сутрин и вечер.

— Все още нищо — отговори той. — Никакви следи.

— Съжалявам? Нови снимки?

— Само онази. Значи преди два дни е била добре.

— Сигурна съм, че е добре. Успя ли да поспиш?

— Няколко часа.

— Днес ще можеш ли да почиваш?

— В момента съм в колата на път за летището. Има извънредна среща на спецотряда.

— Заради Г-8?

— Как позна?

— Какво толкова има да се познава — отговори тя. — Ще ми звънеш ли по-късно?

— Знаеш, че ще го направя.

Последствията от произшествието по време на Г-8 бяха разтърсващи. Епидемията от „блаженство“ и отброяващият часовник на Кръстоносния поход за вътрешен мир вече бяха във всички новини. Обаче сега не остана нищо друго, все едно всяка молекула беше изсмукана от новото произшествие и единственото, което остана, беше „блаженството“. А часовникът на Кръстоносния поход за вътрешен мир можеше да бъде видян на всеки телевизионен екран да отброява.

Когато Сайръс влезе в зала „Рузвелт“ в Белия дом, другите членове на спецотряда се здрависаха с него, изразявайки шепнешком съчувствието си за случилото се с неговата дъщеря, но той беше решен да не излага на показ мъката си, затова отговори колкото можа по-кратко.

Боб Кучио изнасяше информацията за провала по време на Г-8. Член на императорското домакинство, старши икономът на име

Шунджи Мураками, беше сипал в чайника с вода наркотика, а след това се беше самоубил. Според показанията на жена му Мураками използвал наркотика от появата му в Япония и постепенно се вманиачил по него. Проверката на компютъра му показа, че е изпращал съобщения на сайта на Кръстоносен поход за вътрешен мир и е предложил услугите си за едно „велико дело“.

Независимо от казаното на обществеността, президентът Редланд не се беше върнал в своето обикновено аз. След като излезе от Военноморската болница в Бетезда, го закараха в Кемп Дейвид, където остана относително изолиран. Беше работоспособен, но в състояние на тревожно вълнение. Главният прокурор и председателят на Върховния съд провеждаха консултации с вицепрезидента и министрите, но в момента никой не беше склонен да се възползва от Двайсет и петата поправка на Конституцията. Редланд все още владееше своя разсъдък, поне от правна гледна точка, затова преобладаващото мнение беше, че в средата на една криза предаването на властта може само да влоши положението.

Същото обаче не можеше да се каже за други двама участници в Г-8. Канадският премиер си подаде оставката, изтъквайки като причина психическото напрежение, а френският премиер, щом се върна в Париж, направи опит да се самоубие. Правителството успя да потули станалото. Останалите държавни ръководители изглеждаха по-малко засегнати, което според специалистите по психическо здраве отразяваше много добре разнообразието от преживявания с наркотика сред обществото като цяло.

Спецгрупата отново подчерта колко е важно да бъде намерен Алекс Уелър, после официално изрази възмущението си заради отвличането на дъщерята на О'Мали. Сайръс кимна в знак на благодарност за тази проява на солидарност, след това стана, за да изнесе доклада си: сайтът на Кръстоносния поход за вътрешен мир се мести толкова бързо от сървър на сървър, че проследяването на неговото местоположение е невъзможно. Горещата линия на ФБР всеки ден се задръства от обаждания на хора, които уж са видели Алекс Уелър, обаче никое от тези донесения не се беше потвърдило. Той завърши с думите:

— Трудно е да се предположи, че в страната може да има хора, които още не са видели снимките на Алекс и Джоузеф Уелър. — После

добави с по-тих глас: — Или тази на дъщеря ми.

Групата се зае да обсъжда планове за защита на държавните служители в извънредни случаи и нуждата от разработване на техники за бързо откриване на наркотика, за да може ефикасно да се проверяват водата и храната на градовете. Центровете за контрол и превенция на заболявания и Агенцията за храните и лекарствата разследваха избухване на епидемия от нови предполагаемо непреднамерени отравяния с „блаженство“ в Нова Англия, а първата новина тази сутрин беше, че причината може да е в бирата от пивоварната на „Мийчам“ в щата. Екип инспектори беше на път към пивоварната в Меримак, Ню Хемпшир, с намерението да спрат работата ѝ и за всеки случай да изземат вече разнесената продукция. Агенцията за борба с наркотиците използваше всички свои налични ресурси за установяването на основните доставчици на наркотика и чрез спирането им да обезглави епидемията. В края на срещата заместник финансовия министър съобщи за ново заплашително развитие: растящото финансово въздействие от използването на „блаженството“. Някои от основните икономически индикатори за производителност и доверие на потребителите бяха започнали да падат, а пазарите реагираха нервно на тази новина. Министерството на финансите и Федералният резерв следяха случващото се отблизо и заместник-министърът обеща да предостави на специалния отряд още данни, когато бъдат достъпни. След тази информация срещата завърши.

Алекс надникна през вратата в спалнята на Тара.

— Как е моето момиче? — попита той.

Тя беше прегърнала мечето Фреди и гледаше видео на преносимия дивиди плейър. Стаята беше осеяна с нови играчки, които Ерика и Джеси ѝ бяха купували по време на пазаруването в Елсуърт. Ерика седеше в едно кресло и четеше книга.

— Добре — отговори Тара равнодушно.

— Прекрасно. Дай да погледна. — Той премери пулса ѝ, огледа зениците и провери движението на очите.

— Кога ще мога да си ида? — попита тя.

— Скоро — отговори Алекс. — Много скоро.

— Мога ли да говоря с мама?

Долната устна на Ерика започна да потрепва.

— Не днес, може би утре — обеща Алекс.

— А с татко?

— Сега доктор Алекс трябва да тръгва. Ерика, ще се погрижиш на нашата пациентка нищо да не липсва, нали?

Ерика преглътна и кимна.

Пътуването с кола до Ню Хейвън беше дълго, но Алекс беше доволен, че може отново да излезе от къщата. Нападението срещу пивоварната беше вълнуващо и той искаше още „преки действия“. Беше събрал същия екип като преди: Сам и Стив отпред, а той и Джеси на задната седалка. Пристигнаха до склада на фабриката за бутилиране на вода „Бивър Брук“ след мръкване. Фирмата осигуряваше охладители и петнайсетлитрови бутилки с вода за домакинствата и предприятията в Кънектикът и Ню Йорк.

Паркингът беше почти празен. Стив слезе от буса, протегна се и бавно закрачи към единствената кола, паркирана наблизо. От нея слезе мъж.

— Ти ли си Джейсън? — подвикна му Стив.

— Да — отговори той припряно. — С тях ли си?

Стив кимна.

— Всичко наред ли е?

— Да. Вкарай буса в гаража зад колата ми. Там съм паркирал пикапа си. Ще го видя ли? Ще видя ли Алекс?

— Със сигурност. Той иска да ти стисне ръката, човече!

Джейсън Харис, шофьор във фабриката за бутилиране, затвори вратата, след като Сам вкара буса. Стив слезе първи и огледа мястото с ръка върху пистолета в джоба на якето. Когато се увери, че са сами, даде сигнал на останалите да слязат. При появата на Алекс Джейсън се парализира като пред рокзвезда. Алекс го поздрави дружески и го прегърна силно.

— Благодаря ти — каза той. — Това много ще ни помогне.

— Каквото и да трябва да правите — отговори Джейси, — хайде да се залавяме, защото трябва да тръгна оттук в пет сутринта.

— Готови сме.

— Дадох свободен ден на екипа си. Ще успеете ли да ми помогнете с доставките?

— Мен могат да ме разпознаят — отговори Алекс, — затова ще остана с Джеси в буса, но Сам и Стив са на твое разположение. Лесно се поддават на обучение.

Джейсън се усмихна.

— Трябва единствено да бутат количка.

Тримата мъже се заловиха с работа. В склада имаше палети с няколкостотин петнайсетлитрови бутилки с вода. Използваха спринцовки, за да засмукват разтворен концентрат от наркотика от пластмасова манерка, след това вкарваха точно определено количество през пластмасовата запушалка на всяка от бутилките с помощта на широки игли. Веднага след това запечатваха отново шишето с капка бързо съхнещо лепило. След това бутилката биваше добре разтърсена, за да се разтворят кристалите хубаво.

Свършиха товаренето на камиона за доставки след полунощ и влязоха в буса, за да поспят. Джейсън се настани в кабината на своя камион и също дремна. Малко преди пет сутринта той ги събуди с голям плик закуски от ресторант за бързо хранене и поднос с кафета. След това на бледата утринна светлина изкара камиона си от гаража. Сам го следваше отблизо.

„Бийвър Брук“ обслужваше редица нюйоркски инвестиционни банки и хедж фондове. Джейсън достави първата вода за пиене в 6:30 в центъра на града на входа за доставки на „Спраут и съдружници“ — голяма фирма за търговия с облигации.

Алекс и Джеси останаха в буса, а Стив и Сам си сложиха фирмени кепета и помогнаха на Джейсън да разтовари и подреди правоъгълните шишета върху колички.

На всеки от етажите на „Спраут“, те издирваха автоматите за вода и подменяха шишетата в помещенията за почивка и етажните кухни. Когато свършиха, офисите и търговските помещения вече бяха заредени. На последното място, където трябваше да се отбият, стая за почивка на трийсет и осмия етаж, Сам сръчка Стив, за да му покаже един млад мъж, който току-що си беше налял вода от автомата и я сипваше в кафемашината.

Вън от сградата те се поздравиха с „дай ми пет“ и поеха към следващото си местоназначение — хедж — фонд на Шесто авеню.

Малко преди обедната почивка ръководството на „Спраут“ разбра, че е изправено пред проблем. Из цялата сграда десетки хора, които бяха използвали новодоставената вода за правенето на топли напитки или просто за пиене, потъваха в сън на бюрата си, а след известно време се събуждаха с различна степен на възбуда, объркване и замечтаност.

Обажданията за спешна помощ бяха десетки, линейките започнаха да пристигат и по обяд цялата търговия беше спряла. Фелдшерите на място и лекарите в претъпканите зали на спешните отделения бързо поставиха диагнозата — масова интоксикация с „блаженство“. Цяла армия полицаи и служители в общественото здравеопазване нахлуха в поставената под карантина сграда, обаче докато бутилираната вода бъде посочена като вероятен източник на наркотика, повече от двеста служители бяха засегнати, от които мнозина нямаше никога повече да се върнат на работа.

Точно когато властите решиха, че положението е овладяно, следващата вълна се стовари върху „Падингтън Венчърс“ на Шесто авеню. След това обаждания за помощ се получиха от „Бригс Асет Мениджмънт“ на Брод Стрийт и накрая от банка „Кантуел“ на Уолстрийт.

По обратния път Алекс весело слушаше новините по радиостанциите. Предаваха се предупреждения да не се пие водата от автоматите в различните фирми. Поне хиляда души бяха хоспитализирани и паниката обхващаше града.

При всеки нов тревожен репортаж, Алекс закачливо скубеше косите на Сам и Стив на предната седалка и стискаше бедрото на Джесика. Направо умираше от нетърпение за мига, когато Сам щеше да извади лаптопа и да закачи съобщението на дъската на техния сайт.

— Днес е велик ден! — възкликна Алекс. — И той е само началото.

Рано тази сутрин Джим Байли подкара цистерната с дизел по дългата автомобилна алея и спря тежкото превозно средства пред „Хай Клифс“. Старият човек слезе от кабината и се заклатушка към входната врата. Океанският бриз носеше сладък намек за настъпващата пролет, но Байли, от рождението си жител на Бар Харбър, нищо не усещаше.

За него това беше просто началото на поредния дълъг работен ден. Байли натисна бутона на звънеца с дебелия си пръст.

Когато чу звънеца на вратата, Джо Уелър се запита дали Дейвис Фокс не се е заключил навън след сутрешния си крос. Остави чашата с кафе на плотта. Беше сам на приземния етаж. Останалите още не бяха станали. Отвори вратата, очаквайки да види Дейвис, но вместо него там стоеше човекът от петролната фирма.

— Здравей — поздравя възрастният мъж. — Аз съм от „Байлис петрол“. Ти част от семейство Парис ли си?

— Не, приятел на гости.

— Има ли някой от семейството?

— Мисля, че Ерика е на втория етаж.

— Във фирмата се получи автоматично съобщение за спад на петролния запас. Не бяхте планирани за допълване до края на месеца. Може би сте включили термостата по-високо от обичайното през пролетния сезон. Предполагам, че ще искате днес да допълня резервоара ви?

Джо се почувства неловко.

— Нека да повикам Ерика. Става ли? Тя вероятно ще знае какво да прави.

Той затвори вратата и наум се наруга, че излезе толкова небрежен, събуди Ерика, която спеше в леглото до Тара, и ѝ каза да се оправи с доставчика. Тя му изшътка да не буди момичето, сложи си пеньоар и хукна надолу. Там си побъбри с възрастния човек и му позволи да допълни резервоара. Когато цистерната най-сетне си замина с потракване, Джо се отпусна и реши да излезе на разходка и да изпуши една цигара. Когато Дейвис Фокс се върна по автомобилната алея от кроса, той му разказа за дребното произшествие.

Вместо да поеме към следващия адрес за доставка Байли се върна в офиса, седна зад писалището си и се обади на полицейското управление в Бар Харбър.

— Да, обажда се Джим Байли от „Байлис петрол“. Мисля, че току-що видях един от тези типове с „блаженството“, когото всички издирват. Горее в „Хай Клифс“. Познах лицето му, защото го показаха по новините. Може би ме мислите за луд, но съм напълно сигурен.

44.

14 дни

Бяха започнали да подготвят тържество. Ерика печеше агнешко бутче и всички помагаха в приготовленията, включително Джо Уелър, който обикновено се измъкваше от кухненските задължения. Алекс щеше да се прибере след няколко часа и те искаха да го посрещнат с хубава вечеря и бутилка добро вино. Кухненският телевизор беше пуснат само толкова високо, колкото да могат да следят с едно ухо задъханите новини от Ню Йорк, където масовата интоксикация с наркотика предизвикваше хаос.

Преди обяд Джо беше разговарял с Алекс по предплатените им телефони. Мисията беше минала безупречно и Алекс беше весел и пълен с енергия. Те не бързаха да се приберат в Мейн и се движеха с по-ниска от разрешената скорост.

— Готов ли си за ендшпила? — попита Алекс.

— Знаеш, че съм готов.

— Остават само две седмици. Скоро ще напуснем Мейн.

— Знаеш ли къде ще отидем след това?

— Сам получи доста предложения по пощата. Ще ги прегледаме и ще вземем решение. Как е момичето?

— Според Ерика сънлива, но нацупена — отговори Джо.

— Довечера е нейният голям ден — тихо каза Алекс, за да не събуди Джеси. — Ще го направя след вечеря и ще обработя пробата й.

— Очаквам го с нетърпение — призна Джо.

— Направо няма да повярваш. Преживяването е уникално.

През по-голямата част от деня беше слънчево, но към пет се спусна мъгла и небето побеля. В кухнята врящите тенджери караха прозорците да се потят.

— Ще повикам Ерика да провери месото — каза Лесли.

— Не можеш ли да отвориш вратичката на фурната и сама да го провериш? — закачи я Дейвис.

— Моите гени са математически, не кухненски — озъби се тя.

Някой позвъни на външната врата.

Джо остави бирата си и извади пистолета от джоба.

— Мамка му, какво искат сега? Вик, я надникни през прозорците на трапезарията.

Вик се втурна и след няколко секунди се върна.

— Онзи чичка с нафтата е.

— Божичко! Иди да видиш какво иска.

— Не трябва ли да направим нещо? — попита Дейвис.

— Вероятно е нещо маловажно — каза Джо, но свали предпазителя на оръжието.

Вик отвори вратата. Цистерната на „Байлис петрол“ стоеше на автомобилната алея. За миг Джим Байли се вторачи в него като подплашен заек и без да каже и дума, се хвърли настрана.

За част от секундата Питър Авакиян, в пълна защитна екипировка, се показва в рамката на вратата. Екипът за освобождаване на заложници, докаран набързо тази сутрин от Куантико, започна да се излива от двете страни на цистерната.

Авакиян издърпа за пуловера Вик навън. Друг агент незабавно го обезвреди с електрошоковото оръжие и той рухна на земята, преди да успее да каже и дума. Трима мъже повлякоха лекото му тяло настрана. Две колони агенти влязоха в къщата и Авакиян предаде по радиостанцията:

— Вътре сме!

От кухнята Джо чу някакъв шум и се провикна:

— Вик, всичко наред ли е? — след това предпазливо тръгна към входното фойе.

Чу се шум от чупене на стъкло и след миг в голямото помещение се чу оглушителен трясък и блесна ослепителна светлина от взривената звуковосветлинна граната. Вторият екип на ФБР, който се беше добрал до брега с моторници и се беше изкатерил по скалите, нахлу в сградата.

През кухненския прозорец Джо зърна в задния двор агент с бронезилетка и изруга на глас. Втурна се нагоре по задната стълба секунди, преди в кухнята да нахлуят агенти с насочени оръжия и викове:

— ФБР! Вдигнете ръце и не мърдайте!

Лесли и Дейвис бяха парализирани от ужас, когато агентите ги хвърлиха на земята и им сложиха белезници.

— Къде е Тара О'Мали? — кресна Авакиян.

— Нищо не казвай — предизвикателно каза Дейвис, но Лесли заплака и кимна към вратата.

— На горния етаж.

Авакиян извика в микрофона на станцията.

— Тя е на горния етаж. Ние тръгваме по задното стълбище.

Сайръс стоеше до Майнът на чакълестата автомобилна алея. И двамата бяха без бронезилетки. Когато чу казаното от Авакиян, Сайръс се втурна напред, без да обръща внимание на виковете на Майнът.

— За бога, Сай! Обеща да не предприемаш нищо, преди да я освободим!

Той обаче вече беше профучал през входната врата.

Джо нахлу в спалнята на Тара. Момиченцето се беше събудило току-що и изглеждаше още замаяно. Ерика стоеше безпомощна в средата на помещението.

— Джо, какво става?

— Избутай този шкаф пред вратата! — Тя не помръдна. — Направи го! — кресна ѝ той и размаха диво пистолета, докато с другата ръка вадеше мобилния телефон от джоба. Когато Алекс вдигна, той изкрещя в микрофона: — ФБР е тук! Обръщай!

— Проклетият О'Мали — въздъхна Алекс. — Къде се намираш?

— В стаята на момичето.

— Направи каквото трябва да направиш. Така, както го обсъдихме. Джо, братко мой, ще се видим от другата страна.

— Ще пристигна там с фанфари.

— Обичам те — каза Алекс.

— И аз — отговори Джо и прекъсна линията.

Ерика не беше помръднала и сега стоеше между него и Тара. Долната ѝ устна потрепваше.

— Махни се от пътя ми.

— Джо, не го прави. Остави я на мира.

— Казах, махай се!

— Няма.

Джо дръпна спусъка. Куршумът мина право през сърцето на Ерика и се заби в стената зад нея. Докато се смъкваше на колене, тя сякаш въздъхна. Сега пред Джо имаше чиста стрелкова линия към Тара. Момичето изпищя и започна да слиза от леглото си.

Джо се прицели в челото ѝ.

В този миг Авакиян с шут изби вратата. Заедно с него в спалнята нахлу и втори агент. Никой от двамата не си направи труда да извика предупреждение. В мига, когато вратата се отвори, те забиха шест куршума в торса на Джо, а когато падна напред, Авакиян пусна още два в главата, за да е сигурен, че работата е свършена.

Сайръс стигна до вратата. Тара пищеше, цялата опръскана с кръв. Той се втурна към нея, взе я в обятията си и на бегом я изнесе от стаята.

— Татко е тук, скъпа. Татко е тук!

— Двама заподозрени са елиминирани в предната спалня — извика Авакиян в микрофона на станцията.

— Момичето е в безопасност! Повтарям, Тара е в безопасност!

От фойето Сайръс се провикна към Авакиян.

— Това Алекс Уелър ли беше? — Арменецът обърна тялото с крак по гръб.

— Не, мисля, че е неговият брат.

От долу по станцията се обади един от агентите.

— Тук има един заподозрян, който твърди, че Алекс Уелър не е тук и никога няма да го намерим.

„Не, ще намерим това копеле — закани се Сайръс, притискайки Тара към гърдите си. — Аз ще го пипна!“

45.

14 дни

— Къде ще отидем? — попита Джеси уморено, вторачена в мъртвите дървета по протежение на магистралата.

— Знам местенце, където ще бъдем в безопасност — успокои я Сам. След като обсъждаха известно време предложението му, Алекс взе решение. На следващия изход от магистралата слязоха от нея и поеха в обратната посока — на юг към Ню Йорк.

Когато се озоваха на час път от северните покрайнини на града, новините за полицейската операция в Бар Харбър стигнаха до радиостанциите. Джо Уелър и Ерика Парис бяха мъртви. Останалите трима бяха арестувани. Тара О'Мали беше спасена. Алекс Уелър беше още на свобода. Сайръс О'Мали направи изявление, в което благодареше на колегите си за смелостта при операцията по освобождаването на отвлечената му дъщеря.

Дълго време никой от пътуващите в буса не проговори. Сам и Джеси безмълвно бършеха сълзите си, а Стив свиваше и разпускаше юмруци. По едно време прошепна, че никога повече няма да види Лесли. Бил сигурен.

Най-накрая Алекс заговори:

— Вижте, не скърбя за Джо и Ерика. Вие също не бива да тъгувате. Всички знаем, че вече са стигнали на другия бряг. Представете си колко са щастливи, какви късметлии са да приключат с всички тези глупости. Скоро ще бъдем с тях, но все още имаме работа за вършене. Лесли, Дейвис и Вик ще се оправят. Стив, не се тревожи за нея. Лесли е силна. И непременно ще я видиш отново. Ако не тук, то от другата страна. — Той потупа едрият мъж по гърба и въздъхна. — Мисля, че е крайно време Сайръс О'Мали да престане да се опитва да ни спре. Смешното е, че макар да го мразя и в червата, знам как да направя неговия живот по-добър.

Вече беше късно, когато прекосиха река Бронкс и навлязоха в градските улици. Сам намери място за паркиране пред една кръчма с капаци на витрините, загаси двигателя и обяви:

— Добре дошли на Уолтън авеню.

Беше студено и по улиците нямаше много хора. Сам ги остави в буса и се промъкна към входа на сградата: издраскани черни врати водеха към фойето на покрита със сажди бяла жилищна сграда. Той натисна звънеца и когато чу пукот, каза в домофона:

— Здравсти, мамо. Аз съм.

Асунсион Родригес беше слаба, със силно опъната назад черна коса, прошарена тук-там с по някой сив кичур. Когато отвори вратата на апартамента на шестия етаж, тя се разплака и започна да се люшка между облекчение и гняв. Къде е бил толкова време? Защо не се е обаждал? Добре ли е? Да не се е забъркал в неприятности? Какво щеше да каже баща му!

Всичко е наред, успокой я той. Бил с добри хора и вършели важни неща. Бил сигурен, че баща му би одобрил. След това мина към същината:

— Мамо, аз съм с приятели. Могат ли да останат няколко дни у нас?

Когато Алекс, Джеси и Стив влязоха през входната врата, госпожа Родригес се вторачи в Алекс и започна да стрелка с гневен поглед своя син. Преди Сам да успее да ги представи един на друг, тя измърмори някакво извинение и го дръпна в нейната спалня, където започна да му се кара.

— Да не мислиш, че не знам кой е този, а? Да не мислиш, че не знам? В какво си се забъркал, а?

— Мамо, той е добър човек. Велик човек. Искам да гледаш по-широко на нещата. Хайде, направи го заради мен. Ако ни изгониш, ще имаме сериозни затруднения.

Съзнанието на жената се зае с решаването на практическите въпроси.

— Кой къде ще спи?

Той се засмя и я целуна по бузата.

— Момичето може да спи на моето легло. Останалите ще спим на дивана и пода в хола — всичко ще е наред.

Тя се намръщи.

— Ти ще спиш на дивана — и го заплаши с пръст.

Мериън тичаше надолу по болничния коридор толкова бързо, колкото обувките ѝ с високи токчета позволяваха. Съпругът ѝ крачеше с големи крачки след нея.

Сайръс и Емили стояха пред стаята на Тара, почти притиснати един в друг, и разговаряха тихо.

— Как е тя? — провикна се Мериън отдалече.

— Изпитва слабост, но иначе е добре — отговори Сайръс. — Заспала е, но можеш да я събудиш.

Тя почти залепи лицето си в неговото.

— Ненавиждам те за случилото се — изсъска със злоба. — Ако не беше ти, нямаше да бъде замесена.

Сайръс нищо не каза, но Емили не можа да се сдържи.

— Не мисля, че това е справедливо или от полза.

— Доктор Фрост — изсъска Мериън, — защо сте тук?

— Сайръс ме повика. Бях се притеснила за Тара.

Мериън я изгледа унищожително, след това профуча край тях, за да види дъщеря си.

— Сайръс, ти добре ли си? — попита Марти.

— Благодаря за вниманието, приятел. Добре съм. Днес извадихме голям късмет.

Когато отново останаха сами, Сайръс се обърна към Емили:

— Тази вечер ще се въртя тук, в случай че Тара поиска да ме види.

— Ще остана с теб — обяви Емили и го хвана за ръката. Държа я, докато от сестринската стая не излезе една от сестрите и тя трябваше да го пусне.

Специалистите по разпити от ФБР разпитваха Дейвис, Лесли и Вик почти непрекъснато в продължение на два дни, докато не се увериха, че те нямат представа къде се намира Алекс Уелър. И тримата отказваха да кажат с кого пътува той и нищо не можа да промени тяхната решимост да защитят своите съучастници.

Сайръс веднага се върна да търси следи. Всички убити и арестувани в Бар Харбър бяха участници в салона на Уелър, така че беше логично да се предположи, че онези, които още бяха с него, също са членове. Ако ФБР успееше да установи тяхната самоличност, можеха да направят заключения къде биха могли да бъдат. Приятелката на Алекс, Джеси Рейгън, беше изчезнала и Сайръс беше уверен, че тя е една от неговите спътници. Още един съучастник беше идентифициран — шофьор в бутилиращата компания „Бийвър Брук“. Бяха го открили в кабината на камиона му — отравяне с въглероден монооксид, по-просто казано, с изгорелите газове от двигателя.

Това означаваше, че остават още двама мъже, които се виждаха на записите от охранителните камери, че доставят вода в Ню Йорк. Единият беше дребен, а другият едър и с брада. И двамата носеха торбести якета и качулки, затова лицата им не можеха да се видят напълно. Като се съдеше по физиката им, никой от тях не беше Алекс Уелър. Тяхната самоличност така си остана неизвестна.

Сайръс и Авакиян решиха да починат малко и отидоха да обядват в „Кинсейл Пъб“, който беше близо до офиса им. Седнаха на една от масите с форма на буре и похапваха сандвичи. Авакиян поглеждаше с копнеж към бара, докато смучеше със сламка сода от шишето.

— Ще минем след работа за по едно истинско питие — обеща Сайръс.

— Кога ли ще стане това? — зачуди се Авакиян. — Че ние не спираме да работим.

Сайръс извади списъка с известни членове на дружеството „Уроборос“. Емили успя да му помогне, като си припомни имената на някои от тях, с които се бе запознала при някогашното ѝ единично участие в салона. Проведените разговори с тези хора дадоха още имена. Двама от разкритите — Върджиния Тинли и Артър Спенгълър бяха починали — очевидно ставаше дума за самоубийства заради „блаженство“.

Сайръс разгъна листа и извади химикалката си.

— Знаем, че списъкът не е пълен, но нека направим онова, което винаги сме правили: разделяй и владей. Аз ще поема едната половина, а ти другата. Предлагам да се видим отново тук някъде към седем.

— Добре — изръмжа Авакиян. Той вдъхна бирените изпарения във въздуха и прехвърли вратовръзката си през рамо, за да не я покапе

с майонеза от сандвича си с пастърма.

Пълничък мъж на средна възраст влезе в заведението под ръка с млада азиатка. Двамата се настаниха на маса близо до бара. Лари Гелб остана с палто и шапка, прехвърляйки нервно менюто, докато приятелката му Лили мина забързано покрай масата на Сайръс и партньора му по посока на тоалетните.

Изведнъж Гелб се надигна от масата с пепеляво лице, хвана се за гърдите и със стенание рухна на колене. Една от келнерките го видя да пада и се развика някой да повика линейка.

Сайръс скочи и се втурна към мъжа. Авакиян въздъхна недоволено и остави сандвича си, за да отиде да помогне.

— Добре ли си? — попита Сайръс мъжа, опитвайки да премери пулса му на врата.

— Сърцето ми — изхъхри Гелб през стиснати зъби.

— Носиш ли си лекарството?

— Може би е в джоба на сакото.

Авакиян започна да рови из джобовете на мъжа, но те се оказаха празни. Дотича управителят на заведението и съобщи, че линейката е вече на път.

Лили излезе от тоалетната и се насочи право към масата на Сайръс. Когато се увери, че всички погледи са приковани към сценката, тя изсипа по едно цилиндърче „блаженство“ в диетичната кола на Сайръс и содата на Авакиян, като не забрави да ги разбърка със сламките. След това се втурна към Гелб и коленичи до него с истеричен писък:

— Какво се случи? Помощ, какво се случи? — разпищя се тя.

Сайръс изпита облекчение, когато чу сирената на линейката, която се чуваше откъм Многопрофилната болница, най-близката.

— Линейката е на път — успокои той младата жена.

— Направете му сърдечен масаж и изкуствено дишане!

Авакиян се изправи.

— Госпожо, човекът е в съзнание и не се нуждае нито от масаж, нито от изкуствено дишане.

Линейката пристигна след минута и фелдшерите изнесоха Гелб на носилка, а Лили ги следваше. Сайръс и Авакиян се върнаха на масата си. Арменецът започна да рови из сандвича, който беше изстинал.

Управителят дойде при тях.

— Момчета, благодаря за помощта. Бирата е от заведението.

— Джими, бих приел с удоволствие чаша бира, но знаеш какви са правилата. Затова вземи сандвича ми да го стоплиш отново. — След това отпи жадно със сламката си.

Сайръс точно се готвеше да последва примера му, когато телефонът му започна да звъни.

— Мериън — обясни той. След това отговори, но не изрече и дума, само слушаше. — Тара. Трябва да вървя.

Очите му казваха всичко.

— О, Сай, съжалявам — каза Пит. — Дай ми списъка, аз ще се заема. Звънни ми по-късно, за да ми кажеш как е тя.

Сайръс взе палтото си от закачалката и хукна към улица „Кеймбридж“, за да хване такси, като остави Авакиян сам да довърши обяда си.

След като изяде сандвича, Авакиян поиска да плати, но когато келнерката се върна със сметката, го завари рухнал на масата, като плешивата му глава всеки момент можеше да падне от ръба ѝ.

— Джими! — извика момичето. — Викай линейката отново!

Управителят дотича, видя какво е станало и възкликна:

— По дяволите, какъв е този шибан ден!

46.

13 дни

Леглото в интензивното издаваше шум като механична дъждовна гора с писукащите си монитори, свистящите като вятър вентилатори. Тара ту се свестяваше, ту губеше съзнание, но дишаше сама. Неврохирургът обясни на Сайръс, че има кръвоизлив в мозъка от сраснала тъкан около тумора. Получила продължителен припадък в отделението, преди да бъде докарана в реанимацията, но била относително стабилна — поне засега. Операцията не е възможна, защото ще я убие.

Мериън беше слязла долу за едно кафе и Сайръс беше благодарен за възможността да остане сам с Тара — спасен от отровните погледи на бившата му жена. Прошепна ѝ, че е тук, и леко я докосна по хладната буза. Вече беше късен следобед. Мобилният му телефон беше изключен — такива бяха предписанията в интензивното отделение и той не се беше сецал за работата си, докато не дойде една сестра да го повика. По телефона в сестринската го търсел някой си Стенли Майнът.

В сестринската Сайръс взе слушалката.

— Ало?

— Сай, Стенли се обажда.

— Благодаря, че ми звънна. Тара получи припадък. Трябваше да ти се обадя, че няма да...

— Става дума за Пит — прекъсна го Майнът. — Вероятно някой му е сипал наркотика, докато сте обядвали. Закарали са го в Многопрофилната болница. Както казват, когато се свестил, бил спокоен. Усмиввал се, разказвал, че е видял баща си, бил истински щастлив. После успял да вземе служебното си оръжие и се застрелял. Сайръс, съжалявам...

Полицейският мозък на Сайръс прегази чувствата му и заработи по случая.

— В ресторанта имаше един дебелак. Разигра ни сърдечен пристъп, докато момичето с него, азиатка, сигурно е сложила наркотика в питиетата ни. Линейката го закара в същата болница.

— Сайръс — прекъсна го внимателно Майнът, — вече проверихме. Изписан е по собствено желание, разписал се, че е на негова отговорност. Знаем кой е и го издирваме. Кажи какво мога да направя за теб?

Сайръс се разрида.

— Някой обади ли се на Джейн?

— Говорих с нея. Тя е на път за Бостън.

— Искам... искам да я видя... но не мога да оставя Тара.

— Ще обясня на Джейн. Ти стой при дъщеря си.

Тази нощ Тара почина.

Час преди да си отиде, тя даде на родителите си един последен дар — цял час съзнание. Очите ѝ се отвориха и тя опипа наоколо за нейното мече. Когато пръстите ѝ докоснаха парцаливия плюш, усмивка изгря на лицето ѝ. Погледна наляво към майка си, която се бореше със сълзите. След това погледна надясно към Сайръс.

— Здравсти, тате.

— Здравсти, мила.

— Може ли малко сок?

Мериън се втурна да донесе, а Сайръс каза със свито сърце:

— Сладка моя, много те обичам.

— Аз също те обичам.

— Боли ли те някъде? Добре ли се чувстваш?

— Добре съм.

Мериън се върна с кутийка студен сок и пъхна сламката в устата на Тара.

— Как си, детето ми? — попита тя.

— Добре — отговори момичето и отпи още. После попита: — Фреди може ли да дойде с мен?

За разлика от Сайръс Мериън не разбра.

— Разбира се, че може да дойде.

— Не ме е страх.

— Знам. Ти си най-смелото момиче на света — каза Сайръс и я погали.

— Спи ми се.

— Затвори си очичките, скъпа. Ние с мама ще бъдем тук, когато се събудиш.

Когато дишането на Тара започна да се ускорява и забавя, повикаха неврохирурга. Лекарката познаваше добре малката пациентка и беше видимо натъжена, когато обясни на двамата родители, че според нея Тара е получила втори кръвоизлив, но този път по-голям.

Мериън хвана едната ръка на дъщеря си, Сайръс пхна мечето под мишницата ѝ и я хвана за другата ръка, а лекарката застана в долния край на леглото, вперила очи в мониторите, вместо в Тара. Дежурната сестра затвори вратата на стаята и дръпна пердетата около леглото, преди да се присъедини към бдението.

Когато Тара си пое за последен път дълбоко дъх и на мониторите се изписаха само нули, Мериън изпищя и хукна навън от болничната стая, а сестрата я последва, за да я успокоява.

През следващия час Сайръс остана при дъщеря си, докато сестрите откачаха различните тръбички и кабели, за да я откарат. Не искаше момичето му да бъде само през това време.

Беше трудно за понасяне и разбиране.

Две погребения едно след друго.

По време на опелото на Пит Сайръс се чувстваше като сомнамбул. Седеше на пейката до Майнът заедно с другите колеги от бостънското бюро. Арменският поп беше млад мъж с буйна черна брада, която блестеше върху синьо-златния му епитрахил. Сайръс витаеше някъде другаде със замъглено съзнание, докато красотата на свещеническите думи не стигна до него и не го върна за кратко в настоящето.

— В небесния Йерусалим, в ангелските селения, където Енох и Илия живеят като гълъби на стари години, наградени достойно в райската градина — там, о, милостиви Боже, имай милост към душата на покойния наш брат Питър.

Погребалната служба на Тара беше още по-тежка, направо кошмарна. Сайръс седеше на първата пейка с Мериън и притиснатия

между тях Марти. Нищо не му се струваше реално. Не можеше да разпознае познатата вътрешност на черквата „Сейнт Анселм“, нито мелодичния глас на отец Бонър. Роднините и приятелите му се струваха непознати. Плачът звучеше като нехармонична музика. Малкият ковчег на Тара изглеждаше неуместен. Какво правеше там? Къде беше тя? Изпита почти непреодолим подтик да провери дали наистина мечето Фреди е вътре при нея. Изглежда, Марти усети, че Сайръс се готви да стане, затова го прегърна през рамо, докато подтикът не премина.

Емили го чакаше пред черквата. Не я беше виждал от смъртта на Тара. Под синьото си палто носеше черна рокля. Сайръс си помисли, че навярно е нова. Във въздуха се носеше намек за пролетна топлина и двамата чуха първата птича песен от началото на дългата и студена зима.

— Ще дойдеш ли с мен на гробището? — попита той. Тя кимна, след което един от служителите на погребалната агенция ги качи в една от лимузините.

Сайръс не отиде на помена в дома на една от приятелките на Мериън. Всъщност, когато мина край нея при сбогуването с Тара на гробището „Сейнт Патрик“, тя го изгледа с такава омраза, че той се запита дали някога ще я види отново.

Вместо това, безчувствен и уморен, позволи на Емили да поеме командването и да го заведе в един ресторант близо до неговия апартамент. Не беше ял от два дни и макар още да не беше гладен, хапна, за да премахне болезненото пулсиране в главата. Тя не подхвана разговор и той ѝ беше благодарен. Нахраниха се почти в мълчание и когато свършиха, тя предложи:

— Нека те заведе у дома.

Преди би се замислил да я покани в неоправеното си жилище, но точно сега не му пукаше. Тя го последва в апартамента. Макар вън да беше светло, вътре беше тъмно и когато вдигна щорите, от прозорците се откри с цялото си величие гледката към прозаичния паркинг. Онова, което привлече вниманието ѝ, бяха купчините книги, които растяха от пода като сталагмити. Тя докосна една от купчинките, която стигаше до кръста ѝ.

— Божичко... толкова много книги.

— Имам нужда от библиотеки — обясни той, докато поемаше палтото ѝ.

— Така ми харесват повече.

— Трудно се стига до тези най-отдолу.

Сайръс имаше бутилка водка във фризера и отиде да я вземе, докато тя през това време разглеждаше вертикалната му библиотека. Шекспир. Марлоу. Кийтс. Бърнс. Хоторн. Елиът. Пруст. Фицджералд. Стайнбек. Фокнър.

Той се тръшна на стола си за четене, отвъртя капачката на бутилката и наля две дози. Емили пое едната чаша.

— Ти си необикновен човек — отбеляза тя.

— Само защото обичам да чета?

— Не се вписваш точно в дадена категория като повечето хора.

Двамата отпиха, без да си кажат наздраве.

— А ти в коя категория попадаш? — попита Сайръс.

Тя отнесе чашата си до дивана, погълна ледената полутечна напитка и сбръчка лицето си в гримаса.

— Ще те оставя сам да откриеш това.

Сайръс забеляза, че погледът ѝ се спря на малка купчинка шарени детски книги.

— На Тара са. Обичаше да четем, когато понякога идваше при мен.

— Тя беше толкова мило момиченце.

Сайръс си наля още една доза и я изпи. Не искаше повече да плаче. Разбира се, ако успееше да се сдържи.

Айфонът в нейната чанта започна да звъни. Тя погледна екранчето.

— Трябва ли да се обаждаш?

— Не, защото не съм дежурна. Това е просто съобщение за гореща новина.

— Каква?

— Президентът Редланд току-що е подал оставка. Вицепрезидентът ще се закълне още днес.

— Предполагам, че трябва да го гледаме — измърмори той, докато търсеше дистанционното. Най-накрая го намери под дивана.

На екрана се появи вездесъщият часовник на Кръстоносния поход за вътрешен мир, чието отброяване сега беше стигнало до 11 дни. Един репортер стоеше на ливадата пред Белия дом до извитата автомобилна алея.

— Като изключим съдържаното съобщение на Белия дом, че президентът подава оставка по здравословни причини, смятано от седемнайсет часа днес, нямаме друга информация. Днес обаче успяхме да научим от добре информирани и високопоставени източници, че президентът така и не успял да се възстанови от отравянето с „блаженство“ по време на срещата на Г-8 в Япония и че администрацията му и вицепрезидентът са очаквали подобно развитие като почти неизбежно.

Сайръс смени канала.

Под пулта на водещите се виждаше друг часовник с отброяването. Двамата — мъжът и жената, се бяха вторачили мрачно в камерата.

— Докато очакваме церемонията по заклеването на вицепрезидента Килиън, или може би трябва да кажа президента Килиън, да започне, ние ще ви разведем из страната, за да проучим развитието на днешната криза. Намираме се в икономическа, социална и все повече и в политическа криза. Причината, както всички знаем, е световната епидемия от „блаженство“ и благовестяващото, някои биха казали *зловещото*, движение на Кръстоносния поход за вътрешен мир, което прибягна до световен тероризъм, за да пропагандира своите цели каквито и да са те.

— Да, Сали, напълно си права. В сравнение с миналата седмица епидемията значително се засили. Националният институт за борба със злоупотребата с наркотици, който се занимаваше с изследването на моделите на злоупотребата, разполага с данни, че досега между петнайсет и осемнайсет милиона американци са опитвали наркотика поне веднъж. Агенцията признава, че може би и този брой е твърде занижен. Независимо дали вярвате, както правят мнозина, че „блаженството“ доказва съществуването на небесен задгробен живот, или сте уверени, че става дума за психеделична измама на сетивата, едно е сигурно: въздействието на наркотика в градовете и селата е опустошително.

— Да, Лари, места като Уилоу Рън, Мичиган, са понесли най-тежък удар от началото на кризата, както установи нашият репортер Боб Тъкър в местното кафене „При Карлсън“ — мястото, където се събират изпадналите в шок местни жители.

На екрана се появи репортерът, седнал в сепарето с двама плещести мъжаги, и се обърна към тях:

— Може ли да ни разкажете какъв е животът в градчето?

— Скапан — отговори единият, гледайки репортера право в очите. — По-кофти, отколкото по времето на последната рецесия. В градчето имаше двама големи работодатели, които сега са в паника. Когато толкова много хора просто престават да ходят на работа, след като са взели „блаженството“ за първи път, не можеш да произвеждаш както преди. Също така не получаваме нужните ни части от другите доставчици. Преди да започне тази простотия, работехме на три смени. Сега едва успяваме да попълним една. Много хора изгубиха работата си. Не съм чувал някой бизнес в града да наема работници. Повечето ми приятели са безработни и живеят от помощи, като същевременно харчат и от спестяванията си. Тревожим се за къщите си, защото, ако не можем да плащаме ипотеките...

Другият мъж стовари голямата чаша с кафе върху чинийката.

— Към всичко това трябва да се добавят и личностните проблеми, които някои от хората изпитват след вземането на наркотика. Слава богу, моето семейство беше пощадено, но имам приятели и съседи, които изгубиха свои близки.

— Заради самоубийство? — попита репортерът.

— Няма значение дали наистина са посегнали на себе си, или не. Щом веднъж вземат тази гадост, пиши ги загубени — отговори той.

Пред Грейси меншън^[1] в Ню Йорк стоеше друг репортер, скрит под чадър.

— Аз съм Мартин Флорес. Подобно на другите големи градове, и Ню Йорк понесе жесток удар от кризата с наркотика. Към тревогите от безработицата се добавя усещането, че социалният разпад и безредиците са само на крачка от нас. И в най-благоприятните времена Ню Йорк е място, където животът е труден, ако си беден и в неравностойно положение. Във време като днешното никой не беше особено изненадан, когато избухнаха безредиците по улиците в Мот Хейвън, след като полицията направи опит да арестува членовете на

местна банда, която според тях доставя наркотика в квартала. Попитахме кмета Алекс Строс за голямата каша, която цари в Голямата ябълка^[2].

Кметът разпери ръце зад писалището в обширния си кабинет.

— Проблемите, които изпитахме миналата седмица в Бронкс, биха могли да прераснат в нещо положително, ако хората разберат, че трябва да сме единни, щом искаме да се борим срещу употребата на наркотици. Алтернативата е разделение и безпорядък. За мен, като кмет и гражданин, тази алтернатива е неприемлива.

— Хората в този квартал се разгневиха, защото полицията се опита да спре доставките на „блаженство“. Това какво ви говори?

Кметът стовари юмрук в дланта си.

— Говори ми, че това е опасен, водещ до пристрастяване наркотик. Ще ми се да видя много повече усилия, насочени към лечението и детоксикацията. Аз лично ще положа повече усилия в областта на образованието и лечението. Това е единственият път, който води напред.

Следващите кадри бяха от търговската зала на Нюйоркската стокова борса. Репортерката там стоеше като закована на мястото си, докато около нея кипеше дейност.

— Аз съм Вилма Фиорентино. Днес в Нюйоркската фондова борса денят беше подобен на много други през последно време: трескаво търгуване на големи обеми, резки спадове на Дау Джонс и други индекси. Попитах главния аналитик на пазарите в „Дж. П. Морган“ колко още може да падне индексът Дау?

— Не можем да гадаем какво настроение ще цари в залата. Нямаме исторически прецеденти, съпоставими с онова, което се случва през последните няколко седмици на пазарите. Още не падаме свободно, но парашутът е твърде малък и освен това е продупчен. Уолстрийт гледа към Вашингтон с надеждата, че там ще вземат драстични мерки в политическата област и няма да ни оставят сами. Пазарите във всички страни по света понесоха тежки удари. Икономиката има нужда от шокова терапия, а това означава много решителни действия както от Белия дом, така и от Конгреса, за да бъде спрян Кръстоносният поход за вътрешен мир и неговия посланик — „блаженството“, и да се възстанови общественото доверие.

Сайръс загаси телевизора.

— Не искам да чувам нищо повече.

— Алекс Уелър буди такъв гняв у мен — призна Емили. — Той е такъв пламенен нарцисист! Създал си е някаква мегаломанска представа за света, собствена визия за нещата в живота, която го прави сляп за болката и мъките, които причинява. А хората, които го следват като месия или гуру, или нямат представа, или предпочитат да не вярват, че той е вулгарен убиец. Имам предвид, по дяволите, та той си е довякъл лабораторното оборудване в Бар Харбър като някакъв нов Франкенщайн.

— Искал е да използва Тара — сигурен съм в това. — Сайръс се вторачи в тъмния телевизионен екран. — Ще убия това копеле!

Тя въздъхна.

— Какво ти се прави сега?

— Това — отговори той и напълни чашите им.

Когато се стъмни, Сайръс вече беше много пиян и седеше смъкнат в креслото си. Емили се беше ограничавала повече в пиенето, но не беше в състояние да шофира.

Докато той дремеше, Емили отиде в спалнята, свали завивките от неоправеното легло и потърси в шкафа чисто спално бельо. Оправи леглото с чисти чаршафи, после доведе Сайръс в спалнята и го сложи да легне. Като малко момче, щом усети чаршафите, той свали панталоните и ризата си и ги хвърли на пода до леглото. Тя ги вдигна и закачи на закачалката.

— Дай ми онази книга — помоли той по пиянски глезено, сочейки към нощното шкафче. — Искам да прочета една поема.

Тя седна на леглото до него.

— Коя? Аз ще ти я прочета.

Стаята се въртеше, книгата също се движеше и той с труд откри мястото.

— Това — посочи Сайръс с пръст строфата.

Когато главата му падна обратно върху възглавницата, тя започна да чете „Утринна серенада“ от Филип Ларкин. Беше тъжно, много тъжно. Ставаше дума за неизбежността на смъртта.

Той изсумтя с пиянско одобрение, затвори очи и след секунди заспа.

За нея беше твърде рано, въпреки това свали обувките си и легна на покривката до него, а когато настъпи утрото, тя беше още там.

-
- [1] Официалната резиденция на нюйоркския кмет. — Б.пр. ↑
- [2] Прякор на Ню Йорк, популяризиран от спортния журналист Джон Фиц Джерълд през 1920-те години. — Б.пр. ↑

47.

10 дни

Въпреки формалните възражения на Майнът Сайръс се хвърли да работи. Във Вашингтон щеше да се състои спешна среща на спецотряда. Той беше решен да участва, затова стана рано, за да хване първия полет. Опита се, доколкото можа да прогони махмурлука си и изпрати Емили. Насочи унинието си в гореща като ковашко огнище ярост и отказа да тъгува, докато Алекс Уелър не бъде спрял.

Когато влезе в заседателната зала, колегите го поздравиха със здрави ръкостискания и сведени погледи, други неловко изразяваха съчувствие за неговите изпитания. Той упорито не позволи на фасадата, която си беше изградил, да се пропука. Седна на мястото си и отвори бележника.

Тази среща беше организирана от Агенцията за борба с наркотиците. Имаше важна нова следа, която изискваше спешни действия. Крис Уебър, началник на разузнаването на АБН, се качи на подиума и пушна проектора с дистанционното.

— Както знаете, през последните няколко месеца в Северна и Южна Америка и из останалата част на света изникнаха множество производствени центрове за „блаженство“. Ние обаче винаги сме смятали, въз основа на установени химични специфики, че има един първичен източник. Сега разполагаме със сериозни доказателства, че фабриката в Запопан, щата Халиско в Мексико, е този първичен източник. Преди две седмици тексаски моторизиран полицај спрял осемтонен камион „Мерцедес Бенц“ с регистрационна табелка от Луизиана, пред Бомонт, Тексас, заради малко пътно нарушение. Полицаят написал акт на шофьора и точно се готвел да пусне него и спътника му да си вървят, когато забелязал изпод седалката да се подава приклад на пушка помпа. Той арестувал и двамата и при последвалото претърсване в камиона били открити сто килограма „блаженство“. Наркотикът бил опакован в хартиени торби, скрити

между торби с тор в специално заварени отделения. Уличната стойност на заловения наркотик е около двеста милиона долара.

Сред насядалите около масата се понесе мърморене, когато на екрана се появиха снимките на десетина големи торби.

— Тъй като имаше опасност да издадем нашите източници на информация, заловената пратка остана в тайна. Шофьорът и спътникът му бяха американци. Шофьорът, безработен мияч на чинии от Ню Орлиънс, не беше интересен, защото не знаеше нищо, затова съсредоточихме вниманието си върху пътника. Казва се Дъг Грийни. Ето го. — Той показва снимката му. — В Ню Орлиънс е известен наркотърговец. Притиснахме го здраво, пречупихме го и той се разприказва. Излезе, че това е тяхната четвърта или пета пратка „блаженство“. Бандата, за която работи Грийни, оперира с много пари, защото фактически държи правата за югоизточната част на Съединените щати. Работата на Грийни била да закара камиона до мексиканската граница при Ларедо и да паркира във ферма на север от града, намираща се точно до граничната линия. Ето снимка от въздуха. Там се срещал с мексиканец на име Ромо и му предавал няколко куфара пълни с пари — около десет милиона за последната пратка. АБН започна веднага да следи фермата, включително чрез монтирането на микрофони и подслушване на телефоните. Фермерът е американец от мексикански произход и брат на въпросния Ромо.

Преди около седмица забелязахме Ромо в имота, но не можахме да разберем как се е озовал там. След това подслушахме разговори за тунел. Нахлухме във фермата, докато Ромо беше още там, и открихме изход на тунел под мръсния под на обора. Той води право на запад в продължение на около осемстотин метра, минава под защитната стена и излиза в една барака за инструменти във ферма откъм мексиканската страна на границата. Намерихме и още десет килограма „блаженство“, които Ромо току-що беше пренесъл. По време на разпита Ромо се оказа доста самовлюбен: представяше се за голяма работа и намекна, че може много да ни разкаже, ако се споразумеем. Ние му обяснихме, че сме навити дотогава, докато информацията е ценна. Не мина много време и той ни каза за Гуадалахарската химическа компания, разположена в Запопан. Свързахме се веднага с Федералната следствена агенция в Мексико. Сега ми позволете да ви представя заместник-директора на ФСА Луис Рохас, който ще ви информира за

нашата планирана съвместна операция. Ако всичко протече по план, ще нанесем сериозен удар срещу контрабандата с „блаженство“.

Луис Рохас зае мястото на Уебър на подиума.

— Федералната следствена агенция и федералната полиция веднага започнаха да разследват Гуадалахарската химическа компания. Става дума за малка компания, частна собственост, която през последните трийсет години е произвеждала множество химикали за селскостопанската и лекарствената индустрия. Намира се ето тук — в покрайнините на града, в рамките на индустриалния парк. Напоследък фирмата не може да се похвали с големи успехи. Синовете на основателя не се интересуваха особено от бизнеса и компанията пое надолу. Открихме, че синовете наскоро са дали фабриката под наем на млад химик от Мексико Сити. Той им направил предложение, което не могли да откажат — дял в печалбите от „блаженството“. Химикът се казва Мигел Сифуентес. Това е паспортната му снимка.

Боб Кучио от ФБР погледна Сайръс и попита:

— Чувал ли си някога за този тип?

Сайръс поклати глава.

— Допреди Коледа е работил като химик в Харвардското медицинско училище — обясни Кучио. — Каква е вероятността той и Уелър да са се познавали?

— Голяма — отговори Сайръс. — Ще се заема с това.

Рохас продължи с брифинга.

— Сифуентес започна да харчи пари като наркобарон. Купи си хазиенда, автомобили, яхти, включително частен самолет. Притежава и частна армия, която охранява фабриката. През изминалата седмица я наблюдавахме денонощно и смятаме, че познаваме слабите места. Готови сме да действваме. Утре следобед ще я ударим.

След срещата Сайръс дръпна Кучио настрана.

— Това нали е съвместна операция?

— Нали чу Рохас. Ще участва и АБН.

— Не мислиш ли, че и ФБР трябва да участва в операцията?

— Кого предлагаш? — попита Кучио.

— Себе си.

— Смяташ ли, че е добра идея? Преживя толкова много, и то съвсем наскоро.

— Нека просто кажем, че имам лични причини.

Сайръс слезе от цивилния „Лиърджет“ на АБН, който беше рулирал до един отдалечен ъгъл на летището в Гуадалахара. Сложи си очилата, за да се предпази от силното сутрешно слънце. Митнически служител провери паспорта му на пистата и го попита дали носи оръжие. Сайръс отрече и мъжът му махна да се качва в черния кадилак със затъмнени прозорци, който беше спрял до носа на самолета.

Той се намести на задната седалка. Вътре седеше стегнат, мускулест мъж с обикновени дрехи, който му протегна ръка.

— Аз съм полковник Рамон Васкес от федералната полиция в Гуадалахара. Господин О’Мали, съжалявам за вашата загуба. Да се опитаме да направим нещо по въпроса.

Закараха Сайръс в един задръстен от движение квартал в центъра на Гуадалахара, където той и Васкес слязоха на тясна задна уличка близо до магазин за пури. Сайръс забеляза постове в двата края на улицата.

— Наши хора — успокои го Васкес.

После го поведе по пасаж, който се простираше успоредно на улицата, и надолу по бетонното стълбище към приземния вход на безлична офис сграда. Качиха се на асансьора и с него стигнаха до петия етаж в просторно офис помещение, където множество чиновници, секретарки и мъже с пистолети в кобурите работеха заедно с десетина американци, агенти на Агенцията за борба с наркотиците.

Васкес го заведе в един кабинет и отвори чекмеджето на писалището.

— Щом идвате с нас, не бива да сте гол — обясни той и му подаде един „Глок 25“ заедно с три заредени пълнителя. — Ето това раздава Службата за национална отбрана — каза той с гордост. — Вижте какво пише на затвора. — Там беше гравирано: Служба за национална отбрана, Мексико Сити, С. О’Мали. — Снощи го занесох да гравират името ви. Това е подарък. Ползвайте го със здраве.

В най-претъпканата конферентна зала, в която Сайръс някога беше попадал, Васкес изложи плана на операцията. Около масата бяха насядали трийсетина мъже и половината пушеха. В помещението беше горещо и очите на Сайръс пареха от дима; освен това му се догади и от болезнената смесица на различни одеколони и дезодоранти. Планът се

оказа повече от прост: нападение със съкрушителна брутална сила. Имаше нещо удовлетворително в тази липса на нюанси.

В три следобед Гуадалахарската химическа компания работеше с пълни обороти. Фабриката се помещаваше в едноетажна, разпростряла се в парцела постройка с покрив от гофрирана ламарина и се намираше в индустриалния парк на Гуадалахара в северната част на града. Нова, наскоро монтирана електрическа ограда обикаляше парцела. Близо до задния вход един нов „Сикорски“ стоеше в средата на жълта хеликоптерна площадка.

Във фабриката имаше около шейсет работници около производствените линии. Единственият продукт, който произвеждаха, беше „блаженство“. Суровите материали, нужни за производството на наркотика — реагентите и аминокиселините, — бяха синтезирани и обработвани в единия край на завода, а в другия край неквалифицирани работници претегляха готовия продукт и ръчно свиваха малки хартиени цилиндърчета от цветна опаковъчна хартия, в която се сипваше една доза. Отвън пазачи с автоматични оръжия, скрити под широки якета, пазеха парцела, обикаляйки електрическата ограда от вътрешната страна.

В предната част на фабриката имаше малки офиси за ръководителите. В един от тях седеше Мигел Сифуентес и провеждаше обичайния следобеден разговор с жена си в Мексико Сити, за да провери как са тя и децата.

Не беше очаквал, че богатството е по-скоро бреме. Макар вече да не се тревожеше как да задоволи материалните потребности на жена си с помощта на професорската си заплата, бяха се появили нови грижи. Наркотикът му беше докарал толкова пари, че буквално затъваха в тях. Беше престанал сам да си води сметките и разчиташе на счетоводители, които подозираше, че крадат от него. Харченето му привличаше вниманието на властите в Гуадалахара и Мексико Сити, затова започна да плаща щедри подкупи, за да държи под контрол местните полицаи и данъчни. Страхът от кражба и да не бъде отвлечен го накара да хвърля много пари за частна охрана за себе си и останалите членове на семейството му. Принуден да прекарва дълги

периоди от време в Запопан далеч от семейството си, беше развил нервен тик и бе много напълнял.

Мигел каза на жена си, че я обича, после остави слушалката и започна да разтрива своите пулсиращи слепоочия. Помощникът му видя, че е свършил с разговора, затова му поднесе папка с изпратени по факса фактури от доставчиците на аминокиселини в Гърция и Швейцария. Когато ги разлисти, Мигел се вбеси.

— Тези типове са пладнешки разбойници — изсумтя той. — Отново са удвоили цените си. Вече дори не си правят труда да обясняват защо.

Точно в този момент чу шума от летящ ниско хеликоптер, който се приближаваше. Това го обърка, защото беше сигурен, че неговият вече е на площадката.

Почувства сътресението, преди да чуе взрива. След това имаше поредица пронизителни експлозии — всяка подобна на удивителна. Чуваха се от всички страни. Стъклата на офиса му се пръснаха, посипвайки го с отломки. Автоматни откоси започнаха да накъсват въздуха.

Кървейки от повърхностните си рани по лицето и ръцете, той залитна към коридора, където неговите служители трескаво търсеха спасение в бягство.

— Какво става? — извика Мигел.

Един от охранителите се втурна в сградата, дишайки на пресекулки. Спря пред Сифуентес и свали празния пълнител от автомата си.

— Нападнати сме! — изкрещя той. — Федералната полиция, заобиколени сме отвсякъде.

— Какво да правя? — изблея Мигел.

— Да правиш? Вземи това и прави каквото трябва! — охранителят извади един револвер от кобура, плъзна го по плочките към ококорения химик и хукна надолу по коридора.

Сайръс и Васкес наблюдаваха операцията от рееция се отгоре хеликоптер и слушаха шумовете от сражението. Сайръс беше раздражен, че не може да следи със слушалките разговорите между участниците в операцията, защото говореха твърде бързо на испански, но на всеки няколко секунди някой от агентите на АБН минаваше на английски.

Сайръс гледаше как хората на Васкес се втурнаха през зейналите в оградата отвори със своите леки полугъсенични бронетранспортъори. Първата вълна нападатели унищожи голяма част от охраната. Част от оцелелите заеха отбранителни позиции зад индустриалния климатик, а другите се изтеглиха в сградата на фабриката, построена от блокчета сгуробетон. Оттам обсипваха напредващите полицаи с автоматичен огън.

Васкес високо се оплака на Сайръс, че не му харесва как върви работата.

— Не съм привърженик на продължителните операции — измърмори той и нареди на пилота да кацне на терена близо до фабриката.

Васкес заповяда на хората си да спрат стрелбата и с мегафон в ръката заговори иззад един от бронетранспортъорите.

— Говори полковник Васкес от федералната полиция! Обградени сте! Изхвърлете оръжието си през прозорците и започнете да излизате с вдигнати ръце. В противен случай ще бъдете избити. Разполагате с една минута.

Един от охранителите пъкна главата на работничка през избития прозорец и опря пистолет в слепоочието ѝ.

— Разкарайте се отгук — изрева той, — иначе ще избием всички, включително жените.

— Не бъдете идиоти! — извика Васкес в мегафона. — Предайте се и всичко ще се нареди за вас.

Охранителят изчезна от прозореца.

— Как ще подходите? — попита Сайръс потящия се полковник.

— Ако до минута не се предадат, ще използваме сълзотворен газ и ще нахлуем във фабриката. Не искам да се стига до обсада.

В настъпилото затишие Мигел се свлече зад бюрото в разбития си офис и унесено започна да вади парченцата стъкло от ръката си. Никой не можеше да го чуе, но той не спираше да се пита отново и отново:

— Защо се захванах с това? Защо го направих?

Васкес следеше с поглед движението на секундарника на своя часовник и каза на Сайръс:

— Това не е истинска ситуация със заложници. Всички хора вътре са работници, дошли доброволно на работа във фабрика за

наркотици. Да свършваме с това.

— Полковник, това е ваш терен — отговори Сайръс.

В отговор на нападението със сълзотворен газ група хора изтича от сградата и беше заловена. Васкес заповяда атака с всички сили. Хората му сложиха противогази и се втурнаха в сградата. В битката, която последва, бяха убити трима полицаи и четиридесет работници, преди операцията да бъде обявена за успешна от лейтенанта на Васкес, ръководил на място атаката.

— Хайде да огледаме — предложи Васкес на Сайръс.

Влязоха през задната част на сградата. Вътре Сайръс започна да примигва от разяждащата миризма. Застреляни и взривени трупове бяха осеяли пода на фабриката. Фелдшери тичаха между оцелелите и ги сортираха по спешност. Пръсналите се съдове за химически реакции бяха залели пода и телата с лепкава смес от химикали и кръв.

Един от агентите на АБН се доближи до Сайръс, свали автомата си и го потупа по гърба.

— Пипнахме ли Сифуентес? — попита той.

— Не знам. Пълно е с трупове.

Сайръс и Васкес се упътиха към предната част на сградата. Крачеха с насочени напред оръжия — за всеки случай. Пред един от офисите чува глас на мъж, който тихичко се молеше. Полковникът сложи пръст на устните си и влезе на пръсти в помещението.

Сайръс го последва.

Млад мъж с месесто лице и спретнато подрязана брада се беше облегал на стената зад писалището. Беше насочил пистолет към тях, макар ръката му да трепереше ужасно.

— Мигел Сифуентес — каза Васкес на английски. — Оставете оръжието. Арестуван сте.

— Не! — извика Сифуентес като глезено дете. — Не искам да ме арестуват!

— Не е въпрос за избор. Свалете оръжието!

Вместо да се подчини Сифуентес вдигна по-високо пистолета и кресна истерично:

— Неее!

Васкес обра свободния спусък, без да изпуска лицето на Сифуентес от мушката.

— Както искаш. За дъщеря ти, Сайръс!

Без да се поколебае и за миг, американецът пусна куршум в челото на химика.

48.

9 дни

С една тоалетна за петима души малкият апартамент беше препълнен и неудобен, а госпожа Родригес не улесняваше нещата. Тя отблъсна опита на Джеси да се сприятелят и не я пускаше в кухнята. Отказваше да разговаря с когото и да било от гостите, а със сина си говореше само, колкото да го смърри на испански.

— Сами, кога ще си вървят тези хора?

— Правим планове. Скоро ще си заминем.

— Не искам да тръгваш с тях.

— Трябва, мамо. А и искам да го направя. Всеки път, когато вземам „блаженство“, разговарям с татко. Велико нещо е. Опитваме се да го дадем на целия свят, на всички хора.

— И аз разговарям с него всеки ден — в моето сърце. Така трябва да се разговаря с мъртвите.

— Но аз наистина го виждам!

— Вярата, синко — натърти тя и посочи гърдите си, — идва оттук. Баща ти е тук, Бог е тук. Вярата е в теб. Не можеш да я откриеш в някакъв наркотик.

— Ти не разбираш.

— Не, *ти* не разбираш! Искам тези хора да се махат, а ти да се върнеш в университета! — извика жената и тресна вратата.

Сам се върна в хола, където Алекс и останалите гледаха новините, посветени на последното развитие на кризата с наркотика.

Бяха смаяни от последните репортажи от Мексико, че Мигел Сифуентес е мъртъв, поради което най-големият доставчик на „блаженство“ повече няма да работи. Алекс обаче не се притесни.

— Не се тревожете — успокои ги той. — Предполагам, че половината синтезатори на пептиди в света се използват за производството на „блаженство“. Твърде доходоносно е. Не може да бъде спряно. Не могат да ни спрат.

Надявах се да чуят нещо и за Сайръс О'Мали. Както обикновено, Стив яростно щракаше дистанционното, преминавайки през всички канали, преди да се спре отново на първия.

— Смяташ ли, че Лари и Лили са успели да се докопат до него?

Алекс кимна.

— Лари е много изобретателен. Може би са успели и О'Мали вече е видял светлината. — Каза го малко дяволито, после добави: — Кой знае, може би сме го видели за последен път?

Сам седна на килима с кръстосани крака, включи лаптопа си и зачака интернета.

— Майка ти ми се стори доста ядосана — каза Джеси.

— Чувствам се кофти.

— Ще се оправи — отговори той и сви рамене.

— Трябва да се махнем оттук — включи се и Алекс. — Остават само девет дни. Трябва да се насочим към нашето местоназначение.

Стив скочи на крака и закри като тигър в тясна клетка.

— Алекс, преживяхме много неща заедно, знаеш, че ти се доверявам напълно. Знаеш го, но не смяташ ли, че е време да ни кажеш какво ще се случи, когато отброяването завърши? Нямах ли ни доверие?

Алекс устоя на автократичния подтик да накара Стив да млъкне с остър укор. Не беше ли очевидно? Ако не беше пазил в тайна намеренията си, властите вече щяха да са научили всичко от оцелелите в Бар Харбър. Сам и Джеси разбираха това, защо Стив да не може?

— Стив, когато му дойде времето. Скоро ще кажа на трима ви. Нека първо стигнем там, където отиваме. И така, Сам, къде отиваме?

Сам плъзгаше пръста си по тракпада на машината.

— Проверявам дали не сме получили ново съобщение от онзи тип Ерик.

— Ако всичко е спокойно, това е моят избор — обяви Алекс.

Сам вдигна глава.

— Дошло е. От Ерик. Всичко е спокойно, значи можем да отидем.

Алекс плесна с ръце веднъж, произвеждайки весел шум като от стакато.

— Сам, довечера се срещни с твоя приятел, а утре сутринта ще тръгнем на път. Аз съм развълнуван. Името казва всичко, сякаш е било

предопределено от съдбата. Приятели, отиваме в Райзинг Сити^[1].

— Колко е опасно? — попита Стив, докато заключваше буса.

— По скалата от едно до десет? — попита Сам. После замълча за кратко. — Бих казал единайсет.

Стив изруга.

— Със сигурност не ме е страх да умра, но не желая да ме измъчват преди това.

— Остави на мен приказките. Ти си мълчи и се прави на гадняр.

— Аз съм учител, за бога — изстена Стив. — Какво да направя? Да заплаша тези типове, че ще ги пратя в кабинета на директора?

Беше полунощ в тъмна и безлунна нощ на Първа източна и Сто и седемдесета улица в Южен Бронкс. Почти нямаше пешеходци. Двама млади мъже с широки якета се появиха на вратата на тухлена жилищна сграда.

— Кои сте вие? — подвикнаха им те.

— Аз съм Сам. Тук съм, за да се видя с Хорхе.

Мъжете огледаха улицата и след като се убедиха, че е чиста, им махнаха да влязат.

— Обърнете се — нареди единият и посочи към редицата пощенски кутии на стената.

Претърсиха ги. Намериха шишето в джоба на Стив, но му го върнаха, след като Сам обясни, че е за Хорхе. Поведоха ги нагоре по стълбите, докато не стигнаха дълъг, гол коридор, в който иззад затворените врати се чуваха звуците от телевизор и взривове от смях.

Едно от торбестите якета почука на една от вратите, шпионката потъмня, после отвътре завъртяха ключа. Сам и Стив последваха двете якета вътре.

Млад мъж с бронзова кожа и дълбоки белези от акне се беше проснал на кожен диван. Беше сам. Той вдигна ръце, все едно приветстваше кралски особи.

— Боже мой, ученият Сам! Мамка му, човече!

— Ей, Хорхе, как върви, друже?

— Все още изглеждаш много умен. Направо не можах да повярвам, когато чух, че искаш да говориш с мен. Това кой е, биячът ти? — засмя се той и посочи Стив. — Този едър тип изглежда уплашен

до смърт. Не се тревожи, човече. Нищо няма да ти направя, докато Сами не каже.

Бяха съученици от прогимназията — Сами Мозъка и Хорхе Кретена, който винаги оплескваше нещата. Сам инстинктивно го търсеше и защитаваше словесно, а Хорхе връщаше услугата, като пребиваше всеки, който дръзнеше да се бъзика с очилата на Сам или с пълната му с книги раница. Сам продължи учението, за да се превърне в една от ярките звезди на Южен Бронкс, а през това време Хорхе процъфтяваше по улиците и се издигна до главатар на един от клоновете на склонна към насилие банда от латиноси. След детството помежду им нямаше връзка, но както Андрокъл и лъвът си спомнили един за друг^[2], те си размениха късове спомени от детството.

— Как е животът, човече? — повтори Сам, оглеждайки скъпата електроника, струпана покрай стените на скромното жилище, и дългокраките жени, които влизаха и излизаха от спалните. — Изглеждаш заможен.

— Не мога да се оплача. За какво, мамка му, се върна в квартала?

— По работа.

— По работа? — Хорхе се засмя. — Смятах, че твоята работа ще е да управляваш „Майкрософт“ или нещо подобно.

— Промених си плановете. Чувал ли си за „блаженството“?

— Разбира се, как не. С това ли се занимаваш?

— Да.

— На какво равнище?

— На най-високото.

Хорхе се размърда на дивана, явно се беше заинтересувал.

— Гледай ти. Нямам нищо против да го опитам.

Сам поиска шишето от Стив.

— Ето това е „блаженството“. Уличната стойност на количеството тук е четвърт милион долара.

— Мамка му. Дай да го видя. — Хорхе разви капачката и подуши. — И какво искаш да направя?

— Искам да ти го дам — обясни Сам.

— За колко?

— За няколко.

— Защо? Защото, когато бяхме на осем, съм се бил заради теб?

— Искам няколко неща в замяна.

— Какви неща? — попита подозрително Хорхе.

— Първо, да се пусне из улиците, защото ще бъде много яко. Освен това имам нужда от оръжия и муниции. Всичко, което можеш да осигуриш тази вечер.

Хорхе отново се засмя.

— Сами, да не започваш война, човече?

— Да, нещо подобно.

Сам и Стив се върнаха на Уолтън авеню в два сутринта, носейки две много тежки найлонови торби. В мига, когато Сам отключи вратата, разбра, че нещо не е наред.

Майка му беше на крака, макар че отдавна трябваше да си е легнала. Тя седеше до Джеси в хола, а по бузите ѝ личаха следи от сълзи.

— Мамо, какво има?

Тя скочи, втурна се към него и го прегърна през врата.

— Сами, аз бях с татко ти. Изглеждаше толкова добре и беше щастлив. Точно както ми каза. Сами, не мога да повярвам, направо не мога да повярвам.

Той се измъкна от прегръдките ѝ и се обърна към Алекс, който тъкмо излизаше от кухнята с чаша чай в ръката.

— Алекс, как можа да го направиш? Да дадеш на майка ми наркотик без нейното или моето разрешение?

— Сам, виж колко е щастлива. Беше за нейно собствено добро. Пък и трябваше да се уверя, че ще си остане наша приятелка, след като заминем утре. Не можем да рискуваме да бъдем заловени сега, когато сме толкова близо до целта.

Сам огорчено поклати глава, но нищо не каза.

— Прав си, Сам, първо трябваше да те питам. Но целта оправдава средствата. Вече трябваше да си го научил.

[1] Rising — изгряване на английски език. — Б.пр. ↑

[2] Лъвът си спомня Андрокъл и го пощадява на римския форум.
— Б.пр. ↑

49.

8 дни

Хиляда и триста километра. Ако спазват ограничението на скоростта и ако Сам и Стив се сменят на волана, смятаха, че ще могат да изминат разстоянието за около двайсет и четири часа.

Бяха в равнините — в огледалото се виждаше Кливланд, пред тях лежеше Чикаго, след това Илинойс и Айова. Ако не възникнеха никакви проблеми, щяха да бъдат там преди съмване.

На задната седалка Алекс подпря единия си крак на торбата с оръжия. Ако нещата се закучат и ги спрат някъде по пътя, щеше да се наложи да осеят междущатската магистрала 80 с изразходвани гилзи.

Следващата им спирка е в Небраска. Никой не можеше да предотврати това.

Джеси се събуди от дрямката.

— Гладна ли си? — Алекс ѝ подаде хартиен плик със сандвичи и плодове.

— Малко — отговори тя и си взе един банан.

— Вълнуваш ли се? — попита той.

Тя кимна, но после призна:

— Малко ме е страх.

— Всички приключения са малко плашещи.

— Само не ме оставяй. Не искам да бъда сама.

— Никога няма да те изоставя.

Райзинг Сити, Небраска. Население: повече от 400 души. Оставаха още няколко часа до изгрева на слънцето, когато минаха покрай малкото градче, без дори да подозират. Черните петна от двете страни на магистралата бяха царевични ниви, които щяха да бъдат засети едва след два месеца.

Стив следеше пътната карта.

— Мисля, че почти стигнахме — обяви той. — Остават още пет-шест километра.

През изминалия час бяха сами на пътя, но Сам започна да присвива сухите си очи към досадния чифт фарове, който се появи в огледалото за обратно виждане.

— Мамка му, хайде, надмини ме! — изруга той и намали скоростта.

Колата, която ги следваше, също намали.

Сам погледна през рамо към Алекс.

— Това не ми харесва.

Зад първата кола се виждаха още поне пет-шест други превозни средства.

Алекс дръпна ципа на сака и започна да раздава оръжията, запазвайки за себе си един очукан автомат.

— Вече сме толкова близо — отбеляза той уморено. — Много жалко.

— Ако са от полицията или ФБР, колата е цивилна. Няма светлини на покрива — каза Сам.

— Мисля, че онзи завой пред нас е нашият. Да завием ли, или да го отменим? — попита Стив.

— Завий — нареди Алекс. — Ако ни последват, ще знаем с какво си имаме работа.

Сам даде мигач и зави бавно надясно при пощенска кутия, на която беше написано „Болц“. Пътят беше черен и кален. В края му се издигаше жълта къща. Прозорците ѝ бяха осветени. След нея имаше група тъмни хамбари и плевни, а отвъд сградите черна земеделска земя.

— Мамка му... колата зави.

Алекс дръпна затвора.

— Никога не съм стрелял — отбеляза той мрачно. — Щеше ми се Джо да е тук.

Алеята за коли, която правеше кръг пред жълтата къща, беше пълна с автомобили, а на верандата се въртяха хора в дебели палта срещу студа на ранната утрин. Мъж на средна възраст замаха към буса и се затича към тях.

— Обзалагам се, че е той! Обзалагам се, че е Алекс! Ей, Алекс, аз съм Ерик. Ерик Болц!

Сам спря и Стив скочи откъм пътническата страна, стиснал полуавтоматичен пистолет в ръката.

— Проследиха ни! — подвижна той на Ерик.

— Не, не, в джипа е мой приятел. Кен Донован. А зад него идва Гъс Френч. Идват, за да се срещнат с вас.

— Откъде знаят, че ще дойдем? — попита Стив.

— Може и да съм казал на неколцина души — отговори Ерик, — но няма защо да се тревожите. Всички са почитатели на „блаженството“. Всички са за вас. Кажете на Алекс Уелър, че може да слезе. Тук е в безопасност. Всички сте в безопасност.

50.

7 дни

Слънцето изгря с цялото си великолепиe над безличния хоризонт и бавно започна да сгрява почвата с песъчливите ѝ буци.

Фермата на Болц произвеждаше царевица и се простираше на четиристотин акра — типичната площ по тези краища. На утринната светлина Алекс обиколи земите с Ерик. Поле от трийсет акра северно от къщата беше покрито със спретнато изорани бразди, от които тук-там стърчаха останки от миналата реколта.

— Изорах тази нива по навик — обясни Ерик. Той беше гладко обръснат сериозен лутеранец, който ходеше на черква в града и беше опора на обществото. — Но няма да я засея — продължи той. Махна с ръка на север и запад. — Няма да сея нищо и там. Не виждам смисъл. Всичките ми нужди, както и на жена ми, са задоволени от „блаженството“. — Той подритна пръстта в една бразда. — Тук долу е безбожно и голо. А там горе — съвсем различно. Алекс, ти промени нашия живот. Нашият единствен син се удави. Сега можем да го виждаме един-два пъти на ден.

— Ерик, радвам се за теб и съм ти благодарен, че ни позволи да дойдем тук. Времето, с което разполагаме, е малко, но с твоя помощ ще съумеем да направим големи неща.

— Часовникът ти има да отброява още седем дни — отбеляза Ерик. — Очакваме с вълнение какво ще се случи в деня „нула“.

Алекс не беше сигурен дали не се опитва да измъкне информация от него, затова отговори предпазливо.

— Аз също. Денят „нула“ не подлежи на описание.

Ерик настоя Алекс и неговите хора да се настанят в жълтата къща, а той и жена му да се преместят в кемпера зад къщата. Нямаше да бъдат сами. Техни приятели ще лагеруват около тях — в кемпери, каравани и палатки. Алекс прие къщата с благородно достойнство — съзнаваше добре уникалното си положение на глава на тази ерзац

общност. В главната спалня той попипа прясно застланото легло и се отпусна в неговата мекота, придърпвайки Джеси до себе си.

— Тези хора смятат, че съм специален.

Тя го целуна.

— Така е.

Долу във всекидневната Сам се беше отпуснал на един диван с тапицерия на цветя и бе вдигнал краката си на масичката за кафе, само на няколко сантиметра от семейните снимки на Болц. Опрял лаптопа на възглавница, той бързо шареше по клавиатурата, като следваше послушно указанията на Алекс до най-малката подробност. Закачи към своето съобщение и джипис координатите на фермата. Когато свърши, се качи на втория етаж, намери определената за него стая и рухна уморен на леглото. Шумът от хъркането на Стив, което се чуваше зад стената, не му попречи да заспи почти веднага.

Алекс също заспа и се събуди чак когато в спалнята беше паднал мрак. Почувства се объркан, но когато усети Джеси до себе си, си спомни къде се намира.

През отворените прозорци се чуваха шумове: от двигатели, разговори, смехове и музика от нечий радиоапарат. Той стана от леглото и както си беше гол, отиде до прозореца, за да погледне.

Разкриваше се чудесна гледка към автомобилната алея и щатския път. От изток и запад се виждаха безкрайни редици от фарове, които се приближаваха към фермата.

— Исусе — прошепна Алекс. — Докажи го и те ще дойдат.

Шерифът на Бътлър Каунти беше в експлозивно настроение. Не познаваше губернатора, не го харесваше и със сигурност не беше гласувал за него, а сега този човек му се обаждаше час по час. Шерифът прие обаждането на мобилния си телефон, защото колата му беше паркирана в средата на щатското шосе на километър и половина от фермата на Болц. Като добавим редицата от патрулки на заместник-шерифите — и четирите ленти на пътя бяха преградени. Беше организирал втора бариера в западна посока на километър и половина от фермата.

— Да, сър, разбирам много добре колко важно е положението да бъде под контрол, ала нищо не можем да направим, ако хората просто излязат от пътя и подкарат през шибаните полета, за да стигнат до фермата на Болц.

Той потърка с ръка тила си, който пулсираше от болка, докато слушаше крясъците на губернатора.

— Да, сър, знам, че е забранено да се влиза в чужда собственост, но разполагам само с трима заместници.

Докато наблюдаваше стотиците червени светлини на стопове да се носят из сухите царевични ниви, губернаторът не млъкваше.

— Да, господин губернаторе, пратете щатската полиция. Пратете националната гвардия. Пратете, когото искате. Това надхвърля многократно моето равнище на компетентност и заплащане.

Алекс събуди Джеси, Сам и Стив. Ерик ги очакваше на верандата. Във въздуха се усещаше загатване за настъпващата пролет. Съпругата на Ерик, Лу-Ан, им предложи храна и напитки, но Алекс искаше да направи нещо друго. Ерик го заведе зад къщата, където малкият лагер от сутринта се беше превърнал в нещо напълно различно.

Вече не беше възможно да видиш докъде се простира задният двор на фермата и започва изораното поле, защото там стотици неподвижни фарове и стопове, пръснати на всички страни, образуваха огромен блестящ купол.

Стив се опита да разубеди Алекс, но той отказа да го послуша.

— Те искат да ме видят, аз също искам да ги видя.

И той закричи из този импровизиран лагер и хората веднага го разпознаха.

Мъже и жени започнаха да се изливат от колите, бусовете, кемперите и караваните, за да го видят, да го докоснат, да разменят някоя дума с него, да му разкажат как „блаженството“ е променило живота им. Хората му махаха с цилиндърчета наркотик, плачеха, смееха се. Заобиколен от тълпата обожатели, Алекс се обърна към Джеси с насълзени очи:

— Призовах ги... и те дойдоха.

Алекс се настани на масата в кухнята на фермерската къща със Сам, Джеси и Стив. Бяха весели заради морето от хора наоколо и след богатата вечеря духовете им бяха приповдигнати.

— Време е — обяви неочаквано Алекс и наклони стола си на два крака.

— Време за какво? — попита Джеси.

— Часовникът трябва да отброи още седем дни. Искам да пусна две съобщения: едното да излезе тази нощ, а другото в деня „нула“ — в случай че не съм тук, за да го отправя лично.

— Какво ще кажеш? — попита Стив.

— Ох — въздъхна Алекс. — Какво ще кажа? Време е да ви информирам, мой верен кухненски кабинет. — Той се усмихна и посочи тенджерите и тиганите. — Заслужихте си правото да разберете какви са намеренията ми.

Другарите му около масата оставиха сребърните прибори настрана и замълчаха в очакване.

Алекс се изправи. Струваше му се подходящо да стои гордо изправен.

— Днес ще кажа на хората, че разполагаме със седем дни, за да обмисляме света с всички негови недостатъци, неприятни хора, с неговата подлост и жестокост. Ще им кажа, че „блаженството“ ни показва нов път към вътрешен мир и просветление, че този наш свят е преходен и низък, а задгробният живот е вечен и божествен. Ще им кажа, че след шест дни ще започне нова ера, ерата на вътрешния мир и тя ще промени света, какъвто го познаваме. И то за добро.

Той се загледа през прозореца. Във вечерния сумрак се вдигаха облаци прах от неспиращата каскада превозни средства, пробили блокадите, карайки направо през изсъхналите полета.

След това се обърна отново към масата в кухнята.

— В Библията се казва, че Бог е създал света за седем дни. Това е примитивно до смях, но е емоционално, нали? Нека да го обърнем обратно. Ние пуснахме часовника преди двацет и три дни. Оттогава насам „блаженството“ буквално изригна. Кой може да каже колко хора са го използвали? Десетки милиони? Въздействието му беше огромно: духовно, икономическо, социално... улиците са добре заредени. Днес нека обърнем обратно тези седем библейски дни. Нека започнем

последния етап от нашето отброяване. След седем дни ще започнем отначало и ще се върнем при Бог.

— Алекс, какво ще стане? — попита Джеси с приглушен глас.

— След седем дни ще кажа на хората, че техният ден е настъпил, че на чакането е дошъл краят. Че вече е време да преминат завинаги и да се присъединят към техните бащи, майки, сестри, братя, деца, приятели — всички скъпи покойници, които ги чакат. Ще им кажа колко „блаженство“ трябва да вземат. Ще им кажа да скачат от сгради, да използват газ, да си срежат вените, да се обесят, да използват всякакви средства по техен избор, за да напуснат този свят и да влязат в другия. Завинаги! — Очите му се стрелкаха насам-натам. Той повиши глас: — Само си представете! Ако десет милиона или повече го направят, а това е само частица от общия брой на хората — светът никога вече няма да бъде същият. Това ще е едно постблаженско общество, в което избралите да останат ще мислят непрекъснато за онези, които са предпочели да си отидат. Мнозина ще започнат да взимат наркотика. Може би ще го опитат за първи път и част от тях ще изберат да минат в отвъдното. Посоката ще бъде сменена. Човечеството ще се съсредоточи върху своето духовно бъдеще вместо върху калното си минало. Светът не само няма да изглежда същият, той няма да е същият. Ще настъпи нов златен век. И той ще бъде божествен.

Никой не проговори.

Вечерният бриз носеше гласовете на деца, които играеха наблизо.

Накрая Джеси наруши мълчанието:

— Ние също ли ще си идем?

— Изборът ще бъде ваш. Всеки ще трябва да избере. Лично аз ще го направя. Баща ми ме чака.

Гласът на Джеси прозвуча като писукането на малко пиле.

— Ако аз също си ида, ти там ли ще бъдеш?

— Разбира се — обеща Алекс. — Ще те чакам там. Сигурен съм.

Телефонът на Сайръс започна приглушено да звъни. Той опипа наоколо за него и точно преди обаждането да се прехвърли на гласова

поща, го намери под роклята на Емили. Беше събота следобед и той си дремваше.

Обаждаше се Стенли Майнът.

Сайръс се заслуша в думите му, после натисна бутона на нощната лампа. Емили изпълзя изпод завивките с присвити очи и успя да чуе края на разговора. Когато свършиха, той хвърли телефона обратно върху купчинката нейни дрехи.

— Какво има? — попита тя сънливо.

— Намерихме Алекс Уелър.

— Това е хубаво, нали?

— Не точно — отговори Сайръс, стана от леглото, нахлузи боксерките, вдигна щорите и се върна отново при нея. После плъзна ръка по голия ѝ гръб. — Слава богу имам теб!

51.

6 дни

Кой ще спре дъжда, кой ще прегради прилива?

Под лъчите на утринното слънце Алекс се разхождаше из общността, която беше кръстил Ню Райзинг Сити, мислейки си за природните сили.

И двете стихии не могат да бъдат спрени.

Тук имаше хиляди хора.

Хиляди.

Изораното поле беше пълно, а хората продължаваха да прииждат и се пръскаха из съседните ниви, оформяйки квартали и крайградски селища в големия град. В отговор на съобщението те бяха донесли провизии, вода, пропан — достатъчно, за да им стигнат за цяла седмица.

— Аз съм Алекс — представи се той на младо семейство, което пържеше бекон с яйца на газовия котлон до палатка, опъната до пикапа им.

— Знаем кой си — каза жената и вдигна бебето си. Искаше Алекс да го докосне и той изпълни желанието ѝ, като помилва момиченцето по копчинената косичка.

— Радвам се, че сте тук — усмихна се Алекс.

— Не мога да се сетя за място, където бихме предпочели да бъдем — отговори мъжът. — Ще хапнеш ли с нас?

— Благодаря, но трябва да посетя и други. Има толкова много хора.

— Разбирам — кимна мъжът.

— Ще продължавате ли да ме следвате?

— Да, ще го направим — потвърди жената и сложи детето на гърдата си да суче. — Видяхме новото ти съобщение. Значи остават шест дни. С теб сме, Алекс, Бог да те благослови!

Алекс изпъчи гърди и продължи към следващия лагеруващ автомобил.

Ерик Болц използваше своя авторитет на собственик на земята, за да въвежда ред, и се справяше добре. Вече не му пукаше за скъпоценната му земя, но го беше грижа за всички тези хора, на които беше донякъде домакин и заради това изпитваше известна отговорност за тяхното добруване. Едрият Стив Махади бързо се вписа в ролята на негова дясна ръка. Рано сутринта поеха с трактор сред човешкото море към един странно висок глас. Пред един кемпер, целия покрит със стикери за „блаженство“, попаднаха на тип, който крещеше нещо в мегафона. Конфискуваха му го за общо ползване.

Хората бяха готови да помагат. Имаше достатъчно мъже, въоръжени с пистолети и пушки, за да сформират милиция, която трябваше да патрулира и да пречи на медиите и полицията да навлизат в частната собственост. Стив събра шарен отряд от фермери, търговци, студенти, занаятчии, дори адвокат и счетоводител, и с гордост се обърна към тях. Нарече ги граждани войници, народно опълчение, готови да се бият, за да защитят мисията на Алекс Уелър да постави началото на нова епоха на духовността в света. Каза им, че Алекс е безстрашен. Знаел, че властите го преследват и са готови да направят всичко, включително да подправят обвинения, за да спрат движението, но с готовност разкрил присъствието си в Райзинг Сити, защото, заобиколен от толкова съмишленици, се чувствал в безопасност. След това ги накара да си разменят номерата на мобилните телефони и още веднъж ги подкани да бъдат нащрек, да поддържат връзка и да бъдат силни.

Когато мъжете се пръснаха, за да покрият периметъра на новия град, Ерик отбеляза:

— Стив, много впечатляващо. Служил ли си в армията?

— Нещо подобно — кимна той. — Бях учител.

Ерик се хвърли в по-прозаични задачи. Подкара багера си и се зае да изкопае нови нужници и ями за отпадъци. След това той и работниците му опънаха метални въжета и закачиха на тях брезент, за да оформят външни душеве и места за миене.

— Не знам дали са достатъчни — сподели той с жена си в края на деня, — но е по-добре от нищо. Никога не бях виждал толкова хора на едно място.

— Като в Уудсток е — подхвърли Лу-Ан, прикривайки очи с длан от залязващото слънце.

— Не, това не е тълпата, която можеш да видиш на рокконцерти — подчерта Ерик. — По-скоро приличат на хората, които са по трибуните по време на „Инди петстотин“.

Съществуваше и деликатният проблем със самоубийствата. Хората бяха донесли „блаженство“, и то много. И макар от време на време да се усещаше и миризмата на трева, преобладаващият наркотик беше „блаженството“. Разбира се, кутийките с бира също не липсваха. Също така имаше хора, които изживяваха съкрушителни пътувания и решаваха да свършат със свръхдоза или по други начини — някои мръсни, други — не толкова.

Когато днес следобед беше намерен първият труп, Ерик се качи на багера, за да обиколи територията и да пита дали сред хората не се намират погребални агенти. Успя да намери един. Оказа се възрастен мъж на име Дженингс, който беше горд, че му възлагат да извозва мъртвите и да ги погребва в далечния край на парцела.

Щом повикът на Алекс за събиране на хората се появи на сайта, във Вашингтон се разтревожиха. Новинарските хеликоптери, които кръжаха над фермата на Болц, предоставяха по-добра информация за развитието на нещата в реално време, отколкото статичните снимки, направени по полицейските барикади. Всички чиновници бяха като залепени за екраните на телевизорите, за да следят събитията.

Спецотрядът се събра на спешна телеконференция. По време на дискусиите стигнаха до извода, че няма нищо незаконно в масовото събиране на хора върху частна собственост и че налагането със сила на законите, забраняващи употребата на наркотици, не е печеливша стратегия. Мишената на всички усилия на полицията и агенциите за сигурност трябваше да бъде Алекс Уелър. Той беше известен беглец с федерална заповед за арест, затова операцията по неговото залавяне беше възложена на ФБР и на щатските шерифи. Боб Кучио щеше да носи отговорност за операцията и щеше да я ръководи на място. В телеконференцията участваше и началникът на кабинета на президента, който предупреди:

— Правете каквото се налага, но, за бога, не ни натрисайте второ Уейкоу^[1].

След края на конференцията Сайръс се обади на Кучио.

— Боб, искам да участвам.

— Не мислиш ли, че е твърде скоро след Гуадалахара?

— Върнах се на работа. Когато приберем Уелър, ще се отдам на почивка и ще жалея.

— Добре, Сай. Съгласен. Ще се видим в Небраска.

[1] ФБР обсажда религиозна секта с водач Дейвид Кореш и я атакува, при което има много убити цивилни. — Б.пр. ↑

52.

5 дни

Сайръс облегна глава на студената пластмаса, от която бе направен илюминаторът на самолета. Земята долу приличаше на юрган, съшит от различни парчета в кафяво.

— Земята е плоска — обяви той.

Емили протегна врат, за да надникне покрай него.

— Не, Небраска е плоска.

Двамата бяха сами в служебния „Лиърджет“. Гласът на пилота се чу по интеркома.

— След петнайсет минути ще кацнем в Линкълн.

На Сайръс изобщо не му пукаше за конфликта на интереси. Беше надраснал тези неща. Обърна се към Стенли Майнът и каза, че се нуждае от консултант психиатър в Райзинг Сити, който да му помогне да изберат най-добрия начин за справяне с Алекс Уелър. После препоръча Емили Фрост заради нейния опит с психологията на смъртта и личното ѝ познанство с Уелър. Разбира се, пропусна да спомене, че тя му е приятелка и любовница, но не му пукаше, ако това премълчаване някога станеше повод за неприятности.

А и щяха да спестят на американското правителство разходите за още една хотелска стая.

Беше прекрасен слънчев ден и Алекс беше в отлично настроение, защото можеше да прекара малко време сам, което рядко му се случваше. Тази сутрин беше обиколил Райзинг Сити и навсякъде го посрещаха като крал, който гостува на своите поданици. Селището се беше простряло върху една от западните ниви на Ерик и в момента имаше осемдесет акра, пълни с последователи. Никой не знаеше с точност колко са в действителност, но това нямаше значение. Със сигурност бяха хиляди и продължаваха да прииждат.

Бяха събрани още мъже за патрулиране на територията и те защитаваха поселището си, наблюдавани през мощни бинокли от агентите на ФБР, които получиха разрешение от съседите на Ерик да изградят свой собствен лагер. Между двете групи се простираше ничия земя от необработени ниви.

В небето се стрелкаха хеликоптери. Първоначално постоянното им свистене и плясък бяха досадни, но сега вече се бяха превърнали в обичаен звуков фон и Алекс не им обръщаше внимание. Някои принадлежаха на новинарските канали, други бяха на ФБР, а трети на щатските шерифи. Когато Алекс се разхождаше сред паството си, носеше чадър, за да не се превърне в мишена. Всички, които имаха чадъри, също ги разтваряха. От въздуха появата на чадъри навсякъде из фермата приличаше на разтварянето на цветя, огрени от първите лъчи на слънцето.

Следобед Алекс взе „блаженство“ и когато пътуването му завърши, Джеси отиде в кухнята, а той остана да лежи, повдигнат на възглавницата, изпитвайки дълбок покой и задоволство. Отвори лаптопа, който сложи на корема си. Сам му беше казал, че е качил нова статия на сайта на Кръстоносния поход за вътрешен мир, и мисли, че Алекс трябва да я прочете.

Алекс намери извадка от „Бизнесуик“, озаглавена: „Дали «блаженството» е заплаха за световната икономика?“. За илюстрация имаше снимка на някакъв изпълнителен директор с чанта за документи, който в момента отваряше стъклената врата към кабинета си. Под нея пишеше: „Вашите служители членове ли са на Кръстоносния поход за вътрешен мир?“.

Скот Труро, вицепрезидент по човешките ресурси във „Френч-Каспър пбблишинг“ със седалище в Манхатън, беше разтревожен. Този месец на три пъти се налагаше да обяснява на неговата началничка, главния изпълнителен директор Шарлът Гидингс, че проблемите със служителите въздействат силно върху способността на компанията да произвежда продукти и да се конкурира на пазара. И проблемите не са болестите на работниците, нито профсъюзите. Проблемът е „блаженството“ — наркотикът,

променящ съзнанието и осигуряващ върховни духовни изживявания. В продължение на две седмици Труро два пъти трябваше да се справя с критичен недостиг на служители в печатницата на компанията в Нюарк, което доведе до буквално спиране на производствения процес. Проблемът обаче не беше само в това: в градските офиси на издателството дизайнерите, коректорите и редакторите често отсъстваха.

В страната и в другите индустриални страни се случва същото — както във фабриките, така и в офисите. Тайнствената организация, основана от един лекар от „Харвард“, Алекс Уелър, известна като Кръстоносен поход за вътрешен мир, подклажда тези тенденции. Сега доктор Уелър се издирва от ФБР за убийство, а организацията му се опитва да приобщи колкото може повече хора към техния път за праведност. Използвайки интернет като платформа за проповядване, КПВМ е завербувал стотици хиляди последователи в своята организация без структури. Подобно на един съвременен доктор Тимъти Лиъри, гуруто и проповедника на ЛСД културата през шейсетте години, Уелър разпалва обществеността с ерудираните си разкази за срещите му с живота в отвъдното. Освен това качи в интернет тайнствен часовник, отброяващ неизвестно какво, който сега показва пет дни до този миг. Отброяващият часовник определено лази по нервите на властите из целия свят. Днес се говори, че Уелър се намира сред постоянно растящата общност от лагеруващи във ферма в Райзинг Сити, Небраска, чийто брой възлиза вече на няколко хиляди. Лагеруващите са заобиколени от щатски шерифи и федерални агенти и хората се страхуват да не се случи нещо подобно на атаката в Уейкоу.

Докато страната е на път към сигурна и дълбока рецесия, последиците се усещат в световната икономика. Злоупотребата с наркотика в Европа и Азия не е толкова голяма, колкото в Америка, но постепенно се увеличава. В европейските финансови центрове, като Франкфурт, Париж, Милано, Женева, Лондон и Мадрид,

производството намалява и всичко сочи, че причината е в разстроената и обезверена работна сила. Дори в Япония, където се почита верността към работодателя и сигурността на работното място, има вълна от забавяне на производството и закриване на фабрики заради злоупотреба с „блаженство“.

Един от хората, чийто бизнес процъфтява, е доктор Винсънт Дисжордайнс — един от водещите експерти в страната по въздействието на „блаженството“ върху поведението на хората. Виждайки нишата, лекарят зарязал практиката си и основал „Дисжордайнс и съдружници“ — консултантска компания, която съветва корпоративни клиенти как да предотвратяват злоупотребата с наркотика на работното място и как да лекуват зависимите. Дисжордайнс признава, че превенцията е много по-лесна от излекуването на наркоман. „Трябва да разберете — казва той, — че това е много силен наркотик. За много хора всекидневие става нетърпимо обикновено, незначително. Да станеш сутринта и да отидеш на работа — това им изглежда безсмислено. Ако не изберат самоубийството, което за радост се случва рядко, те висят вкъщи, вземат наркотика и топят спестяванията си. Не можем да се похвалим с успехи в лечението на тези хора, дори след ползването на хипноза в терапията. Истинската надежда, впрочем както и в други области на медицината, е превенцията.“

Какви са методите за превенция, които дават резултат? Засега Винсънт Дисжордайнс твърди, че провеждането на интензивни задължителни семинари във фирмата за опасностите, които крие „блаженството“, включително самоубийствата и разрушаването на семействата. Според него последната и най-важната стъпка е безмилостно да се гони всеки служител, който е последовател на Кръстоносния поход за вътрешен мир. Когато говори за КПВМ, Дисжордайнс се разпалва: „Някои хора, които се друсят с «блаженство», не се затварят в черупката си, не отпадат от обществото. Вместо това ги

обхваща мания да популяризират наркотика като мисионери, които търсят последователи. Обикновено това са екстровеертни хора със силни убеждения. Не бива да се забравя, че щом се свържат формално или неформално с това движение, те се превръщат в опасна и разрушителна пета колона във фирмата. Чрез убеждаване или саботаж те ще привличат последователи“.

Междувременно в голямата верига за дрехи „Фоур Сизънс“ в Атланта, Джорджия, Ан Роузенбърг, новоназначената завеждаща човешките ресурси, трябва да изслуша оплакванията на икономическия директор на фирмата за нейното влошаващо се финансово здраве. В склада и центъра за доставки на „Фоур Сизънс“ в покрайнините на Атланта четирима работници основават клон на Кръстоносния поход за вътрешен мир и предизвикват хаос в организацията. И сякаш това не е достатъчно, търсенето в този бранш е по-слабо от всякога. Въпреки това Роузенбърг е доволна от повишението, макар още да не е намерила време да окачи снимките си в кабинета. „През цялата си кариера съм искала тази работа. Ще ми се само моят предшественик да не беше напуснал заради приема на «блаженство».“.

Бележка на редактора: миналата сряда „Бизнесуик“ на собствен гръб изпита опустошението, което причинява „блаженството“. Журналистката Стефани Вогт, която участва в създаването на този репортаж и която от четири години работеше в списанието, се самоуби след една-единствена доза.

Алекс се усмихна и реши да добави коментар към дългия шлейф от коментари под статията, но потокът на мислите му беше прекъснат от засилващия се плясък от витлото на бързо приближаващ хеликоптер.

Отвън се чува викове, после някой отдолу извика името му.

Той си обу обувките, хукна надолу по стълбите и излезе в задната градина точно когато Ерик се показваше от караваната.

Двамата със Стив посочиха на изток.

— Идват! — извика Стив. — Това е нападение!

Четири хеликоптера АХ-64 „Апачи“ със знаците на американските военновъздушни сили летяха ниско и бързо приближаваха.

Алекс беше втрещен. От ФБР се бяха обадили във фермата на Болц с предложение да установят линия за комуникации, но Алекс не разреши. Вчера пуснаха позиви, с които призоваваха хората да се разотидат и приканваха Алекс Уелър да се предаде на властите, за да се избегне сблъсъкът. Възможно ли е да са решили да ускорят нещата? Да рискуват множество жертви при пряко нападение?

Стив вдигна карабината, която един от опълченците му беше подарил.

— Не стреляй! — заповяда Алекс. — Да видим какво ще направят.

— Моля те, влез вътре — настоя Стив.

Алекс не го послуша, защото беше омаян от гледката.

Един от хеликоптерите излезе начело, останалите леко изостанаха. Водещият хеликоптер зависна на десетина метра от земята, създавайки оглушаващ шум и въздушен поток. Страничната врата се плъзна назад и от отвора се показа войник с каска и мегафон в ръката.

— Не стреляйте! — избумтя гласът му. — Ние сме приятели!

— Кой си ти? — изрева Стив с все сили.

— Майор Бен Томсън от военновъздушните сили на САЩ, петдесет и пета ескадрила, главно командване на ВВС, военновъздушна база „Офът“, Небраска.

Алекс реши да разговаря с него.

— Какво искате? — провикна се той.

— Искаме да се присъединим към вас и да ви защитаваме — избоботи майорът. — Аз и хората ми вече не се подчиняваме на армията на САЩ. Нашият командир е Бог!

53.

3 дни

Докато Морено Стази довършваше репортажа си за РАИ пред Миланската катедрала, репортери по цял свят работеха по подобни варианти върху същата тема.

Телевизионните екрани в различни страни показваха отброяващия часовник на КПВМ и журналистите копираха идеята на Стази да се снимат пред черкви, синагоги и джамии, вълнуващ фон за техните истории.

Тези комбинирани репортажи често се съчетаваха с кадри на живо от новинарските хеликоптери на увеличаващото се население във фермата на Болц в Небраска и безпомощните полицейски бариери на пътя, които спираха само най-нерешителните.

Намираха се все нови и нови гледни точки. Много снимачни екипи в цивилни коли просто поемаха през полетата и през дупките в обсадата на полицията и ФБР и се присъединяваха към последователите на наркотика. Там, въоръжени с камери, сателитни чинии и дизелови агрегати, шляпаха из калта на Кръстоносния поход за вътрешен мир и вземаха интервюта от всеки готов да разговаря с тях, показваха в далечен план полицаите, които наблюдаваха с бинокли лагера от другата страна на ничията земя. Ерик Болц бе една от основните мишени и от време на време се съгласяваше. Голямата плячка обаче си оставаше Алекс Уелър, който им се изплъзваше, защото предпочиташе контролираното посредничество на своя собствен сайт и уеб видеофилмите.

ФБР установи своя команден център в стола на основното училище в Райзинг Сити. Държавните училища бяха затворени, а родителите държаха децата си вкъщи или ги изпращаха другаде при роднини. Агентите под командването на Боб Кучио бяха главно от бюрата във Вашингтон и Куантико с едно допълнение от служители на

бюрото в Омаха. Непрекъснато разширяващата се територия на лагера се патрулираше от агенти и щатски шерифи от съседните щати.

Сайръс и Емили пристигнаха за сутрешния брифинг на Кучио от техния мотел „Супер 8“ в Кълъмбъс, на трийсетина километра от Райзинг Сити.

На паркинга тя го попита:

— Сигурен ли си, че е редно да участвам?

— Вчера Боб се впечатли от онова, което каза. Значи си в екипа.

— Това е съвсем ново преживяване — отбеляза тя, оглеждайки морето от автомобили на полицията и ФБР.

В колежа Кучио беше играл баскетбол и тялото му още пазеше физиката на спортист. Седнал срещу малките маси в училищния стол, той имаше странния вид на удължен гигант, никой обаче не се хихикаше, защото съобщението му за хората в претъпканото помещение беше отрезвяващо.

— Дами и господа — започна той, — искам да ви уведомя, че президентът, външният министър, министрите на вътрешната сигурност и отбраната, всички, имам предвид буквално всички, следят всяко наше действие под лупа. Събрали сме се в момента, когато до крайната точка на отброяването според часовника на Кръстоносния поход за вътрешен мир остават три дни. Колкото повече се доближаваме до тази крайна точка, толкова повече положението заплашва да стане взривоопасно. Всички сме запознати с теориите за намеренията на Уелър, когато часовникът отброи и последната секунда. Зная, мнозина смятат това за обикновен рекламен трик и не вярват нищо съществено да се случи, но ние трябва да сме готови за всички възможни сценарии. Президентът се притеснява за възможните най-лоши сценарии, той сам ми го каза. Тревожи се да не стане нещо апокалиптично: призив за насилие и разрушение или социални вълнения. С една дума, никой от членовете на Съвета за национална сигурност не е склонен да седи и просто да изчаква развитието на събитията.

Един от помощниците на Кучио включи проектора, а друг опъна белия екран — и двете бяха реквизириани от училищната библиотека. Снимките, направени рано сутринта, показваха, че през нощта населението на фермата пак е нараснало. Оценките сочеха, че в момента фермата се населява от около десет хиляди души и че след

три дни заради цялата публичност на ставащото тази бройка може да стане още по-голяма. Той спомена Уудсток, намеквайки за възможност до четиристотин хиляди души.

— Това е главната къща — посочи покрива ѝ Кучио. — Подозираме, че Уелър я обитава, но нямаме преки доказателства. Опитяхме се да го различим на снимките, правени от въздуха, но е все едно да си играеш на намерете разликите в планетарен мащаб. Макар това да е частен имот, сигурен съм, че списъкът с нарушенията, които се вършат там, е дълъг колкото списъка с покупки за Коледа: от употреба на наркотици, поставяне на деца в опасно положение до незаконни погребения. Вижте само тази снимка от вчера следобед. Нашата основна мишена обаче е Уелър. Имаме федерална заповед за арест заради убийство, която подсилва нашата позиция. Трябва да обезглавим кръстоносния поход, а това означава да премахнем Уелър. Часовникът ще отброи нула в неделя сутрин в десет часа централно време. Ние имаме преки заповеди от Министерството на правосъдието и Белия дом да не позволим това да се случи. Ще уведомя нашите началници, че продължаваме с опитите да го въвлечем в преговори и да го накараме доброволно да се предаде. Но ако това не стане, в осем и петнайсет сутринта в неделя ще влезем във фермата, за да заловим Уелър със сила, ако се наложи.

През следващия час редица докладчици от екипа за спасяване на заложници на ФБР, службата на щатските шерифи и пътната полиция на Небраска поставяха на обсъждане различни тактически възможности. Всички започваха и завършваха своето изложение с декларация, че никой не иска ново Уейкоу.

Ала според Сайръс, седнал до Емили с неудобно сгънати крака под детската маса, нито един от тези тактически планове не беше достатъчно добър. Алекс Уелър нямаше да позволи да го хванат. Щеше да има кръвопролитие — ужасно кръвопролитие. Уейкоу щеше да изглежда невинна детска игра в сравнение с фермата на Болц. Райзинг Сити щеше да се превърне в ново национално петно.

Последният докладчик дойде в предната част на помещението отстрани, където беше стоял до националното знаме. Ако не беше с униформа, кроткият му скромнен външен вид щеше да му позволи да мине за чиновник на средна позиция и на средна възраст.

— Аз съм бригаден генерал Еван Кейтс, командир на петдесет и пета ескадрила от военновъздушната база „Офът“. Зная, че моето днешно присъствие може да изглежда спорно. Повярвайте обаче, зная всичко за обичайното право, зная всичко за подкрепата, оказана от военните в Уейкоу, и гадаенето, което последва. Но Райзинг Сити е специален случай. — Гласът му започна да потреперва от емоции, когато беше прожектирана снимката на четири хеликоптера „Апачи“, паркирани на една от нивите на Болц. — Освен това за нас въпросът е личен.

Емили сбута Сайръс.

— Какво значи обичайно право?

— Значи, че въоръжените сили на САЩ не могат да вземат участие в полицейски операции — прошепна той в отговор, — но ще видиш как ще го заобиколят.

Генералът заговори за огневата мощ на хеликоптерите и опита на дезертиралите пилоти.

— Ако решат да излетят и да предприемат враждебни действия — каза той, — техните трийсетмилиметрови автоматични оръдия и картечници плюс ракетите им „Хелфайър“ могат да обезсмислят всички мерки, взети от обикновените полицейски сили. Затова в момента, както смятам аз, на най-високо равнище се обсъждат начини въоръжените сили на САЩ да предоставят екипировка и хора, които да подпомогнат вашите операционни планове. Когато дойдат, ако дойдат, аз ще изпълнявам заповедите, минали по дългата командна верига, започваща от министъра на отбраната и разбира се, главнокомандващия. Става въпрос за хора, които незаконно отвякоха тези хеликоптери, и моите войници ще ги върнат.

След брифинга Кучио остави Сайръс и Емили да го чакат около час. Когато свърши работата си, отидоха в кабинета на директорката, който Кучио беше реквизирал.

Той със смях се разположи на стола ѝ и обяви развеселено:

— Тук се чувствам съвсем като у дома. Когато бях ученик, прекарвах доста време в подобни кабинети.

Сайръс нямаше настроение за закачки.

— Боб, ти не познаваш Уелър толкова добре, колкото ние.

— Затова сте тук — кимна Кучио.

— Искам да чуеш преценката на доктор Фрост какво най-вероятно ще направи той.

— Давайте — подкани я той.

— Алекс страда от тежка форма на нарцистично разстройство на личността — започна тя. — Още преди да открие „блаженството“, най-важното за него са били властта и известността. Неговият салон, дружеството „Уроборос“, е храм преди всичко на самия Алекс. Веднъж присъствах на едно събиране и бях смаяна колко самовлюбен и властен беше. В болницата се ползва с реномето — по равно — на блестящ и самонадеян лекар. Страхотният и неочакван успех на неговия Кръстоносен поход за вътрешен мир вероятно е подействал като бензин на вече горящ огън. Моето предположение е, че се чувства всемогъщ — като крал, султан, дори Бог. Не бих се изненадала, ако е развил някои параноични черти, което би го направило особено опасен. Той няма да се предаде, защото търси мъченичеството. Вероятно наркотикът е премахнал у него страха от смъртта.

Сайръс вметна:

— Боб, ако нападнем фермата, ще има много жертви. Мисля, че и сам си даваш сметка. Хората вероятно разполагат със стотици оръжия, а и ти чу какви са възможностите на хеликоптерите. Възможно е също така, ако Уелър види, че с него е свършено, да ускори часовника с отброяването и да изпрати по-рано съобщението, което е възнамерявал да отправи в уречения час. Така че ще получим същия апокалиптичен резултат. Смятаме, че има друг начин.

— Целият съм в слух — каза Кучио.

— Нека с доктор Фрост идем при него за преки преговори. И двамата го познаваме. Той лекуваше дъщеря ми. Може и да не съм прав, но е възможно да го убедим, че почитателите му ще го уважават още повече, ако напусне фермата и предотврати кръвопролитие.

— Ако се съгласи да ви пусне в лагера, ще се превърнете в мишени. Може да сипе наркотика в храната или водата ви. Способен е да го направи.

— Ще си занесем провизии — предложи Сайръс.

— Може да ви вземе за заложници. Ако не успеете и от Белия дом ни наредят да нападнем, ще се изложите на голяма опасност. Казвам ви го направо.

— Разбирам.

— А вие, доктор Фрост, наясно ли сте? Вие сте цивилна и ще бъдете изложена на опасността да попаднете под кръстосан огън.

— Да, напълно го разбирам. Въпреки това настоявам да отида със Сайръс.

Кучио се облегна назад в директорския стол.

— Трябва да изчакате да го съобщя нагоре по командната верига.

Вечерта, докато Алекс вечеряше с Джеси, Сам и Стив, на кухненската врата се почука.

Влезе Ерик Болц, който стискаше в едната ръка мобилния си телефон.

— ФБР пак ми се обаждат.

Алекс се засмя.

— Не, не желая да говоря с тях.

— Този път беше един човек на име Сайръс О'Мали. Помоли да ти предам, че е с доктор Фрост и че двамата искат да дойдат тук, за да разговарят с теб.

Алекс преплете пръсти и бавно отпусна тила си върху протегнатите назад ръце.

— Виж, това е интересно — каза той с доволна усмивка.

— Той ме плаши — обади се Джеси. — Това сигурно е някакъв номер.

— Е, мен пък не ме плаши. Ерик, звъни му и кажи, че ще преспя с тази мисъл.

54.

1 ден

Алекс си поигра на котка и мишка със Сайръс и едва в петък вечерта се съгласи да позволи на него и Емили да дойдат в събота заранта във фермата.

Беше ярък ден и необичайно топло, така че Сайръс трябваше да регулира вентилацията на форда, за да им е приятно. От стегнатата стойка на Емили беше ясно, макар да отричаше, че е притеснена. Сайръс пък не изпитваше и най-малко безпокойство, че отива в устата на звяра. Искаше толкова отчаяно да пипне Уелър, че направо усещаше вкуса на яростта в устата си.

Единственото му притеснение беше за безопасността на Емили. Беше прекарал цяла сутрин в опити, въпреки точната си преценка, че ще са напразни, да я накара да остане в града. Започна да я обработва още в леглото, продължи, след като станаха и започнаха да се обличат, докато тя се гримираше и накрая по време на закуската. Продължи и по пътя към фермата, но Емили се оказа непреклонна. Искаше да участва и държеше на твърдението си, че нейният опит може да се окаже решаващ за справянето с Уелър.

Щатското шосе, което водеше към фермата, беше пусто и в двете посоки, ако не се смятат полицейските барикади. Той зави по черния път, обозначен с пощенската кутия на Болц. Чакаха ги мъже с пушки.

Сайръс си пое дълбоко дъх.

— Започва се.

Той слезе пръв.

Приближи се едър, брадат мъж.

— Аз съм Стив. Трябва да ви претърся, да проверим колата и вещите ви.

— Добре — отговори Сайръс. — Можеш да го направиш. Както се уговорихме: никакви оръжия, никакви мобилни телефони.

Стив опипа дрехите и крачолите на Сайръс. Друг от хората му поиска да отвори багажника.

Емили се смръщи, когато Стив плъзна ръка по гърдите ѝ и по джинсите нагоре и надолу. Приключи, преди Сайръс да забележи.

— Не е ли обичайно жена да претърси друга жена? — прошепна тя гневно.

Стив изпръхтя.

— Тук нищо не е обичайно.

Багажът им беше внимателно претърсен.

Стив започна да се смее при вида на хранителните продукти, които носеха.

— Значи нямате доверие на храната ни?

— Не искахме да се натрапваме — дипломатично отговори Сайръс.

Стив ги поведе към къщата на Болц, но на прага спря и попита:

— Откъде да съм сигурен, че не носите микропредавател, който показва местоположението ви?

— Защо да си правя труда? — усмихна се Сайръс. — Те знаят къде сме. — За доказателство посочи хеликоптера над главите им. — Предполагаме, че Уелър пребивава в къщата, но ако е предпочел да спи в плевник, палатка или в дупка в земята — нямаме нищо против.

Стив вдигна рамене и отвори вратата пред тях.

Алекс беше в кухнята, седнал на обичайното си място — начело на масата. Беше престанал да връзва косата си на опашка и я носеше така, както Джеси харесваше — спусната като на Христос, добавяше тя. Той стана и поздрави Сайръс и Емили като приятели, с топлотата на щедър домакин.

— Здравейте, специален агент О'Мали. Трябва ли още да ви наричам така? Не може ли направо Сайръс? Здравей, Емили. Много се изненадах от присъствието ти тук. Не мога да си представя защо участваш в това, но предполагам, ще ми обясниш.

Сайръс се смръщи, но Емили се усмихна сладко и пое подадената ѝ ръка.

— Здравей, Алекс. Дълъг е пътят от Детската болница до тук.

— Да, много дълъг път — кимна той и седна на мястото си. Сайръс и Емили си взеха столове и се присъединиха към останалите около масата.

— Нека да ви представя моите най-близки хора. Това е Джеси — любовта на живота ми. Сам — нашият компютърен гений. А това е

Стив, с когото вече сте се запознали — моят ангел хранител. По-малко са, отколкото бяха, благодарение на акцията ви в Бар Харбър. Там беше арестувана приятелката на Стив, а моят брат беше убит.

— Ти отвлече дъщеря ми и аз я спасих — простичко обясни Сайръс.

— Как е Тара?

Сайръс си пое дълбоко дъх, за да овладее гнева си.

— Умря.

— Много съжалявам да го чуя.

— Наистина?

— Да, наистина.

— Защо я отвлече?

— Исках да ни оставите на мира, но не се получи.

— Стресът ускори смъртта ѝ.

— Ние полагахме отлични грижи за нея. Причината, Сайръс, не съм аз, а мозъчният тумор.

— Да ти го начукам — разгорещи се Сайръс и едва не скочи от мястото си. Беше се съгласил с предупреждението на Емили да сдържа чувствата си, но се оказа невъзможно. — Ти си арестуван. Искам да дойдеш с мен и веднъж завинаги да сложим край на това.

Алекс отговори с насилена усмивка.

— О, не мисля, че може да стане. Утре е велик ден, който не искам да пропусна.

Емили стрелна с предупредителен поглед Сайръс и сръчно смени темата.

— Алекс, помниш ли, че присъствах на един от твоите салони?

— Да, и съжалявам, че не продължи. Можеше да имаш голям принос.

— Не си падам много по масовите прояви, но ми беше интересно. Искам да ти кажа, че откритието на „блаженството“ е невероятно постижение. Ако се беше придържал към научната страна на нещата, то щеше да ти донесе Нобелова награда.

— Емили, много мило от твоя страна да го кажеш, но аз не се интересувам от награди. По-добре ми обясни защо си тук?

— Грижих се за Тара. Със Сайръс се сприятелихме и предложих да помогна.

— Като ми направиш психологически профил? Или психоанализа, за да откриеш слабите ми места?

Тя се усмихна и поклати глава.

— По-скоро като му попреча да се опита да те удуши.

Алекс се засмя, а и лицевите мускули на Сайръс се отпуснаха.

— Е, Сайръс — поде Алекс, — ти дойде като Даниил в клетката на лъвовете^[1]. Възхищавам се на смелостта ти.

— Даниил е оцелял.

— Ти също няма да пострадаш. С Емили може да си тръгнете, когато поискате. Ако решите да останете тук обаче, за да видите как часовникът отброява нула — добре сте дошли. Може да се настаните в стаята за гости на долния етаж. Ще се радваме да ни гостувате.

Стив също беше съгласен.

— Присъствието ви тук означава, че е по-малко вероятно да изстрелят ракета по къщата.

— Стив има твърде живо въображение — безгрижно каза Алекс.
— Може ли да ви предложи нещо за ядене и пиене?

— Донесли са си продукти — обясни Стив.

— Да не мислите, че ще ви отровим? — учуди се Алекс.

— Вече си го правил. Моят партньор загина заради теб.

— Дали? Какво се случи?

— Самоуби се.

— След като видят какво ги очаква, много хора решават да го направят. Е, аз лично ще пия още кафе, а вие се почерпете с онова, което си носите.

Емили извади шише вода от сака си, но Сайръс не помръдна.

Джеси наля кафе на Алекс. Той отпи и каза:

— За ваше сведение: ако случайно има нападение срещу фермата, единственото, което трябва да направим, за да преместим часовника на нула, е да натиснем бутона за въвеждане на лаптопа. Сам, вярно ли е?

— Да — за пръв път се обади Сам.

— И после? — попита Сайръс.

— Ще видите — усмихна се Алекс.

— Какво се опитваш да постигнеш? — намеси се Емили.

— Не сте ли гледали моите видеофилми? — учуди се Алекс, леко обиден.

— Разбира се, че сме. Просто исках да го чуя от теб.

— Може да звучи донякъде претенциозно — отговори Алекс и леко поклати глава, — но това движение, нашият Кръстоносен поход за вътрешен мир се опитва да посочи на света решението, което се крие в нашите души. Обичам да цитирам една мисъл на Карл Юнг: „Доколкото можем да установим, единствената цел на човешкото съществуване е да запали свещ в мрака на самото битие“. Удивително е как Юнг, който е бил невероятен гений, е имал това усещане за истината много преди епохата на „блаженството“. Всеки има силата да промени своя живот. А всички заедно имаме силата да променим света. Ние се приближаваме към повратна точка.

Емили кимна.

— Обаче Юнг също така е казал: „Всяка форма на пристрастяване е лоша, независимо дали става дума за наркотик, алкохол или идеализъм“.

Алекс изръкопляска, оценил високо находчивостта ѝ.

— Браво, направо ме разби.

— Зная, че харесваш Юнг — отговори тя с хитра усмивка, — затова го поразлисих, преди да дойдем.

Сайръс изглеждаше отвратен.

— Значи, за да спасиш света, си готов да дадеш на хората наркотик против тяхната воля? Ти си... — Точно се готвеше отново да го обвини в убийство, но Емили го смушка да спре, все пак бяха сред неговите последователи. — Заплашваш света и плашиш милиони с това отброяване, защо?

— Като лекар знам, че лечението има и странични ефекти.

— Значи утре в десет ще обявиш лекарството, а? — процеди презрително Сайръс.

— Нещо подобно.

— Ще те спра.

— Сайръс, не можеш. „Блаженството“ не може да бъде спряно. Затворихте фабриката на Мигел Сифуентес и знаеш ли какво стана? На неговото място изникнаха десетки Мигеловци. От мига, когато го открих, до тогава, докато съществуват хора, ще съществува и „блаженството“. Днес денят е прекрасен. Ела да те разведе из Райзинг Сити.

По време на следобедната им разходка Сайръс беше поразен от няколко неща. Първото беше обожанието, на което се радваше Алекс. Да вървиш до него беше все едно да си с Избраника. Хората изскачаха от палатките, караваните и кемперите си, за да говорят с него, да го докоснат и да бъдат докоснати. Тълпа деца ги следваше навсякъде и родителите им нямаха нищо против.

Второто нещо, което го впечатли, беше самият лагер. Цареше ред и мир — изобщо не приличаше на лудницата, която Кучио и другите предвещаваха. От въздуха не се виждаше, че мнозинството от хората в Болцовата ферма бяха „солта на земята“ — работещи хора, със семейства. Не, това и при най-развинуто въображение не би могло да се нарече Уудсток. Никъде не се виждаше и хартийка по земята!

И накрая Сайръс беше отрезвен от суровата животинска сила на хеликоптерите „Апачи“, накацали по полянката като мишелови, които се припичат на слънце. Екипажите, сериозни, но учтиви, му показаха оръжията и електрониката, с която разполагаха. Командирът на ескадрилата, майор Томас, дори сподели със Сайръс:

— И през ум не ми е минавало, че ще постъпя така, но след вземането на „блаженството“ старият ми начин на мислене изцяло се промени. Надявам се, че няма да предприемат нещо, защото не искам да стрелям по моите приятели. Но ако се опитат, ще излетим и ще защитим Алекс Уелър.

Емили остана в къщата и първо се опита да въвлече в разговор Джеси, за да разкаже за себе си и за връзката си с Алекс. Младата жена обаче се чувстваше неловко с нея и остана сдържана, явно се страхуваше да се разкрие. Единствено повтаряше, че го обича много, има му пълно доверие и ще го последва там, накъдето я води. След това се извини и каза, че трябва да се погрижи за обяда.

Емили се поразходи сама известно време, докато не се появи Сам и не ѝ се усмихна.

— Здравсти — поздрави той, а на бузите му се появиха трапчинки.

— Здравсти. Значи, както казва Алекс, ти си компютърен гений?

— Вероятно.

— Откога го познаваш?

— Запознахме се малко преди да открие „блаженството“.

— Салонът ли те заинтересува?

— В началото не. Всъщност следвах едно момиче — Ерика. Тя беше в Бар Харбър, но загина.

— Съжалявам.

— Няма защо. Сега е в откъдното и е по-щастлива от нас. Това е сигурно.

— Значи не си щастлив?

— Напрежението е голямо. Фермата, отброяването, нали разбираш?

— Сам, какво ще се случи утре?

— Моля те, не ме питай.

— Извинявай — побърза да каже тя. — Повече няма да питам. Предполагам, че си вземал наркотика.

— Стотици пъти.

— И преживяванията ти са дълбоки?

— Направо удивителни.

— Кой те чака там?

— Баща ми.

— Кога почина?

— Когато бях дете. На връщане от работа го намушкали с нож, за да го обертат.

— Колко страшно. Съжалявам.

— Няма за какво. Когато съм на „блаженство“, ми е приятно да бъда с него.

— Но никога не си обмислял да се самоубиеш, нали?

— Не ме привлича, но ще направя каквото трябва.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо.

— Имаш ли братя и сестри?

— Не, имам само мама.

— Тя знае ли, че си голяма клечка в Кръстоносния поход за вътрешен мир?

— Да, знае. Преди това не й харесваше.

— Преди какво?

— Преди сама да вземе „блаженство“.

— Искала е и тя да види баща ти?

— Нищо подобно не е искала. Алекс й сложи наркотика в чая.

Емили се закова на място.

— Наистина ли?

Сам въздъхна.

— Да, точно това направи.

— Ти как се почувства?

— Бях доста ядосан, но както обикновено, той беше прав. След като опита „блаженството“, мама си промени мнението за него. Както казва Алекс: с „блаженството“ целта винаги оправдава средствата.

В стаята за гости Сайръс и Емили свалиха раниците от гърба си и се изтегнаха на леглото. Стените бяха тънки и се чуваше как Алекс и останалите разговарят развълнувано в кухнята. Затова говореха приглушено.

— Мисля, че няма смисъл — въздъхна Сайръс. — Той няма да се предаде.

— Да, едва ли ще го направи — съгласи се Емили. — Започнал е да се смята за богоподобен.

— Може би трябва просто да грабна кухненски нож и да убия копелето!

— Това не ти прилича — каза тя уморено.

— Ако не беше с мен, щях сериозно да обмисля тази възможност. Виж, ако до довечера не постигнем никакъв напредък, дай да си тръгнем в десет и още тази вечер да докладваме на Кучио.

— Алекс определено е недосегаем вече, но Сам и Джеси — особено Сам — може да са уязвими за разумни доводи. Там трябва да натиснем. Искам отново да поговоря насаме със Сам.

— Върви — съгласи се Сайръс. — Използвай чара си.

На обяд Джеси почука на вратата им. Те извадиха сандвичи, плодове и бутилирана вода от раниците си.

Говеждата яхния с картофи миришеше апетитно, но Сайръс и Емили задъвкаха сухите си сандвичи, прокараха ги с по глътка вода и слушаха оживените предположения на Алекс какво биха казали великите исторически личности за „блаженството“.

След обяда Емили се опита да помогне в раздигането, но Джеси разтърси дългата си коса и заяви:

— Не искам да говоря с теб, ясно. Ти искаш да навредиш на Алекс, така че ме остави на мира.

Алекс извади бутилка вино и настоя всички да се съберат в хола за една изненада, която се оказа дълъг концерт на пиано. Свиреше жената на Ерик Болц, която владееше приятен репертоар от произведения на Бах, Моцарт и Шопен.

Сайръс прекара следващия час да си представя как би протекла атаката срещу фермата, като поглеждаше често часовника си. Знаеше, че няма да е част от екипа, който щеше да нападне, но чакаше с нетърпение да го повикат да установи самоличността на Уелъровия труп, когато му дойде времето.

Емили седеше до Сам, който, изглежда, се наслаждаваше на вниманието, оказвано му от една привлекателна жена. Явно класическата музика не беше негова слабост, затова я попита дали иска да се поразходят и тя с готовност стана.

По това време на годината дневната топлина се сменяше с хлад през нощта. Сам й даде пилотското си яке.

Тя посочи към пламъците на газовите лампи и готварските котлони, които се виждаха надалече в полето.

— Толкова много хора — въздъхна тя. — Това ужасно ме натъжава.

— Защо?

— Защото мнозина може да умрат утре.

Той я погледна удивен.

— Откъде знаеш?

— Аз говорех за загубата на живот, ако Алекс не отстъпи и властите решат да нападнат фермата. А ти какво имаше предвид?

— Нищо.

— Сам, какво е планирал Алекс за утре? Моля те, кажи ми. Няма да те издам. Обещавам.

— Ще има повик за действие.

— Какво действие?

— Масово самоубийство. Алекс смята, че щом ги помоли, милиони ще го направят.

— Боже мили! — прошепна тя.

— Да, сериозно е.

— Ти как ще постъпиш?

— Ако Алекс си иде, ще го направя и аз. Нямам нищо против да бъда с татко.

Вятърът носеше шума от смехове и разговори.

— А тези хора?

— Тук са, защото го искат, и всеки, който посегне на себе си, ще го направи, защото го иска. Никой няма да ги принуждава.

— Ами децата?

— Според мен това е малко кофти, но нали си спомняш: целта оправдава средствата.

Те се върнаха обратно в къщата и седнаха при другите. Сайръс посочи часовника си и два пъти разтвори длани — искаше след двайсет минути да тръгнат. Емили кимна, че е разбрала.

Сайръс излезе, за да използва тоалетната, после отиде в стаята за гости и извади раницата си. Беше останала една бутилка вода, чиято капачка не беше отваряна. Той я отвори и отпи, без да забележи залепения с лепило отвор на шийката на шишето.

Когато се върна в гостната, Стив и Алекс не го изпускаха от очи. Стив не можа да сдържи усмивката си, когато видя бутилката в ръцете му, от която липсваше три четвърти от съдържанието.

Сайръс се наведе към Алекс и хладно обяви:

— Скоро си тръгваме, няма смисъл да оставаме.

Алекс се нацупи.

— Поне изчакайте Лу-Ан да свърши, защо да я обиждате.

— Петнайсет минути — отстъпи Сайръс.

Когато тя стигна до средата на Моцартовото Рондо в до минор, Сайръс усети как главата му натезжава и неудържимо му се доспива. Опита се да се пребори с това чувство, понечи да стане, но успя да се изправи само наполовина.

Емили изпищя, когато той се стовари на пода, а музиката спря като отрязана.

[1] Книга на пророк Даниил, 6:16. — Б.пр. ↑

55.

Ден 0

В малките часове на нощта Сайръс се събуди в обятията на Емили. Бяха сами в стаята за гости.

Тя въздъхна с ясно доловимо облекчение, когато го видя да отваря очи, и му прошепна, че е тук с него.

Очите му се напълниха със сълзи, които започнаха да се стичат по бузите. Той лежеше неподвижно, вторачен в тавана. Накрая произнесе задавено:

— Тара! Бях с нея. Тя подскочаше нагоре-надолу, както правеше винаги, когато е силно развълнувана, не можеше да се сдържа. Искях да я вдигна и да я прегърна, да ѝ кажа, колко я обичам, но не можах да стигна до нея. Емили, не можах да пресека.

— О, Сайръс — тихо промълви тя, милвайки го по косата. — О, скъпи!

— Трябва да се върна там. Знам, че е щастлива, но е съвсем сама. — Той замълча и се замисли. — Всъщност... не е напълно сама. Там имаше и някого друго. Не можах да го видя, но го усетих... почувствах, че е Бог.

Някой почука на вратата и Алекс влезе.

— Чух гласове. Значи се върна! Е, как е пациентът ми?

— Остави ни на мира! — сопна се ядно Емили.

— Не, остани — каза Сайръс и се надигна. — Видях Тара.

Алекс се усмихна.

— Как е тя?

— Красива... и здрава.

— Сайръс, това е чудесно. Радвам се за теб.

— Искам още.

— Още наркотик?

— Да.

— Можеш да получиш, колкото искаш. — Той дръпна ципа на чантичката на кръста си, извади шепя хартиени цилиндърчета и ги

пусна на леглото. — Може би трябва да изчакаш до сутринта, защото пое доста голяма доза. Не знаех колко вода ще изпиеш, а се оказа жаден.

— Това е абсолютно безсъвместно — изсъска Емили. — Алекс, ти си презрян човек.

— Емили, много си ми симпатична, но с цялото ми уважение, не съм съгласен. Попитай Сайръс какво мисли той по въпроса.

— Не ми пука за него. Просто искам да съм с моето малко момиченце.

— Ще приема това като подкрепа — каза Алекс, докато излизаше от стаята. — Ще те видя утре весел по ранина. Денят обещава да е чудесен.

— Да си вървим още сега — подкани Емили. — Аз ще карам.

— Не, искам да остана — каза Сайръс уморено и падна назад върху възглавницата.

Плъзна ръка и напипа купчината хартиени цилиндърчета.

— Не! — извика тя тревожно. — Няма да ти позволя да го направиш.

— Не мога да я оставя сама. Трябва да се върна при нея.

Емили стисна двете му ръце с неподозирана сила и го издърпа да се изправи до седнало положение. След това смъкна краката му от леглото. Изправи се пред него и повдигна брадичката му с ръка, за да я погледне в очите.

— Сайръс, чуй ме. Никога не съм вземала този наркотик и не искам да го правя, но не се съмнявам в силата на преживяването, което току-що си имал.

— Не беше преживяване, а действителност.

— Не казвам, че не е било истинско, нито че няма задгробен живот, не твърдя, че няма Бог. Мисълта ми е, че децата понякога умират, но родителите им трябва да продължат да живеят своя живот заради самите себе си и заради другите хора, които ги обичат. Сайръс, времето ти ще дойде, да се надяваме, на стари години след удивително богат живот, изпълнен с любов, книги и поезия. И отвъд ще те чака Тара — същото малко, красиво момиченце. Така трябва да бъде.

— Защо да чакам? — попита той по-тихо от шепот.

— По дяволите, Сайръс — разтърси го тя. — Заради мен. Защото те обичам и не искам да те изгубя. Умолявам те, избери живота.

Избери мен.

Половин минута той не промълви и дума, но не отместваше очи от решителното ѝ лице и пламтящите очи. После въздъхна тежко:

— Ако не беше ти, Емили Фрост...

Тя го остави да легне и отново го покри с одеяло.

— А сега поспи. Ще бъда през цялото време до теб.

Неделната сутрин започна с толкова хубаво разсъмване, каквото хората отдавна не бяха виждали. По-голямата част от жителите в Райзинг Сити бяха станали и гледаха розовия спектакъл и часовника, който отброяваше времето на сайта.

Вечерта Емили не беше дръпнала пердетата, за да може слънцето да я събуди сутринта. Сайръс беше легнал настрани и дишаше спокойно. Тя прошепна в ухото му:

— Сайръс, трябва да ставаш вече!

След няколко секунди, които му трябваха, за да се сети къде е, попита:

— Колко е часът?

— Осем без двайсет. Сайръс, трябва да ти съобщи какво ми каза Сам, преди да изпиеш наркотика. В часа нула Алекс ще изпрати съобщение, в което ще призове към масови самоубийства. Милиони хора ще умрат.

Той се изправи на несигурните си крака.

— Не разполагаме с много време.

В стола на училището цареше атмосфера на контролиран хаос. Агенти на ФБР със слушалки на главата седяха пред компютри и пренасяха изображенията от камерите на хеликоптерите върху координатна мрежа.

Боб Кучио питаше всеки срещнат за новини от О'Мали, но никой нищо не знаеше.

В мълчанието, което настъпи, той изруга и каза:

— Изобщо не трябваше да го пускам там.

— Взел си правилно решение — изтъкна генерал Кейтс.

— По-скоро погрешно. Може би вече е мъртъв.

— Разполагаме с трийсет и пет минути до осем и четвърт — отбеляза Кейтс. — Кога ще получим окончателното решение на Белия дом за атака?

— В осем. От ваша страна готово ли е всичко?

— Имам осем „Апачи“ във въздуха, въртят се над Кълъмбъс. Те ще унищожат избягалите от ятото птици. Да се надяваме, докато са още на земята. На километър около фермата сме разположили четири танка M1A1, покриващи заедно с шестнайсет бронетранспортъора „Брадли“ четирите основни посоки на компаса. Екипажите на танковете и бронираните коли са от служители на Министерството на правосъдието заради обичайното право, но моите хора са тук, ако се наложи, ще помагат.

— За участието на вашите хеликоптери има президентска заповед.

Генералът кимна и добави:

— Каквото и да се случи, мисля, че двамата с теб до пенсия ще даваме показания пред Конгреса.

— Единственото, което ме интересува, е всичко това да свърши.

Кухнята миришеше на кафе и пържен бекон. Джеси режеше прясно изпечен хляб, който също ухаеше прекрасно. Сам приготвяше бъркани яйца. Стив нервно поглеждаше през прозорците към небето, а Алекс седеше спокоен начело на масата, все едно нямаше никакви грижи.

— Добро утро — поздрави той, когато Сайръс и Емили влязоха. — Добре ли спяхте?

Сайръс кимна леко.

— Закусете с нас. Кълна се, в храната няма наркотик. Целта вече е постигната.

Бяха гладни и жадни, но отказаха. Часовникът показваше вече осем без пет. Бяха съставили плана си набързо, докато Сайръс се обличаше, и сега разполагаха с твърде малко време, за да го осъществят. Ако не успееш, Сайръс беше решен да изведе Емили от фермата, преди Кучио и армията да започнат атаката.

— Харесва ти да манипулираш хората, а? — подхвърли Сайръс.

Алекс се изненада.

— Обичам да ги просвещавам. Не се ли просвети?

— Истината ли искаш да чуеш?

— Разбира се.

— Да.

— Още веднъж се потвърди, че целта оправдава...

Сайръс го пресече.

— Това са глупости. Ти си едно манипулиращо користоно копеле.

Стив направи крачка напред, ръката му лежеше върху ръкохватката на едно от оръжията, пъхнати под колана на панталона.

— Няма нищо, Стив. Сайръс просто си е останал заядлив, какъвто си беше — явно „блаженството“ не може да накара всички да видят светлината на истината.

— Искам да ти кажа нещо — поде Сайръс, сдържайки гнева си — и нека приятелите ти да слушат внимателно. Сега, след като опитах наркотика, те разбирам по-добре. Ти имаш предимство в сравнение с други месии и пророци. Повече от тях са луди или мошеници. „Блаженството“ обаче е нещо реално. И това те накара да поемеш нагоре по пътя към властта дотолкова, че вече си готов да вземаш решения за живота на хората. И днес си решил да поискаш хиляди хора да се самоубият, за да потвърдят с кръвта си самопровъзгласения ти статут на нов пророк.

— Кой ти каза? — попита Алекс рязко и започна да оглежда хората в кухнята. Сам отклони поглед. — Няма нищо, Сам. Вече няма значение. Пророците винаги са били подлагани на съмнения и нападения.

— Ако бях решил да се самообявя за пророк, бих проповядвал съвсем различно послание — продължи Сайръс.

— Какво ще е то?

— Че сме тук на земята с определена цел. Не мога да кажа каква е тя. Но ако изживеем най-добрия възможен живот, нещата не свършват с него. После идва нещо друго — нещо добро, което ще ни помогне да си отговорим на всички въпроси, които сме си задавали през времето ни тук.

Алекс се присмя:

— Това е същото скучно послание, поднасяно векове наред от хора, които са действали въз основа на вяра, а не на доказателства. Сега, след като „блаженството“ доказа, че задгробният живот

съществува — и не само това, а че е божествен, — няма никаква причина да се чака.

Кучио сгъна мобилния си телефон и прекъсна връзката.

— Генерал Кейтс, току-що получих разрешението. Ще заповядам на хората си да напредват към фермата. Вие може да разпоредите същото.

Кейтс кимна.

— Бог да ни е на помощ!

— Ти си търсил доказателства, нали? — попита меко Сайръс. — Няма нещо, което не би направил, за да ги намериш. Нали така?

Алекс го погледна безизразно.

— Затова си убил Томас Куин.

— Той се самоуби. По случайност бях там. Разказах на всички какво се случи.

— Самоубийство ли? А разказа ли им, че му проби главата с бургия и пъкна игла в мозъка му?

Джеси беше потънала в мълчание, втренчена в недовършената си закуска.

— Бил е наранен? — ахна тя и вдигна поглед от чинията.

— А разказа ли им, че си подбрал пет невинни жени от улицата, пет млади проститутки — няколко от тях почти деца, че си ги удушил и пробил черепите им с бургия, докато са били още живи?

— Алекс? — изпищя Джеси.

Сайръс продължи с натиска.

— Така откри „блаженството“, нали? И се готвеше да сториш същото и с моето малко момиченце. Признай си.

Джеси блъсна стола си назад и скочи на крака.

— Вярно ли е, Алекс? Убил си Томас? Убил си и тези жени?

Алекс също стана.

— Сега са на много по-добро място от онова, където бяха. Помогнах им да отидат там.

Сайръс и Емили също се изправиха.

— Знаеш ли колко ненормално звучи? Не съм чувал по-жалко оправдание за извършени убийства!

Алекс почервения от гняв.

— Убийства... самоубийства... катастрофи... болести... всички те водят до едно и също място. Едно твърде удивително място.

— Убийството, човече, е нещо съвсем различно — тъжно подхвърли Сам.

Алекс побесня, лицето му стана червено като цвекло.

— Е, Сайръс, искаш да ме наречеш убиец, а?

— Да, ти си убиец.

— И искаш да ме накажеш?

— Да.

Алекс се обърна към Стив.

— Дай ми пистолетите.

— Защо?

— Просто ми ги дай.

Алекс взе оръжията и подаде едното на Сайръс.

— Ето, накажи ме. Застреляй ме.

Сайръс свали предпазителя.

— Единственото, което искам, е да те арестувам.

Алекс стоеше на два метра от него. Той вдигна оръжието си и го насочи към главата на Сайръс.

— Не! — изпищя Емили.

Сайръс вдигна своя пистолет пред гърди.

— Казах да ме застреляш. Ти нямаш думата тук. Аз контролирам всичко — избоботи Алекс, — а не ти!

— Недей! — изкрещя Джеси.

Сайръс изпъна ръка в позиция за стрелба.

— Няма защо да правиш това.

— Харесвам положението си, защото не мога да изгубя. Сам, когато си ида, ти поеми командването. Знаеш какво трябва да правиш.

— Алекс — изстена Сам.

— Сам, просто го направи. Сайръс, сега ще броя до пет. Ако не ме убиеш ти, ще се застрелям. — Погледна към Джеси, каза беззвучно „обичам те“, а на глас извика:

— Едно!

Сайръс почувства тежестта на оръжието в ръката, грапавата ръкохватка, твърдия спусък под пръста.

— Две!

Джеси се разплака.

— Три!

— Алекс, моля те, недей! — каза Емили.

— Четири!

Сайръс свали прицела си и стреля в корема на Алекс.

Алекс изстена, наклони се напред и рухна на колене. Оръжието се изплъзна от ръката му.

С писък Джеси изтича при него.

Сайръс не забеляза, че Стив се е хвърлил срещу него. Едрият мъж се стовари върху му като разярен бик и го повали на земята. След това рязко дръпна оръжието от ръката му и го насочи към главата.

— Не го убивай — изхриптя Алекс през стиснати зъби. — Той направи каквото поисках от него. Сам, натисни бутона.

Лаптопът стоеше на кухненския плот близо до готварската печка.

Пръстът му надвисна над бутона „въведи“.

Гласът на Емили се извиси над Джесините ридания.

— Сам, послушай, това е много важно. Натискането на този бутон ще причини смъртта на хиляди добри хора. Хора, които няма защо да умират днес.

Алекс полагаше усилия да каже нещо.

— Не я слушай — изрече на пресекулки. — Давай, натисни го.

— Сам, имаш майка, която те обича. Тя има нужда от теб!

— А баща ми?

— Носи любовта към него в сърцето си. Когато удари твоят час, той ще те чака там. Знаеш, че ще те чака.

Сам неудържимо се разрида. Бавно затвори лаптопа, докато капакът не щракна, и седна на пода.

Сайръс продължаваше да гледа в зейналото срещу му дуло на пистолета.

— Стив, махни оръжието. Всичко свърши. Ти не си лош човек. Приятелката ти ще има нужда от теб. Свали оръжието.

Стив погледна към Алекс, който се беше отпуснал на една страна и дишаше тежко, вторачен в някаква точка пред него. От устата му

течеше кръв. Стив ревна като дете, а широкият му гръден кош тежко се вдигаше и спускаше. Той свали оръжието и го подаде на Сайръс.

Сайръс се изправи с труд.

— Сам, искам да влезеш в интернет и да поместиш съобщение, че отброяването е отменено. Че Алекс е променил решението си и иска хората да живеят добре и пълноценно. Нещо такова. Ясно? След това вземи мегафона и кажи на хората мирно да се разотидат. Сам, можеш ли да се справиш с това?

— Да, мога — отвърна безизразно младежът.

— Тогава започвай. Не се бави. — Часът беше осем и десет. — Някой да ми даде телефон!

Мобилният телефон на Боб Кучио иззвъня. Номерът беше непознат.

— Боб, Сайръс се обажда. Всичко свърши. Застрелях Уелър. Няма нужда нищо да правите. Трябва да спреш атаката.

Кучио погледна часовника и направо не повярва на очите си.

— Слава богу! — въздъхна, след това започна да крещи заповеди на хората си, сякаш беше обсебен от зъл дух.

Емили коленичи до Алекс и премери пулса му. Беше слаб. Ризата му беше подгизнала в кръв.

— Джеси, съжалявам — каза тя. — Не мисля, че ще оцелее до идването на спешната помощ. — Устните на Алекс помръднаха. Джеси се наведе и долепи ухо към устата му, но гърдите му престанаха да се повдигат.

Джеси се свлече отгоре му, а джинсите ѝ започнаха да попиват кръвта му.

— Какво каза? — попита Емили.

Джеси я погледна и отговори с жално тънък гласец:

— Каза ми „Ела с мен“ — и преди някой да успее да ѝ попречи, грабна пистолета от пода и се простреля в слепоочието.

Алекс се чувстваше като реещо се във въздуха перце, носено от въздушно течение. Кухнята беше цялата в кръв... ала гледката на неговото и Джесиното тяло не беше разстройваща. Вече всичко беше свършило. Беше готов за пътуването.

И щом започна, беше както винаги прекрасно. Дори нещо повече.

Тунелът изглеждаше по-тъмен, искриците светлина по-ярки, светлината пред него — най-чистото бяло, което човек би могъл да си представи.

Тичаше с детско безгрижие към зеления хоризонт. Когато се появи пред погледа му, лъчистата река изглеждаше още по-красива и звучеше по-сладко, отколкото преди. Той заплака.

Когато го видя, баща му сякаш полудя от радост. Размахваше ръце като вятърна мелница.

Алекс си помисли, че може да полетят.

С лекота прекоси половината камъни за стъпване.

— Ти успя! — извика Дики. — Още малко и си тук!

Отблъсна се от последния камък, стъпи на брега и прегърна баща си през врата, усети небръсната му буза да боцка кожата му.

— Здравсти, момче — заридя Дики.

Тогавя дойде мигът, който Алекс беше чакал през по-голямата част от живота си. Почувства силните ръце на баща му да го прегръщат през раменете, почувства как смазва гърдите му в любящите си обятия.

— Татко.

— Моят Алекс.

— Липсваше ми.

— Знам. Хайде ела. Да повървим заедно.

Зелената равнина беше огромна, хоризонтът безграничен. Алекс долови там могъща сила, която го изпълни с ликуване. Те поеха по пътека, която беше по-тъмнозелена от останалото поле, напомняйки на Алекс на стъпкана трева.

Крачеха ръка за ръка, както бяха правили, когато беше малък.

Внезапно Дики забави ход и спря.

— Защо спряхме? — попита Алекс.

Дики не отговори, но погледът му беше пълен с тъга.

Алекс разбра, когато погледна напред.

Бяха стигнали до разклонение. Пътеката се разделяше на две и всяка от новите пътеки следваше своя посока към безкрайния хоризонт.

ЕПИЛОГ

Върху гроба на Тара растяха минзухари. Пролетта беше на път. Сайръс ѝ донесе плюшено мече, а Емили — букет пролетни цветя.

Емили първа се заплака и той я последва. Двамата поставиха даровете си върху гроба и седнаха на пейката от черен гранит, която Сайръс беше поръчал да сложат.

— Божичко, колко ми липсва.

Пейката беше малка и Емили беше притисната в него. Тя извади пакетче книжни кърпички от джоба си, попи очи с една, а друга подаде на него.

Той я взе и каза:

— Ще бъда отново с нея.

— Знам, че ще бъдеш. Моята работа обаче е всеки ден да ти напомням защо трябва да продължиш да живееш. Прекалено много те обичам, за да те загубя. Освен това си прекалено упорит, за да позволиш на Алекс Уелър да победи, нали?

Той я прегърна.

— Права си. Упорит съм като магаре.

Върнаха се в апартамента на Емили. Нейната съквартирантка беше дежурна и жилището беше на тяхно разположение. Правиха любов, а след това останаха в леглото, хванати за ръце. Емили получи есемес.

Един от пациентите ѝ беше приет отново в болницата и неговите родители я молеха да отиде да го види. Тя целуна Сайръс и му каза, че ще се върне за обяд.

Когато Емили излезе, той стана, облече се и отиде във всекидневната. Благодарение на него там имаше сбирка от Шекспир в библиотеката.

Знаеше точно какво иска и потърси един пасаж от „Макбет“:

*Туй наше вечно „утре“, „утре“, „утре“
пълзи от ден на ден с крачета ситни,
дорде изгризе сетната частица на срока ни. А
всички наши „вчера“
са светили по пътя на глупци
към мухъла на гроба. Пф, угасвай,
свещице кратка! Тоз живот е само
една нещастна движеща се сянка...^[1]*

Той остави книгата в скута си и бръкна в джоба. Там имаше една-единствена доза „блаженство“. Разви единия край и изсипа кристалите върху езика си, където те се стопиха като последните снежинки за сезона, които падат върху вече затоплената земя.

^[1] Шекспир. Макбет. Прев. В. Петров. С. 1974. — Б.р. ↑

Издание:

Автор: Глен Купър

Заглавие: Покана за задгробен живот

Преводач: Асен Георгиев

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: Английски

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: Роман

Националност: Американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Редактор: Мария Василева

ISBN: 978-954-655-763-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2864>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.